

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1509, 1540, 1552, 1629, 1669 i 1693) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6:

- a) w ust. 4b wyrazy „ust. 8–10” zastępuje się wyrazami „ust. 8 i 9”,
- b) uchyla się ust. 10;

2) w art. 9a ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Dochody osiągane przez podatników ze źródła, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 6, są opodatkowane na zasadach określonych w ustawie, chyba że podatnicy wybiorą opodatkowanie w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych, na zasadach określonych w ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym.”;

3) w art. 10 dodaje się ust. 5–7 w brzmieniu:

„5. W przypadku odpłatnego zbycia, nabytych w drodze spadku, nieruchomości lub praw majątkowych, określonych w ust. 1 pkt 8 lit. a–c, okres, o którym mowa w tym przepisie, liczy się od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło nabycie lub wybudowanie tej nieruchomości lub prawa majątkowego przez spadkodawcę.

6. W przypadku odpłatnego zbycia po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej, nabytych do majątku wspólnego małżonków lub wybudowanych w trakcie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej, nieruchomości lub praw majątkowych, określonych w ust. 1 pkt 8 lit. a–c, okres, o którym mowa w tym przepisie, liczy się od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło ich nabycie do majątku wspólnego małżonków lub ich wybudowanie w trakcie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, ustawę z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych, ustawę z dnia 25 września 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wspieraniem innowacyjności, ustawę z dnia 16 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym oraz ustawę z dnia 27 października 2017 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne.

7. Nie stanowi nabycia albo odpłatnego zbycia, o których mowa w ust. 1 pkt 8 lit. a–c, odpowiednio nabycie albo odpłatne zbycie, w drodze działu spadku, nieruchomości lub praw majątkowych, określonych w ust. 1 pkt 8 lit. a–c, do wysokości przysługującego podatnikowi udziału w spadku.”;

4) w art. 21:

a) w ust. 1:

– pkt 28 otrzymuje brzmienie:

„28) przychody uzyskane z odpłatnego zbycia nieruchomości, ich części lub udziału w nieruchomościach, wchodzących w skład gospodarstwa rolnego; zwolnienie nie dotyczy przychodu uzyskanego z odpłatnego zbycia gruntów, które w związku z tym odpłatnym zbyciem utraciły charakter rolny;”;

– w pkt 131 wyrazy „dwóch lat” zastępuje się wyrazami „trzech lat”;

b) po ust. 25 dodaje się ust. 25a w brzmieniu:

„25a. Wydatki, o których mowa w ust. 25 pkt 1 lit. a–c, uznaje się za wydatki poniesione na cele mieszkaniowe, jeżeli przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1 pkt 131, nastąpiło nabycie własności rzeczy lub praw wymienionych w ust. 25 pkt 1 lit. a–c, w związku z którymi podatnik ponosił wydatki na nabycie.”;

c) w ust. 26 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Przez własny budynek, lokal lub pomieszczenie, o którym mowa w ust. 25 pkt 1 lit. d i e, rozumie się również niestanowiący własności lub współwłasności podatnika budynek, lokal lub pomieszczenie, jeżeli w okresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 131, podatnik nabędzie ich własność lub współwłasność albo spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu, prawo do domu jednorodzinnego w spółdzielni mieszkaniowej lub udział w takich prawach, jeżeli uprzednio prawo takie mu nie przysługiwało.”;

5) w art. 22:

a) w ust. 1e:

– w pkt 2 w lit. a po wyrazach „zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 9” dodaje się wyrazy „albo art. 14 ust. 2 pkt 7ca”;

– po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) wartości odpowiadającej kwocie pożyczki, która została przekazana przez wnoszącego wkład na rachunek płatniczy tej spółki lub spółdzielni, nie

wyższej jednak niż wartość wkładu z tytułu tej pożyczki, określoną zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 9 – jeżeli przedmiotem wkładu niepieniężnego jest wierzytelność z tytułu tej pożyczki;”;

– w pkt 3 wyrazy „pkt 1 i 2” zastępuje się wyrazami „pkt 1–2a”;

b) po ust. 1e dodaje się ust. 1ea w brzmieniu:

„1ea. W przypadku objęcia udziałów (akcji) w spółce albo wkładów w spółdzielni w zamian za wkład niepieniężny w postaci wierzytelności związanej z prowadzoną działalnością gospodarczą – na dzień objęcia tych udziałów (akcji) albo wkładów – ustala się koszt uzyskania przychodu, o którym mowa w art. 14 ust. 2 pkt 7ca, w wysokości:

- 1) kwoty udzielonej pożyczki, która została przekazana przez wnoszącego wkład na rachunek płatniczy tej spółki lub spółdzielni, nie wyższej jednak niż wartość wkładu z tytułu tej pożyczki określona zgodnie z art. 14 ust. 2 pkt 7ca – jeżeli przedmiotem wkładu niepieniężnego jest wierzytelność z tytułu tej pożyczki;
- 2) wartości wierzytelności, w części zaliczonej uprzednio do przychodów należnych na podstawie art. 14 – jeżeli przedmiotem wkładu niepieniężnego jest wierzytelność zaliczona uprzednio do przychodów należnych podmiotu wnoszącego taki wkład.”;

c) w ust. 1f w pkt 1 po wyrazach „zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 9” dodaje się wyrazy „albo art. 14 ust. 2 pkt 7ca”;

d) w ust. 6d dodaje się zdanie drugie i trzecie w brzmieniu:

„Do kosztów uzyskania przychodu z tytułu odpłatnego zbycia nieruchomości i praw, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a–c, nabytych w drodze spadku zalicza się również udokumentowane koszty nabycia lub wytworzenia poniesione przez spadkodawcę oraz przypadające na podatnika ciężary spadkowe, w takiej części, w jakiej wartość zbywanej rzeczy lub prawa odpowiada łącznej wartości rzeczy i praw majątkowych nabytych przez podatnika. Przez ciężary spadkowe, o których mowa w zdaniu drugim, rozumie się spłacone przez podatnika długi spadkowe, zaspokojone roszczenia o zachówek oraz wykonane zapisy zwykłe i polecenia, również w przypadku, gdy podatnik spłacił długi spadkowe, zaspokoił roszczenia o zachówek lub wykonał zapisy zwykłe i polecenia po dokonaniu odpłatnego zbycia, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a–c.”;

- 6) w art. 22i po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:
„5a. Przepis ust. 5 nie ma zastosowania do finansującego w przypadku leasingu samochodu osobowego spełniającego warunki określone w art. 23b.”;
- 7) w art. 23:
- a) w ust. 1:
- pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) odpisów z tytułu zużycia samochodu osobowego, dokonywanych według zasad określonych w art. 22a-22o, w części ustalonej od wartości samochodu przewyższającej równowartość:
a) 225 000 zł – w przypadku samochodu osobowego będącego pojazdem elektrycznym w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. poz. 317 i 1356),
b) 150 000 zł – w przypadku pozostałych samochodów osobowych;”;
 - w pkt 30 lit. b otrzymuje brzmienie:
„b) składek na rzecz organizacji zrzeszających przedsiębiorców i pracodawców, działających na podstawie odrębnych ustaw – do wysokości łącznie nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty odpowiadającej 0,25% kwoty wynagrodzeń wypłaconych w poprzednim roku podatkowym, stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne; jeżeli przedsiębiorca nie wypłacał tych wynagrodzeń, kwota składek zaliczana do kosztów uzyskania przychodów w roku podatkowym nie może przekroczyć kwocie 250 zł;”;
 - pkt 46 otrzymuje brzmienie:
„46) poniesionych wydatków z tytułu kosztów używania, stanowiącego własność podatnika prowadzącego działalność gospodarczą, samochodu osobowego niebędącego składnikiem majątku, o którym mowa w art. 14 ust. 2 pkt 1, oraz składek na ubezpieczenie takiego samochodu; te wydatki i składki w wysokości 20% stanowią jednak koszty uzyskania przychodów pod warunkiem, że samochód ten jest wykorzystywany również do celów związanych z działalnością gospodarczą prowadzoną przez podatnika;”;

- po pkt 46 dodaje się pkt 46a w brzmieniu:

„46a) 25% poniesionych wydatków, z zastrzeżeniem pkt 36, z tytułu kosztów używania samochodu osobowego, innego niż określony w pkt 46, na potrzeby prowadzonej przez podatnika działalności gospodarczej – jeżeli samochód osobowy jest wykorzystywany również do celów niezwiązanych z działalnością gospodarczą prowadzoną przez podatnika;”
- pkt 47 otrzymuje brzmienie:

„47) składek na ubezpieczenie samochodu osobowego, innego niż określony w pkt 46, w wysokości przekraczającej ich część ustaloną w takiej proporcji, w jakiej kwota 150 000 zł pozostaje do wartości samochodu przyjętej dla celów ubezpieczenia;”
- po pkt 47 dodaje się pkt 47a w brzmieniu:

„47a) dotyczących danego samochodu osobowego opłat wynikających z umowy leasingu, o której mowa w art. 23a pkt 1, umowy najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze, z wyjątkiem opłat z tytułu składek na ubezpieczenie samochodu osobowego, w wysokości przekraczającej ich część ustaloną w takiej proporcji, w jakiej kwota 150 000 zł pozostaje do wartości samochodu osobowego będącego przedmiotem tej umowy; przepis pkt 47 stosuje się;”
- b) ust. 3b otrzymuje brzmienie:

„3b. W przypadku gdy opłata, w tym czynsz, z tytułu umowy leasingu, o której mowa w art. 23a pkt 1, najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze zostały skalkulowane w sposób obejmujący koszty eksploatacji samochodu osobowego, przepis ust. 1 pkt 46a stosuje się do tej części opłaty, która obejmuje koszty eksploatacji samochodu osobowego.”
- c) w ust. 5 skreśla się wyrazy „i 46”,
- d) po ust. 5 dodaje się ust. 5a–5h w brzmieniu:

„5a. Poniesione wydatki, o których mowa w ust. 1 pkt 46 i 46a oraz kwota, o której mowa w ust. 1 pkt 47a, obejmują także podatek od towarów i usług, który zgodnie z odrębnymi przepisami nie stanowi podatku naliczonego oraz naliczony podatek od towarów i usług, w tej części, w jakiej zgodnie z przepisami o podatku od towarów i usług podatnikowi nie przysługuje obniżenie kwoty lub zwrot różnicy podatku od towarów i usług.

5b. Przepisu ust. 1 pkt 4 nie stosuje się do odpisów z tytułu zużycia samochodu osobowego dokonywanych przez podatnika, jeżeli ten samochód został oddany przez tego podatnika do używania na podstawie umowy leasingu, o której mowa w art. 23a pkt 1, najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze, pod warunkiem, że wyłącznym lub głównym przedmiotem działalności podatnika jest oddawanie w odpłatne używanie samochodów osobowych.

5c. W przypadku samochodu osobowego oddanego do używania na podstawie umowy leasingu, o której mowa w art. 23a pkt 1, ograniczenie o którym mowa w ust. 1 pkt 47a stosuje się do tej części opłaty, która stanowi spłatę wartości samochodu osobowego.

5d. W przypadku gdy umowa najmu, dzierżawy lub inna umowa o podobnym charakterze została zawarta na okres krótszy niż 6 miesięcy, przez wartość samochodu, o której mowa w ust. 1 pkt 47a, rozumie się wartość przyjętą dla celów ubezpieczenia.

5e. W przypadku samochodu osobowego będącego pojazdem elektrycznym w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych kwota limitu, o którym mowa w ust. 1 pkt 47a, wynosi 225 000 zł.

5f. W przypadku nieprowadzenia przez podatnika ewidencji, o której mowa w art. 86a ustawy o podatku od towarów i usług, uznaje się, że samochód osobowy jest wykorzystywany również dla celów niezwiązanych z działalnością gospodarczą podatnika.

5g. Przepisu ust. 5f nie stosuje się, jeżeli podatnik nie jest na podstawie przepisów ustawy o podatku od towarów i usług zobowiązany do prowadzenia takiej ewidencji, z wyjątkiem gdy brak tego obowiązku wynika z art. 86a ust. 5 pkt 2 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług.

5h. W przypadku ustalenia, iż podatnik niezgodnie ze stanem faktycznym nie stosował ograniczenia wynikającego z ust. 1 pkt 46a przepis ten stosuje się od daty rozpoczęcia używania przez podatnika danego samochodu osobowego.”;

8) w art. 41 po ust. 9d dodaje się ust. 9e w brzmieniu:

„9e. W przypadku przychodów, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 5, miejsce zamieszkania podatnika dla celów podatkowych może zostać potwierdzone kopią certyfikatu rezydencji, jeżeli kwota wypłacanych na rzecz tego samego podmiotu

należności nie przekracza 10 000 zł w roku podatkowym, a informacje wynikające z przedłożonej kopii certyfikatu rezydencji nie budzą uzasadnionych wątpliwości co do zgodności ze stanem faktycznym.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1036, 1162, 1291, 1629, 1669 i 1693) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1a uchyla się ust. 15;
- 2) w art. 6 w ust. 1 w pkt 19 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 20 w brzmieniu:
„20) jednostki dozoru technicznego, o których mowa w ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1351 i 1356).”;
- 3) w art. 7b:
 - a) w ust. 1 w pkt 6 lit. a otrzymuje brzmienie:
„a) z praw majątkowych, o których mowa w art. 16b ust. 1 pkt 4–7, z wyłączeniem przychodów z licencji bezpośrednio związanych z uzyskaniem przychodów niezaliczanych do zysków kapitałowych oraz praw wytworzonych przez podatnika,”;
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. W przypadku ubezpieczycieli, banków, podmiotów, o których mowa w art. 15c ust. 16 pkt 3, 4, 15 i 16, instytucji finansowych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz podmiotów, o których mowa w art. 3 pkt 21 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, przychody wymienione w ust. 1, z wyłączeniem przychodów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i f, zalicza się do przychodów innych niż przychody z zysków kapitałowych.”;
- 4) w art. 15:
 - a) w ust. 1j:
 - pkt 2a otrzymuje brzmienie:
„2a) wartości odpowiadającej kwocie pożyczki (kredytu), która została przekazana przez wnoszącego wkład na rachunek płatniczy tej spółki lub spółdzielni, nie wyższej jednak niż wartość wkładu z tytułu tej pożyczki (kredytu), określoną zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 7 – jeżeli przedmiotem wkładu niepieniężnego jest wierzytelność z tytułu tej pożyczki (kredytu);”;

- po pkt 2a dodaje się pkt 2b w brzmieniu:
„2b) wartości wierzytelności, w części zaliczonej uprzednio do przychodów należnych – jeżeli przedmiotem wkładu niepieniężnego jest wierzytelność zaliczona uprzednio do przychodów należnych podmiotu wnoszącego ten wkład;”,
- pkt 3 wyrazy „1, 2 i 2a” zastępuje się wyrazami „1–2b”;

b) uchyla się ust. 9 i 10;

5) po art. 15ca dodaje się art. 15cb w brzmieniu:

„Art. 15cb. 1. Za koszt uzyskania przychodów podatnika będącego spółką uznaje się również kwotę odpowiadającą iloczynowi stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego obowiązującej w ostatnim dniu roboczym roku poprzedzającego rok podatkowy powiększonej o 1 punkt procentowy oraz kwoty:

- 1) dopłaty wniesionej do spółki w trybie i na zasadach określonych w odrębnych przepisach lub
- 2) zysku przekazanego na kapitał rezerwowy lub zapasowy spółki.

2. Koszt, o którym mowa w ust. 1, przysługuje w roku wniesienia dopłaty lub podwyższenia kapitału rezerwowego lub zapasowego oraz w kolejnych dwóch bezpośrednio po sobie następujących latach podatkowych.

3. Łączna kwota kosztów uzyskania przychodów odliczona w danym roku podatkowym z tytułów wymienionych w ust. 1 nie może przekroczyć kwoty 250 000 zł.

4. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do dopłat i zysków przeznaczonych na pokrycie straty bilansowej.

5. Przepis ust. 1 stosuje się, jeżeli zwrot dopłaty lub podział i wypłata zysku nastąpi nie wcześniej niż po upływie 3 lat licząc od końca roku podatkowego, w którym ta dopłata została wniesiona do spółki albo podjęta została uchwała o zatrzymaniu zysku w spółce.

6. Za rok podatkowy, w którym dopłata została wniesiona do spółki, uznaje się rok, w którym dopłata wpłynęła na rachunek płatniczy spółki.

7. Jeżeli dopłata, o której mowa w ust. 1, zostanie zwrócona przed upływem terminu wskazanego w ust. 5, w roku podatkowym, w którym dokonano zwrotu, przychodem jest wartość odpowiadająca odliczonym, zgodnie z ust. 1, kosztom uzyskania przychodów.

8. Przepis ust. 7 stosuje się odpowiednio do przychodów spółki proporcjonalnie odpowiadającym tej części kosztów uzyskania przychodów, która odpowiada zwróconej kwocie dopłaty – w przypadku zwrotu części dopłaty, o której mowa w ust. 1.

9. W przypadku gdy spółka, o której mowa w ust. 1, zostanie przejęta w wyniku łączenia, podziału lub przekształcenia w spółkę niebędącą osobą prawną przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 5, na dzień poprzedzający dzień przejęcia lub przekształcenia ustala się przychód w wysokości odpowiadającej odliczonym, zgodnie z ust. 1, kosztom uzyskania przychodów.”;

6) w art. 16:

a) w ust. 1:

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) odpisów z tytułu zużycia samochodu osobowego, dokonywanych według zasad określonych w art. 16a-16m, w części ustalonej od wartości samochodu przewyższającej równowartość:

a) 225 000 zł – w przypadku samochodu osobowego będącego pojazdem elektrycznym w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. poz. 317 i 1356),

b) 150 000 zł – w przypadku pozostałych samochodów osobowych;”,

– pkt 25 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) strat poniesionych przez bank z tytułu udzielonych po dniu 1 stycznia 1997 r. gwarancji (poręczeń) spłaty kredytów i pożyczek, obliczonych zgodnie z pkt 25 lit. b;”,

– w pkt 37 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) składek na rzecz organizacji zrzeszających przedsiębiorców i pracodawców, działających na podstawie odrębnych ustaw – do wysokości łącznie nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty odpowiadającej 0,25% kwoty wynagrodzeń wypłaconych w poprzednim roku podatkowym, stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne;”,

– pkt 49 otrzymuje brzmienie:

„49) składek na ubezpieczenie samochodu osobowego w wysokości przekraczającej ich część ustaloną w takiej proporcji, w jakiej kwota 150 000 zł pozostaje w wartości samochodu przyjętej dla celów ubezpieczenia;”,

- po pkt 49 dodaje się pkt 49a w brzmieniu:

„49a) dotyczących danego samochodu osobowego opłat wynikających z umowy leasingu, o której mowa w art. 17a pkt 1, umowy najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze, z wyjątkiem opłat z tytułu składek na ubezpieczenie samochodu osobowego, w wysokości przekraczającej ich część ustaloną w takiej proporcji, w jakiej kwota 150 000 zł pozostaje do wartości samochodu osobowego będącego przedmiotem tej umowy; przepis pkt 49 stosuje się;”;
- pkt 51 otrzymuje brzmienie:

„51) 25% poniesionych wydatków, z zastrzeżeniem pkt 30, z tytułu kosztów używania samochodu osobowego dla potrzeb działalności gospodarczej – jeżeli samochód osobowy jest wykorzystywany również do celów niezwiązanych z działalnością gospodarczą prowadzoną przez podatnika;”;
- b) ust. 3b otrzymuje brzmienie:

„3b. W przypadku gdy opłata, w tym czynsz, z tytułu umowy leasingu, o której mowa w art. 17a pkt 1, najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze zostały skalkulowane w sposób obejmujący koszty eksploatacji samochodu osobowego, przepis ust. 1 pkt 51 stosuje się do tej części opłaty, która obejmuje koszty eksploatacji samochodu osobowego.”;
- c) w ust. 5 skreśla się wyrazy „i 51”;
- d) po ust. 5 dodaje się ust. 5a–5h w brzmieniu:

„5a. Poniesione wydatki, o których mowa w ust. 1 pkt 51 oraz kwota, o której mowa w ust. 1 pkt 49a, obejmuje także podatek od towarów i usług, który zgodnie z odrębnymi przepisami nie stanowi podatku naliczonego oraz naliczony podatek od towarów i usług, w tej części, w której zgodnie z przepisami o podatku od towarów i usług podatnikowi nie przysługuje obniżenie kwoty lub zwrot różnicy podatku od towarów i usług.

5b. Przepisu ust. 1 pkt 4 nie stosuje się do odpisów z tytułu zużycia samochodu osobowego dokonywanych przez podatnika, jeżeli ten samochód został oddany przez tego podatnika do używania na podstawie umowy leasingu o której mowa w art. 17a pkt 1, najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze, pod warunkiem, że wyłącznym lub głównym przedmiotem działalności podatnika jest oddawanie w odpłatne używanie samochodów osobowych.

5c. W przypadku samochodu osobowego oddanego do używania na podstawie umowy leasingu, o której mowa w art. 17a pkt 1, ograniczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 49a, stosuje się do tej części opłaty, która stanowi spłatę wartości samochodu osobowego.

5d. W przypadku, gdy umowa najmu, dzierżawy lub inna umowa o podobnym charakterze została zawarta na okres krótszy niż 6 miesięcy, przez wartość samochodu, o której mowa w ust. 1 pkt 49a, rozumie się wartość przyjętą dla celów ubezpieczenia.

5e. W przypadku samochodu osobowego będącego pojazdem elektrycznym w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych kwota limitu, o którym mowa w ust. 1 pkt 49a, wynosi 225 000 zł.

5f. W przypadku nieprowadzenia przez podatnika ewidencji, o której mowa w art. 86a ustawy o podatku od towarów i usług, uznaje się, że samochód osobowy jest wykorzystywany również dla celów niezwiązanych z działalnością gospodarczą podatnika.

5g. Przepisu ust. 5f nie stosuje się, jeżeli podatnik nie jest na podstawie przepisów ustawy o podatku od towarów i usług zobowiązany do prowadzenia takiej ewidencji, z wyjątkiem gdy brak tego obowiązku wynika z art. 86a ust. 5 pkt 2 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług.

5h. W przypadku ustalenia, iż podatnik niezgodnie ze stanem faktycznym, nie stosował ograniczenia wynikającego z ust. 1 pkt 51, przepis ten stosuje się od daty rozpoczęcia używania przez podatnika danego samochodu osobowego.”;

7) w art. 16i po ust. 5 dodaje się ust. 5a brzmieniu:

„5a. Przepis ust. 5 nie ma zastosowania do finansującego w odniesieniu do leasingu spełniającego warunki określone w art. 17b – w przypadku leasingu samochodu osobowego.”;

8) w art. 17 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dochody z tytułu sprzedaży całości lub części nieruchomości oraz udziału w nieruchomości, wchodzącej w skład gospodarstwa rolnego; zwolnienie nie dotyczy dochodu uzyskanego ze sprzedaży, jeżeli sprzedaż ta następuje przed upływem pięciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło nabycie całości lub części zbywanej nieruchomości lub udziału w nieruchomości;”;

9) w art. 18 dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Podatnicy uzyskujący przychody z zysków kapitałowych lub przychody z innych źródeł przychodów mogą dokonywać odliczeń, o których mowa w ust. 1, od dochodu w dowolnej proporcji, z tym że suma dokonanych w źródłach przychodów odliczeń nie może przekroczyć wysokości określonej w ust. 1 i 1a.”;

10) w art. 19:

a) w ust. 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) 19% podstawy opodatkowania;

2) 9% podstawy opodatkowania od przychodów (dochodów) innych niż z zysków kapitałowych – w przypadku podatników, u których przychody osiągnięte w roku podatkowym nie przekroczyły wyrażonej w złotych kwoty odpowiadającej równowartości 1 200 000 euro; przeliczenia kwot wyrażonych w euro dokonuje się według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy roku podatkowego, w zaokrągleniu do 1000 zł.”,

b) w ust. 1a:

– w pkt 4 na końcu dodaje się wyrazy „, albo”,

– dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) przez osoby prawne, osoby fizyczne albo jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, jeżeli w roku podatkowym, w którym podatnik został utworzony, oraz w roku podatkowym bezpośrednio po nim następującym, zostało do niego wniesione na poczet kapitału uprzednio prowadzone przedsiębiorstwo, zorganizowana część przedsiębiorstwa albo składniki majątku tego przedsiębiorstwa o wartości przekraczającej łącznie równowartość w złotych kwoty 10 000 euro przeliczonej według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy października roku poprzedzającego rok podatkowy, w którym wniesiono te składniki majątku, w zaokrągleniu do 1000 zł, przy czym wartość tych składników oblicza się, stosując odpowiednio przepisy art. 14”,

c) po ust. 1b dodaje się ust. 1c–1e w brzmieniu:

„1c. Przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się do:

1) spółkidzielonej,

2) podatnika, który wniósł tytułem wkładu do innego podmiotu, w tym na poczet kapitału:

a) uprzednio prowadzone przez siebie przedsiębiorstwo, zorganizowaną część przedsiębiorstwa albo składniki majątku tego przedsiębiorstwa o wartości przekraczającej łącznie równowartość w złotych kwoty 10 000 euro przeliczonej według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy października roku poprzedzającego rok podatkowy, w którym wniesiono te składniki majątku, w zaokrągleniu do 1000 zł, przy czym wartość tych składników oblicza się, stosując odpowiednio przepisy art. 14, lub

b) składniki majątku uzyskane przez tego podatnika w wyniku likwidacji innych podatników, jeżeli ten podatnik posiadał udziały (akcje) tych innych likwidowanych podatników

– w roku podatkowym, w którym dokonano podziału albo wniesiono wkład, oraz w roku podatkowym bezpośrednio po nim następującym.

1d. Podatnicy, o których mowa w ust. 1 pkt 2, stosują stawkę podatku, o której mowa w tym przepisie, jeżeli posiadają status małego podatnika.

1e. Warunek, o którym mowa w ust. 1d, nie dotyczy podatników rozpoczynających prowadzenie działalności, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1c, w roku rozpoczęcia tej działalności.”;

11) w art. 25 po ust. 1e dodaje się ust. 1f i 1g w brzmieniu:

„1f. Z zastrzeżeniem ust. 1g, przy obliczaniu zaliczek miesięcznych i kwartalnych nie stosuje się stawki podatku określonej w art. 19 ust. 1 pkt 2.

1g. Podatnicy rozpoczynający działalność, z zastrzeżeniem art. 19 ust. 1a, w pierwszym roku podatkowym oraz mali podatnicy, z zastrzeżeniem art. 19 ust. 1c, mogą obliczać zaliczki przy zastosowaniu stawki podatku określonej w art. 19 ust. 1 pkt 2, za miesiące lub kwartały, w których ich przychody osiągnięte od początku roku podatkowego nie przekroczyły kwoty 1 200 000 euro; przeliczenia kwot wyrażonych w euro dokonuje się według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy roku podatkowego, w zaokrągleniu do 1000 zł. Począwszy od następnego miesiąca lub kwartału podatnicy są obowiązani do stosowania stawki podatku, o której mowa w art. 19 ust. 1 pkt 1.”;

12) w art. 26 po ust. 1m dodaje się ust. 1n i 1o w brzmieniu:

„1n. W przypadku przychodów, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 2a, miejsce siedziby podatnika dla celów podatkowych może zostać potwierdzone kopią certyfikatu rezydencji, jeżeli kwota wypłacanych na rzecz tego samego podmiotu należności nie przekracza 10 000 zł w roku kalendarzowym, a informacje wynikające z przedłożonej kopii certyfikatu rezydencji nie budzą uzasadnionych wątpliwości co do zgodności ze stanem faktycznym.

1o. Warunku, o którym mowa w ust. 1d, nie stosuje się do Narodowego Banku Polskiego, w zakresie wypłat należności z tytułu odsetek lub dyskonta na rzecz podatników, o których mowa w art. 3 ust. 2, będących bankami lub instytucjami kredytowymi, w rozumieniu ustawy – Prawo bankowe, prowadzącymi działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział będący zagranicznym zakładem – jeżeli wypłata należności dokonywana jest w związku z realizacją przez Narodowy Bank Polski polityki pieniężnej oraz należności te związane są z działalnością tego zagranicznego zakładu.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 2157 i 2175 oraz z 2018 r. poz. 650, 1291 i 1629) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku osiągnięcia przychodów, o których mowa w art. 6 ust. 1a, za równoznaczne z dokonaniem wyboru opodatkowania w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych na dany rok podatkowy, uznaje się pierwszą w roku podatkowym wpłatę na ryczałt od przychodów ewidencjonowanych z tego tytułu, a jeżeli pierwszy taki przychód podatnik osiągnął w grudniu roku podatkowego – złożenie zeznania, o którym mowa w art. 21 ust. 2 pkt 2.”;

2) w art. 15 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Obowiązek prowadzenia ewidencji nie dotyczy podatników osiągających przychody, o których mowa w art. 6 ust. 1a lub 1d.”;

3) w art. 21 ust. 1k otrzymuje brzmienie:

„1k. Przepisy ust. 1g–1j stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy wznowienie działalności gospodarczej następuje po drugim roku licząc od końca roku, w którym zawieszono działalność.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1150) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 7 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) od umowy pożyczki oraz depozytu nieprawidłowego – 0,5%, z zastrzeżeniem ust. 5;”;
- 2) w art. 9 w pkt 10 lit. d otrzymuje brzmienie:
„d) na podstawie umowy zawartej między innymi podmiotami niż osoby, o których mowa w lit. b i c, jeżeli kwota lub wartość pożyczki nie przekracza 1 000 zł.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 25 września 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wspieraniem innowacyjności (Dz. U. z 2015 r. poz. 1767, z 2016 r. poz. 1311 i 1933 oraz z 2017 r. poz. 2201) w art. 14 uchyla się ust. 5.

Art. 6. W ustawie z dnia 16 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 2260 oraz z 2018 r. poz. 1669) w art. 117 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Środki, o których o których mowa w ust. 3, nie stanowią przychodu w rozumieniu ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1036, 1162, 1291, 1629, 1669 i 1693) Agencji Rozwoju Przemysłu Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 27 października 2017 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. poz. 2175) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. Przepisy art. 22d ust. 1, art. 22e ust. 1 i 2, art. 22f ust. 3 i art. 22k ust. 9 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz art. 16d ust. 1, art. 16e ust. 1 i 2, art. 16f ust. 3 i art. 16k ust. 9 ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do składników majątku przyjętych do używania po dniu 31 grudnia 2017 r.”.

Art. 8. 1. Do umów leasingu, najmu, dzierżawy lub innych umów o podobnym charakterze dotyczących samochodu osobowego zawartych przed dniem 1 stycznia 2019 r. stosuje się przepisy ustaw zmienianych w art. 1 i art. 2, w brzmieniu dotychczasowym.

2. Do umów, o których mowa w ust. 1, zmienionych lub odnowionych po dniu 31 grudnia 2018 r. stosuje się przepisy ustaw zmienionych w art. 1 i art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 9. Przepis art. 22i ust. 5a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz art. 16i ust. 5a ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do samochodów osobowych wprowadzonych do ewidencji po dniu 31 grudnia 2018 r.

Art. 10. 1. Przepis art. 15cb ustawy zmienianej w art. 2 stosuje się po raz pierwszy do roku podatkowego rozpoczętego po dniu 31 grudnia 2019 r.

2. Przepis art. 15cb ustawy zmienianej w art. 2 stosuje się również do wniesionych dopłat oraz zysku przekazanego na kapitał rezerwowy lub zapasowy po dniu 31 grudnia 2018 r. W takim przypadku za rok wniesienia dopłaty lub przekazania zysku, o którym mowa w art. 15cb ust. 2 i 5 ustawy zmienianej w art. 2, przyjmuje się rok podatkowy rozpoczęty po dniu 31 grudnia 2019 r.

Art. 11. Podatnicy utworzeni w okresie od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu a przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy:

- 1) w wyniku przekształcenia, połączenia lub podziału podatników, z wyjątkiem przekształcenia spółki w inną spółkę, albo
- 2) w wyniku przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą lub spółki niebędącej osobą prawną, albo
- 3) przez osoby prawne, osoby fizyczne albo jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, które wniosły na poczet kapitału podatnika uprzednio prowadzone przez siebie przedsiębiorstwo, zorganizowaną część przedsiębiorstwa albo składniki majątku tego przedsiębiorstwa o wartości przekraczającej łącznie równowartość w złotych kwoty 10 000 euro przeliczonej według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy października roku poprzedzającego rok podatkowy, w którym wniesiono te składniki majątku, w zaokrągleniu do 1000 zł, przy czym wartość tych składników oblicza się, stosując odpowiednio przepisy art. 14 ustawy zmienianej w art. 2, albo
- 4) przez osoby prawne, osoby fizyczne albo jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej wnoszące, tytułem wkładów niepieniężnych na poczet kapitału podatnika, składniki majątku uzyskane przez te osoby albo jednostki w wyniku likwidacji innych

podatników, jeżeli te osoby albo jednostki posiadały udziały (akcje) tych innych likwidowanych podatników, albo

- 5) przez osoby prawne, osoby fizyczne albo jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, jeżeli w roku podatkowym, w którym podatnik został utworzony, oraz w roku podatkowym bezpośrednio po nim następującym, zostało do niego wniesione na poczet kapitału uprzednio prowadzone przedsiębiorstwo, zorganizowana część przedsiębiorstwa albo składniki majątku tego przedsiębiorstwa o wartości przekraczającej łącznie równowartość w złotych kwotę 10 000 euro przeliczonej według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy października roku poprzedzającego rok podatkowy, w którym wniesiono te składniki majątku, w zaokrągleniu do 1000 zł, przy czym wartość tych składników oblicza się, stosując odpowiednio przepisy art. 14 ustawy zmienianej w art. 2

– stosują w roku podatkowym rozpoczętym po dniu 31 grudnia 2018 r. art. 19 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 12. Podatnicy, którzy w okresie od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu a przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy:

- 1) dokonali podziału,
- 2) wniesli tytułem wkładu do innego podmiotu, w tym na poczet kapitału:
 - a) uprzednio prowadzone przez siebie przedsiębiorstwo, zorganizowaną część przedsiębiorstwa albo składniki majątku tego przedsiębiorstwa o wartości przekraczającej łącznie równowartość w złotych kwoty 10 000 euro przeliczonej według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy października roku poprzedzającego rok podatkowy, w którym wniesiono te składniki majątku, w zaokrągleniu do 1000 zł, przy czym wartość tych składników oblicza się, stosując odpowiednio przepisy art. 14 ustawy zmienianej w art. 2, lub
 - b) składniki majątku uzyskane przez tego podatnika w wyniku likwidacji innych podatników, jeżeli ten podatnik posiadał udziały (akcje) tych innych likwidowanych podatników

– stosują w roku podatkowym rozpoczętym po dniu 31 grudnia 2018 r. przepis art. 19 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 13. Podatnicy podatku dochodowego od osób prawnych, których rok podatkowy jest inny niż kalendarzowy i rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2019 r., a zakończy się po dniu 31 grudnia 2018 r., stosują do końca przyjętego przez siebie roku podatkowego przepisy ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 14. Do czynności cywilnoprawnych dokonanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 4 ust. 1 pkt 4 i art. 9 pkt 10 lit. d ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 15. 1. W odniesieniu do samochodu osobowego będącego pojazdem elektrycznym w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz.U. poz. 317 i 1356) przepisy art. 23 ust. 1 pkt 4 i ust. 5e ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz art. 16 ust. 1 pkt 4 i ust. 5e ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się:

- 1) od dnia ogłoszenia pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności pomocy publicznej przewidzianej w tych przepisach ze wspólnym rynkiem lub stwierdzenia przez Komisję Europejską, że przepisy te nie stanowią pomocy publicznej;
- 2) w odniesieniu do pojazdów elektrycznych w rozumieniu tej ustawy oddanych do użytkowania po dniu określonym zgodnie z pkt 1.

2. Do dnia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w odniesieniu do samochodu osobowego będącego pojazdem elektrycznym w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych stosuje się limity określone w przepisach wymienionych w ust. 1 odnoszące się do samochodów innych niż pojazdy elektryczne tej ustawy.

Art. 16. Przepisy ustawy stosuje się do dochodów (przychodów) uzyskanych od 1 stycznia 2019 r., z wyjątkiem art. 6 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz art. 7b ust. 2 ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, które stosuje się do dochodów (przychodów) uzyskanych od dnia 1 stycznia 2018 r.

Art. 17. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. z wyjątkiem art. 11 i art. 12, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Część ogólna

Przedłożony projekt ustawy przewiduje wprowadzenie zmian w następujących aktach prawnych:

- ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1509, z późn. zm.) zwanej dalej: „ustawą o PIT” lub „updof”,
- ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1036 i 1162), zwanej dalej: „ustawą o CIT” lub „updop”,
- ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 2157, z późn. zm.),
- ustawie z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1150),
- ustawie z dnia 25 września 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wspieraniem innowacyjności (Dz. U. poz. 1767, z późn. zm.),
- ustawie z dnia 16 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 2260),
- ustawie z dnia 27 października 2017 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. poz. 1878).

Projekt zawiera rozwiązania adresowane zarówno do przedsiębiorców, jak i do osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej.

Uproszczenie prawa podatkowego w zakresie podatków dochodowych

Celem tej grupy regulacji jest zarówno zwiększenie czytelności i precyzji istniejących przepisów, czyli uczynienia ich bardziej „przejrzystymi”, wprowadzenie rozwiązań ułatwiających realizację przez podatników ich obowiązków podatkowych sprawiających, że płacenie podatków będzie postrzegane jako „proste”, jak również eliminowanie sytuacji,

w których podatnik mógłby czuć się traktowany przez prawo podatkowe niesprawiedliwie tj. sytuacji, w których przepisy prawa podatkowego nie są dla podatnika „przyjazne”.

Przejrzysty, prosty i przyjazny system podatkowy przyczyni się do zwiększenia pewności prawa po stronie ich najważniejszych odbiorców, a co za tym idzie nie będzie stanowił czynnika zniechęcającego do podejmowania różnego rodzaju aktywności życiowych, w szczególności do prowadzenia działalności gospodarczej. System podatkowy oparty na tych fundamentach to system sprawiedliwy, zrozumiały i nieprzeszkadzający podatnikowi w codziennym życiu. Dążeniem twórcy każdego systemu podatkowego charakteryzującego się powyższymi cechami powinno być takie ukształtowanie przepisów, aby podatnik nie był zmuszany do dostosowywania do nich swoich działań, poszukiwania w nim „wytrychów” i „furtok”. Poza ewidentnymi przypadkami regulacji ukierunkowanymi na osiągnięcie określonego celu – uzasadnionego przyczynami natury społeczno-gospodarczej – prawo (podatkowe) nie powinno bowiem kreować rzeczywistości (zachowania podatników), lecz się do niej dostosowywać. Tego rodzaju ideę można określić mianem „neutralności” systemu podatkowego.

Polityka tzw. „3P” w prawie podatkowym, czyli przejrzystości, prostoty i przyjazności systemu podatkowego, została zaliczona do głównych celów do realizowania w roku 2018 przez Ministra Finansów. Stanowi ona wyraz odchodzenia od etapu intensywnego uszczelniania systemu podatkowego na rzecz etapu jego upraszczania i racjonalizacji.

Przejawem realizacji przez niniejszy projekt „polityki 3P” jest nie tylko usunięcie istniejących wątpliwości interpretacyjnych zwiększających pewność prawa, czy też likwidacja obowiązków informacyjnych, które nie są niezbędne dla ustalenia prawidłowości wypełniania przez adresatów norm ich obowiązków wynikających z ustaw o podatkach dochodowych, ale także modyfikacja – na korzyść podatników – istniejących preferencji poprzez poszerzenie ich zakresu stosowania, czy też uchylene nieuzasadnionych ograniczeń. Co ważne w ramach omawianej nowelizacji wprowadzane jest również nowe, preferencyjne rozwiązanie, którego ideą jest dążenie do realizacji celów określonych w Strategii na Rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju – stawka 9% CIT.

I. Nowymi rozwiązaniami zawartymi w projekcie są:

1) wprowadzenie obniżonej stawki podatku CIT w wysokości 9%

Celem projektu jest realizacja zapowiedzi wyrażonej przez Rząd, w zakresie wprowadzenia nowej 9% stawki w podatku CIT. Takie podejście stanowi realizację rządowej Strategii na rzecz

Odpowiedzialnego Rozwoju, która podkreśla wartość rozwoju przedsiębiorczości i wspierania przedsiębiorców, w szczególności z kategorii MŚP.

Realizowanie funkcji fiskalnej podatku CIT powinno być uzupełniane rozwiązaniami, które pozwolą na wspomaganie tych podatników, dla których utrudnienia w pozyskiwaniu kapitału na inwestycje czy zaburzone warunki konkurencji odgrywają fundamentalną rolę w istnieniu lub rozwijaniu przedsiębiorstwa. Proponowana zmiana obejmuje kwestię obniżenia wysokości opodatkowania dla grupy małych podatników oraz podatników rozpoczynających działalność. Tworzą one zatem warunki do rozwoju i coraz lepszej konkurencyjności wewnętrznej i zewnętrznej tych firm. Szczególnie w kontekście, iż podmioty takie mają większe trudności właśnie w pozyskiwaniu kapitału na inwestycje i rozwój.

Projekt przewiduje, iż obniżona stawka podatku (9%) będzie przysługiwać w odniesieniu do przychodów (dochodów) innych niż z zysków kapitałowych. Stawka ta przysługiwać ma tym podatnikom, u których przychody w danym (bieżącym) roku podatkowym nie przekroczyły wyrażonej w złotych kwoty odpowiadającej równowartości 1 200 000 euro. Stosowanego przeliczenia kwot wyrażonych w euro dokonywać się będzie według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy roku podatkowego, w zaokrągleniu do 1000 zł. Z preferencji będą jednak mogli skorzystać ci podatnicy, którzy posiadają status małego podatnika (ustalany w oparciu o przychodu z poprzedniego roku podatkowego) chyba, że jest to ich pierwszy rok podatkowy.

Zgodnie z treścią nowelizowanych przepisów warunek nie przekroczenia przez podatnika – wskazanej w przepisie wartości przychodów osiągniętych w roku podatkowym (innych niż z kapitałów pieniężnych) po przekroczeniu, której (tj. po przekroczeniu wyrażonej w złotych kwoty odpowiadającej równowartości 1 200 000 euro) podatnik traci prawo do niższej stawki – dotyczy podatnika zarówno rozpoczynającego działalność gospodarczą w danym roku jak i też podatnika kontynuującego działalność, który posiada status małego podatnika. Tym samym podatnicy rozpoczynający działalność jak kontynuujący działalność – mały podatnik, w sytuacji gdy w danym roku (niezależnie, czy jest to rok rozpoczęcia, czy np. 5 rok prowadzonej działalności) przekroczą wyżej wskazany próg przychodów tracą prawo do stosowania obniżonej stawki CIT.

Wprowadzenie proponowanego rozwiązania wyłącznie w podatku dochodowym od osób prawnych, z pominięciem podatku dochodowego od osób fizycznych, uwzględnia obowiązujące zasady opodatkowania dochodów (przychodów) osiąganych z działalności gospodarczej prowadzonej przez osoby fizyczne.

Osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą mają możliwość wyboru, na zasadach określonych w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych lub ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, najbardziej korzystnej dla siebie formy opodatkowania. Osoby fizyczne osiągające dochody (przychody) z działalności gospodarczej, oprócz opodatkowania na ogólnych zasadach według skali podatkowej (18% i 32%) lub według 19% stawki podatku, mogą korzystać z uproszczonych, zryczałtowanych form opodatkowania tj. ryczału od przychodów ewidencjonowanych lub karty podatkowej.

Obowiązujące przepisy nie przewidują natomiast możliwości wyboru preferencyjnej formy opodatkowania w odniesieniu do działalności gospodarczej prowadzonej przez podatników podatku dochodowego od osób prawnych.

Tak więc nawet w przypadku, gdy działalność podatnika podatku dochodowego od osób prawnych prowadzona jest w skali pozwalającej na uzyskanie statusu „małego podatnika”, obecny ciężar opodatkowania, mierzony stawką nominalną, jest dla takiego podatnika taki sam, jak dla największych podatników, działających w skali międzynarodowej, niezależnie od rodzaju działalności. Ten fakt, w obrębie samej grupy podatników podatku dochodowego od osób prawnych może wpływać na konkurencyjność małych podatników wobec pozostałych podatników, którzy z reguły dysponują szerszymi możliwościami pozyskiwania środków na rozwój i inwestycje.

Istota opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych zakłada także – niewystępującą na gruncie podatku dochodowego od osób fizycznych – dwupoziomowość opodatkowania (opodatkowanie dochodu podatnika oraz dystrybucji tego dochodu do inwestora), w zasadniczy sposób różnicującą możliwość porównywania tych dwóch grup podatników.

Powyzsze okoliczności uzasadniają podjęcie inicjatywy w zakresie zmodyfikowania zasad opodatkowania grupy podatników podatku dochodowego od osób prawnych, jako pozostającej w innej sytuacji prawnopodatkowej niż podatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych prowadzący działalność gospodarczą. Jest to kontynuacja podejścia zastosowanego przy wprowadzeniu 15% stawki podatku CIT.

Zachowano także wyłączenie stosowania niższej stawki w odniesieniu do podatników posiadających status podatkowej grupy kapitałowej.

2) wprowadzenie zachęty do pozostawiania w spółkach kapitału na rozwój poprzez zwiększenie podatkowej atrakcyjności finansowania własnego (notional interest deduction – NID)

Obecne obowiązujące na gruncie ustawy o CIT rozwiązanie w zakresie podatkowego traktowania źródeł finansowania działalności podatnika są korzystniejsze dla finansowania inwestycji kapitałem obcym (odsetki są kosztem uzyskania przychodów) niż kapitałem własnym. Proponuje się eliminację tego zróżnicowania poprzez wprowadzenie możliwości podwyższania kosztów uzyskania przychodów o odpowiednik kosztów finansowania dłużnego (mimo, iż koszty te faktycznie nie zostały poniesione).

Projekt przewiduje w tym zakresie możliwość zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów hipotetycznych kosztów pozyskania kapitału zewnętrznego, w przypadku gdy źródłem finansowania spółki są dopłaty wnoszone przez wspólników lub tzw. zyski zatrzymane. Proponowane przepisy w tym zakresie mają na celu promowanie działań zmierzających do tworzenia w spółkach kapitałów samofinansowania, powstałych z zysku zatrzymanego oraz z dopłat wnoszonych przez wspólników. Według obowiązujących przepisów korzystniejszym, co do zasady, podatkowo rozwiązaniem dla podatników jest finansowanie działalności pożyczką, której koszty w postaci odsetek i innych opłat efektywnie obniżają podstawę opodatkowania. Proponowane rozwiązanie prowadzi do wyrównania podatkowych uprawnień związanych z finansowaniem zewnętrznym w postaci pożyczki oraz z tworzeniem kapitałów samofinansowania. Zrównanie to będzie pełne do kwoty zatrzymanego zysku (wniesionych dopłat), od których hipotetyczne odsetki – obliczone według stopy referencyjnej NBP powiększonej o 1 punkt procentowy – nie przekroczą kwoty 250 000 zł.

Systemy odliczania odsetek nominalnych przewidziane są w przepisach podatkowych niektórych państw Unii Europejskiej. Od kilkunastu lat funkcjonują one w Belgii, nieco krócej w Portugalii, we Włoszech i na Cyprze, a ostatnio wprowadzono je również na Malcie.

Belgijski system odliczania odsetek nominalnych (Notional Interest Deduction – NID) został wprowadzony w 2006 r. i zmieniony pod koniec 2017 r. w ramach globalnej reformy belgijskiego systemu podatku dochodowego od osób prawnych. Środek ten umożliwia podmiotom podlegającym belgijskiemu podatkowi od osób prawnych odliczenie od dochodu podlegającego opodatkowaniu, fikcyjnych odsetek obliczonych na podstawie kapitału własnego ich udziałowców (aktywa netto). Odliczenie podlega ograniczeniu w ramach zbiorczego limitu potrąceń przewidzianego w przepisach dla podatku dochodowego od osób prawnych.

Portugalska ulga na kapitał zakładowy (Notional allowance for share capital) wprowadzona w 2008 r., a następnie zmieniana w latach 2014, 2017 i 2018, opiera się na powiązaniu z wpłatami na kapitał zakładowy spółki. Nominalna stopa zwrotu ma zastosowanie do nowych wkładów na kapitał zakładowy do kwoty 2 000 000 EUR, dokonanych przez udziałowców lub wierzycieli będących osobami trzecimi lub do zatrzymania zysków na potrzeby utworzenia spółki lub podwyższenia jej kapitału zakładowego. Przepisy nie przewidują ograniczeń co do rodzaju lub wartości podlegającego opodatkowaniu dochodu, od którego można dokonać odliczenia, jednakże można się o nie ubiegać tylko w zakresie jaki wynika z zastosowania nominalnej stopy 7% do maksymalnej kwoty 2 000 000,00 EUR (tj. maksymalne odliczenie wynosi 140 000 EUR rocznie).

W przepisach włoskich tzw. ulga na wzrost ekonomiczny (Allowance for economic growth – ACE) funkcjonuje od 2011 r. i była kilkakrotnie zmieniana. Podlegające odliczeniu odsetki są ustalane poprzez zastosowanie domniemanej stopy do "wzrostu kapitału netto" (tj. różnicy między wzrostami i obniżkami kapitału) w porównaniu do kapitału własnego wykazanego w bilansie na koniec 2010 roku (bez uwzględnienia zysku netto za rok 2010). Stopa referencyjna ACE została ustalona na 3% przez pierwsze trzy lata obowiązywania reżimu, potem podniesiona do max. 4,75% a następnie obniżona do 1,5% w 2018 r. Włoskie przepisy nie przewidują maksymalnej kwoty podlegającego opodatkowaniu dochodu, od której można wystąpić o odliczenie. Jednak kwalifikowana baza ACE nie może przekroczyć kapitału własnego netto spółki na koniec roku podatkowego, wynikającego z bilansu. Limit ten został ustalony w celu uwzględnienia wpływu strat na kapitał własny netto.

Na Cyprze od 2015 r. funkcjonuje roczne odliczenie na nowy kapitał, obliczane poprzez zastosowanie referencyjnej stopy procentowej (ustalanej corocznie) do nowego kapitału należącego do spółki i wykorzystywanego do prowadzenia jej działalności. Jednocześnie przewidziano maksymalny pułap odliczenia (roczne odliczenie nie może przekroczyć 80% dochodu do opodatkowania ustalonego przed zastosowaniem przepisów NID) oraz brak odliczenia w przypadku strat podatkowych.

Na Malcie system odliczania odsetek nominalnych stosowany jest od 2018 r. Stopa referencyjna jest stopą wolną od ryzyka, ustaloną przez odniesienie do terminu wykupu rządowych papierów wartościowych (Malta Government Stocks), z pozostałym terminem zapadalności ok. 20 lat i powiększoną o marżę w wysokości 5%. Odliczenie nie może przekroczyć 90% dochodu podlegającego opodatkowaniu w spółce za dany rok, przed

zastosowaniem przepisów NID. Nadwyżka może zostać przeniesiona w celu odliczenia na kolejne lata.

Projekt przewiduje, iż omawiane rozwiązanie obowiązywać będzie od 2020 r., jednakże również w odniesieniu do zysku zatrzymanego w roku 2019.

II. W odniesieniu do już funkcjonujących regulacji przewidziane projektem modyfikacje polegają na:

1) uchyleniu w ustawie o PIT przepisu warunkującego uprawnienie do preferencyjnego opodatkowania rozliczenia dochodów małżonków i osób samotnie wychowujących dzieci od terminowego złożenia zeznania podatkowego

Obecnie art. 6 ust. 10 ustawy o PIT określa, iż *sposób opodatkowania, o którym mowa w ust. 2 i 4, nie ma zastosowania do podatników, którzy wniosek, wyrażony w zeznaniu podatkowym, określony w ust. 2 i 4, złożą po terminie, o którym mowa w art. 45 ust. 1.*

Powyższe oznacza, iż w przypadku gdy podatnik nie złoży wniosku o preferencyjne opodatkowania dochodów w zeznaniu złożonym do 30 kwietnia roku podatkowego to nie może skorzystać z tej preferencji.

Proponuje się zatem złagodzenie tego warunku i niezależnienie sposobu opodatkowania od terminu złożenia wniosku. W życiu zdarzają się bowiem sytuacje losowe, które uniemożliwiają podatnikowi terminowe złożenie wniosku, np. choroba czy wyjazd zagraniczny. Skoro podatnik spełnia warunki do łącznego opodatkowania dochodów to bez znaczenia powinien być fakt czy wniosek o preferencyjne opodatkowanie zostanie zawarty w zeznaniu złożonym w terminie określonym ustawą czy np. w korekcie tego zeznania.

2) wprowadzeniu zmian odnoszących się do spadkobierców zbywających nieruchomości lub określone prawa majątkowe nabyte w spadku ukierunkowanych na pełniejszą realizację na gruncie podatku PIT sukcesji praw spadkodawcy związanych z odziedziczoną nieruchomością

Zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a–c ustawy o PIT, przychód z odpłatnego zbycia nieruchomości lub określonych praw majątkowych powstaje wtedy, gdy zbycie następuje przed upływem 5 lat liczonych od końca roku, w którym miało miejsce nabycie.

Projektowany przepis art. 10 ust. 5 ustawy o PIT zakłada, że w przypadku zbycia nieruchomości lub określonych praw majątkowych nabytych w drodze spadku, 5-letni okres liczony będzie od daty nabycia przez spadkodawcę.

Ponadto projekt przewiduje umożliwienie zaliczenia do kosztów podatkowych odpłatnego zbycia nieruchomości lub określonych praw majątkowych, nabytych w drodze spadku:

- kosztów nabycia (wytworzenia) tej nieruchomości lub określonego prawa majątkowego poniesionych przez spadkodawcę oraz
- długów i ciężarów spadkowych.

Obecnie określony w tym przepisie katalog kosztów podatkowych uwzględnianych przy zbyciu nieruchomości lub określonych praw majątkowych nabytych tytułem darmym ma charakter zamknięty. Mianowicie za takie koszty uważa się tylko udokumentowane nakłady, które zwiększyły wartość nieruchomości (prawa majątkowego), poczynione w czasie jej posiadania oraz kwotę zapłaconego podatku od spadków i darowizn.

Przy czym, podatnik będzie mógł uwzględnić w kosztach podatkowych długi i ciężary spadkowe poniesione zarówno przed, jak i po uzyskaniu przychodu, a także po złożeniu zeznania PIT-39.

3) złagodzeniu warunków korzystania z tzw. ulgi mieszkaniowej poprzez m.in. wydłużenie z 2 do 3 lat okresu, w jakim można skorzystać z tej ulgi

Zmiana w omawianym zakresie umożliwi skorzystanie z tzw. ulgi mieszkaniowej większej grupie podatników, którzy środki uzyskane z odpłatnego zbycia nieruchomości i określonych praw majątkowych wydatkują na własne cele mieszkaniowe. Przepis art. 21 ust. 1 pkt 131 ustawy o PIT zwalnia z opodatkowania dochód uzyskany z odpłatnego zbycia nieruchomości, jeżeli podatnik wydatkuje przychód na własne cele mieszkaniowe, nie później niż w okresie dwóch lat liczonych od końca roku, w którym nastąpiło zbycie. Zmiana polega na wydłużeniu obowiązującego „dwuletniego” okresu do lat trzech.

Ponadto projekt doprecyzowuje, że w ustawowym terminie powinno dojść do nabycia prawa własności lub określonego prawa majątkowego, by ponoszone wydatki na własne cele mieszkaniowe zostały uwzględnione w ramach tzw. ulgi mieszkaniowej.

Kolejnym rozwiązaniem w tym zakresie jest umożliwienie zaliczania do wydatków na własne cele mieszkaniowe również wydatków na przebudowę, remont lokalu, poniesione jeszcze zanim podatnik stanie się jego właścicielem. Warunkiem będzie jednak, by podatnik stał się właścicielem tego lokalu przed upływem terminu, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 131 ustawy o PIT (3 lata wg niniejszego projektu).

4) zmianach dotyczących samochodów osobowych wykorzystywanych w prowadzonej działalności polegających na:

- **podwyższeniu do 150.000 zł kwoty limitu wartości samochodu osobowego, do którego możliwe jest pełne odliczanie odpisów amortyzacyjnych z tytułu zużycia samochodu osobowego – a w przypadku samochodu osobowego będącego pojazdem elektrycznym w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. poz. 317), do kwoty 225.000 zł – jak również podwyższeniu do 150.000 zł kwoty odnoszącej się do wartości samochodu przyjętej dla celów obliczenia składki z tytułu ubezpieczenia samochodu osobowego, jaka może być zaliczona do kosztów uzyskania przychodów.**

Obecnie limit ten wynosi 20.000 euro dla samochodów innych niż elektryczne oraz 30.000 euro dla samochodów elektrycznych¹⁾.

Projekt podwyższa zatem oba ww. limity do kwoty odpowiednio 150.000 zł i 225.000 zł, zachowując tym samym przewidziane obecnie preferencyjne rozwiązanie w zakresie samochodów elektrycznych.

- **określeniu zasad rozliczania kosztów używania samochodów osobowych wykorzystywanych zarówno dla celów działalności gospodarczej, jak i dla innych celów (niezwiązanych z prowadzoną działalnością)**

W 2014 r. w ustawie o podatku od towarów i usług w znaczący sposób zmodyfikowano zasady odliczania VAT od pojazdu samochodowego w rozumieniu przepisów tej ustawy (co do zasady, samochód osobowy w rozumieniu przepisów o podatkach dochodowych). Wprowadzona wówczas regulacja dotycząca tej materii zasadniczo powiązała wysokość przysługującego podatnikowi odliczenia naliczonego podatku VAT związanego z nabyciem (w tym w formie najmu, leasingu itp. umów) lub używaniem pojazdu samochodowego od tego, czy pojazd ten wykorzystywany jest wyłącznie na potrzeby prowadzonej przez podatnika działalności gospodarczej, czy też jest on wykorzystywany również do celów nie związanych – w jakimkolwiek stopniu – z tą działalnością (do celów prywatnych). W pierwszym przypadku przyjęto, iż podatnik ma prawo odliczyć całą kwotę podatku VAT. W przypadku zaś używania pojazdu samochodowego częściowo również do celów prywatnych prawo do takiego

¹⁾ Przy czym znajdzie on zastosowanie od momentu wydania pozytywnej decyzji KE o zgodności tej formy pomocy z zasadami udzielania pomocy publicznej.

odliczenia przysługuje wyłącznie w odniesieniu do połowy kwoty podatku VAT wynikającego z faktury (innego dokumentu).

Dla celów podatku dochodowego, brak jest regulacji, które określałyby zasady rozliczania kosztów ponoszonych w związku z samochodem osobowym wykorzystywanym zarówno dla celów prowadzonej przez podatnika działalności, jak też dla innych celów. Taki stan rzeczy rodzi wątpliwości co do zasad zaliczania do kosztów uzyskania przychodów, kosztów używania takich samochodów. Jest to szczególnie widoczne w kontekście wskazanych powyżej rozwiązań obowiązujących na gruncie ustawy o podatku od towarów i usług.

Należy zauważyć, iż przyjęcie dla celów jednego podatku (od towarów i usług), odpowiednich skutków związanych z wykorzystywaniem samochodu osobowego zarówno w działalności gospodarczej, jak i w innej działalności, powinno wiązać się z odpowiednimi skutkami również w innych podatkach, w których fakt używania takiego samochodu wpływa na rozliczenie podatkowe. Fakt wykorzystywania samochodu służbowego do celów niezwiązanych z prowadzoną działalnością ma charakter obiektywny i przyjęcie – dla celów podatku VAT – że samochód jest wykorzystywany nie tylko do działalności gospodarczej dopuszcza przyjęcie takiego rozwiązania (domniemania) również na gruncie innych ustaw podatkowych.

W obecnym stanie prawnym z uwagi na brak w podatkach dochodowych stosownych regulacji, określających sposób uwzględnienia tej okoliczności w rozliczeniu podatków dochodowych, ocena taka musi być w każdym przypadku poprzedzona szczegółową analizą działalności podatnika. Z uwagi na niedookreśloność przepisów o podatkach dochodowych w tym zakresie badanie faktycznego zakresu korzystania z „firmowego” samochodu osobowego do celów niezwiązanych z prowadzoną działalnością stanowi pole potencjalnych sporów pomiędzy podatnikami a organami podatkowymi (kontroli skarbowej). Sytuacja taka stanowi źródło niepewności po stronie podatników, co do możliwości zakwestionowania danego wydatku jako kosztu uzyskania przychodu i pociąga za sobą konieczność gromadzenia szczegółowej dokumentacji potwierdzającej „biznesowy” charakter danego wydatku związanego z używaniem samochodu osobowego. Powyższe generuje dodatkowe koszty po stronie przedsiębiorców.

Proponowana regulacja zmierza do przyjęcia – w omawianym zakresie – w ustawach o podatku dochodowym rozwiązań podobnych do funkcjonujących obecnie w podatku od towarów i usług. Zakłada się zatem wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą wszelkie wydatki związane z korzystaniem z samochodu osobowego służącego podatnikowi także do innych celów niż

działalność gospodarcza podlegać będą zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodów w wysokości 75% tych wydatków.

Możliwość zaliczenia do kosztów 100% takich wydatków dotyczyć będzie tylko wykorzystywania samochodu osobowego wyłącznie w prowadzonej działalności gospodarczej, przy czym podatnik będzie musiał prowadzić ewidencję potwierdzającą wykorzystywanie samochodu osobowego wyłącznie do działalności gospodarczej podatnika (wykorzystywana będzie w tym zakresie ewidencja stosowana dla celów VAT).

W przypadku nieprowadzenia przez podatnika ewidencji dla celów podatku VAT, również dla celów podatku dochodowego przyjmować się będzie, że samochód osobowy jest wykorzystywany również do celów niezwiązanych z działalnością gospodarczą podatnika, chyba że podatnik nie jest na podstawie przepisów ustawy o podatku od towarów i usług zobowiązany do prowadzenia takiej ewidencji. Jednocześnie, w przypadku ustalenia, iż podatnik niezgodnie ze stanem faktycznym nie stosował ograniczenia kosztów uzyskania przychodów, wówczas ograniczenie to znajdzie zastosowanie od daty rozpoczęcia używania przez podatnika danego samochodu osobowego.

Dodatkowo w ustawie o PIT zakłada się zmianę zasad zaliczania w koszty podatkowe wydatków związanych z używaniem przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą dla potrzeb tej działalności prywatnego samochodu. Obecnie sytuacja taka, tj. wykorzystywanie samochodu prywatnego dla celów prowadzonej działalności niejako z założenia predysponuje do pełnego rozliczania w kosztach uzyskania przychodów kosztów używania takiego samochodu, które obejmuje także używanie dla celów prywatnych. Stąd też uzasadnione jest wprowadzenie odpowiednich regulacji, które dostosują przepisy podatkowe do zasad funkcjonujących w obrocie gospodarczym.

▪ **ujednoczeniu zasad podatkowego rozliczania przez podatników wykorzystywania w prowadzonej działalności samochodów osobowych, niezależnie od rodzaju umowy na jakiej podatnik korzysta z takiego samochodu**

W projekcie zakłada się wprowadzenie limitu zaliczania do kosztów uzyskania przychodów opłat z tytułu używania samochodu osobowego na podstawie umowy leasingu, najmu, dzierżawy oraz innej umowy o podobnym charakterze. Obecnie korzystanie przez podatników z tych form wykorzystywania samochodów osobowych stanowi preferencję w stosunku do zakupu samochodu osobowego. Preferencja ta ma charakter wielopłaszczyznowy. Nie ogranicza się on bowiem jedynie do szybszego rozliczenia kosztu „nabycia” samochodu przez

przedsiębiorcę. Korzyść ta związana jest również z możliwością pełnego podatkowego rozliczenia takich kosztów. Po stronie leasingobiorcy/najemcy nie obowiązuje bowiem w tym zakresie limit odnoszący się do wartości samochodu osobowego. Sytuacja taka prowadzi do tego, iż jako samochody „firmowe” powszechnie wykorzystywane są samochody luksusowe, których charakterystyka niejednokrotnie przekracza faktyczne potrzeby przedsiębiorcy związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. Charakterystyka ta predysponuje taki pojazd do wykorzystywania zasadniczo również do celów prywatnych.

W tym zakresie projekt przewiduje odpowiednie rozciągnięcie ograniczenia stosowanego obecnie do odpisów amortyzacyjnych z tytułu zużycia samochodu osobowego na inne formy korzystania z samochodu osobowego. Z uwagi na „techniczne” różnice między tymi formami korzystania z samochodu osobowego w przypadku umów leasingu operacyjnego, najmu i dzierżawy projekt przewiduje, iż ograniczenie w zaliczaniu opłat z tytułu tych umów do kosztów podatkowych ustalone zostanie proporcją wartości leasingowanego (najmowanego) samochodu do kwoty 150.000 zł (225.000 zł w przypadku samochodu elektrycznego).

5) uchyleniu obowiązków informacyjnych i ewidencyjnych w zakresie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych z tytułu najmu, podnajmu itp. tj.:

- **likwidacja obowiązku składania oświadczenia o wyborze opodatkowania z tytułu najmu, podnajmu itp. w formie ryczałtu**

Obecnie wybór zryczałtowanej formy opodatkowania następuje poprzez złożenie naczelnikowi urzędu skarbowego stosownego oświadczenia. Oświadczenie to składa się w terminie do 20 stycznia roku podatkowego, a w przypadku rozpoczęcia osiągania przychodów w trakcie roku, nie później niż do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym osiągnął pierwszy przychód z tego tytułu, albo do końca roku podatkowego, jeżeli pierwszy taki przychód osiągnął w grudniu roku podatkowego.

Zmiana upraszcza zasady wyboru opodatkowania przychodów z najmu prywatnego. O sposobie opodatkowania przychodów z najmu prywatnego (według skali podatkowej lub ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych) podatnik zdecyduje dokonując pierwszej wpłaty na podatek dochodowy.

Zmieniony art. 9 ust. 4 ustawy ryczałtowej wprost uznaje za równoznaczne z dokonaniem wyboru opodatkowania przychodów, osiąganych z tytułu najmu prywatnego w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych na dany rok podatkowy, pierwszą w roku podatkowym wpłatę na ryczałt od przychodów ewidencjonowanych z tego tytułu. Jeżeli pierwszy taki

przychód podatnik osiągnie w grudniu roku podatkowego, to złożenie zeznania PIT-28 będzie równoznaczne z dokonaniem wyboru.

▪ **likwidacja obowiązku prowadzenia ewidencji przychodów przez podatników osiągających przychody z najmu prywatnego i korzystających z opodatkowania ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych w przypadku, gdy wysokość przychodów nie wynika z umowy najmu zawartej w formie pisemnej**

Obecnie w przypadku braku umowy pisemnej wymagane jest prowadzenie ewidencji przychodów. W innych przypadkach prowadzenia takiej ewidencji nie jest wymagane. Po zmianie wysokość przychodów ustalana będzie na podstawie dowodów potwierdzających ich otrzymanie, np. przelewu na rachunek wynajmującego.

6) określeniu wysokości kosztów uzyskania przychodów wykazywanych w związku z konwersją długu na kapitał

Przepisy ustawy o CIT oraz ustawy o PIT stanowią, iż w przypadku wniesienia przez podatnika wkładu niepieniężnego do spółki lub do spółdzielni, w innej postaci niż przedsiębiorstwo lub jego zorganizowana część, podatnik jest obowiązany wykazać z tego tytułu przychód (z pewnymi wyjątkami) odpowiadający wartości wkładu określonej w umowie spółki, w statucie lub w innym stosownym dokumencie.

Przepisy tych ustaw – poza przypadkiem odnoszącym się do wniesienia wierzytelności z tytułu pożyczki do podmiotu prowadzącego działalność typu *venture capital*²⁾ – nie regulują wprost sposobu określania przez podatników podatku dochodowego wysokości kosztów uzyskania przychodów w szczególnych przypadkach, tj. kiedy przedmiotem wkładu jest wierzytelność przysługująca podmiotowi wnoszącemu wkład wobec spółki (spółdzielni), do której wkład taki jest wnoszony.

Jednocześnie, w orzecznictwie organów podatkowych oraz sądów administracyjnych spotkać można rozbieżne oceny, czy w takim przypadku – na podstawie obowiązujących przepisów – można przyznać podatnikowi prawo do rozpoznania takich kosztów.

Proponowane przepisy mają na celu usunięcie takich wątpliwości, poprzez bezpośrednie określenie, że podatnik może w takim przypadku wykazać poniesione koszty poprzez wskazanie wysokości takich kosztów.

²⁾ Podmiot, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wspieraniem innowacyjności (Dz. U. poz. 1767, z 2016 r. poz. 1311 i 1933 oraz z 2017 r. poz. 2201).

W przypadkach kiedy przedmiotem wkładu niepieniężnego będzie wierzytelność przysługująca wnoszącemu wkład niepieniężny z tytułu pożyczki uprzednio udzielonej przez ten podmiot spółce (spółdzielni), podatnik wnoszący taki wkład będzie mógł zaliczyć do swoich kosztów uzyskania przychodów wartość odpowiadającą kwocie udzielonej uprzednio pożyczki, nie wyższej jednak niż przyjęta przez strony (wnoszącego i przez spółkę) wartość takiej wierzytelności, określona na dzień jej wniesienia.

Z kolei w przypadku, kiedy przedmiotem wkładu niepieniężnego będzie wierzytelność własna uprzednio zaliczona przez wnoszącego wkład do przychodów należnych, podatnik wnoszący taki wkład będzie mógł zaliczyć do swoich kosztów uzyskania przychodów wartość odpowiadającą kwocie przychodu należnego wykazanego przez tego podatnika z tytułu wykonania tego świadczenia (zbycia towaru).

W przypadku osób fizycznych, regulacje te będą dotyczyły tylko przypadków, gdy będące przedmiotem wkładu wierzytelności dotyczą prowadzonej przez takie podmioty pozarolniczej działalności gospodarczej oraz działów specjalnych produkcji rolnej i dochód z takiego aportu określa się na podstawie art. 14 ust. 2 pkt 7ca ustawy o PIT.

7) uchyleniu obowiązku ogłaszania w Monitorze Sądowym i Gospodarczym informacji o zarejestrowaniu i wykreśleniu podatkowej grupy kapitałowej

Umowa o rejestracji podatkowej grupy kapitałowej jest zatwierdzana (zarejestrowana) w formie decyzji przez Naczelnika Urzędu Skarbowego. Ten sam organ wydaje decyzję o utracie statusu PGK (poza przypadkiem upływu terminu na jaki grupa została zawiązana). Informacja o tym czy dany podmiot gospodarczy wchodzi w skład podatkowej grupy kapitałowej nie ma praktycznego znaczenia dla jego niepowiązanych kontrahentów. Nie wpływa to w żaden sposób na zakres ich obowiązków podatkowych.

Ponadto, zgodnie z obowiązującymi od dnia 1 stycznia 2018 r. przepisami, Minister Finansów publikuje na swojej stronie internetowej dane podatkowe wszystkich podatników będących PGK.

Obowiązek publikowania ogłoszeń w MSiG rodzi zatem niepotrzebne koszty po stronie spółek tworzących podatkową grupę kapitałową,

8) modyfikacji przepisu dotyczącego właściwości Naczelnika US w przypadku obowiązku wpłaty podatku przez płatnika przy przekazywania zysku na kapitał zakładowy

Projekt zawiera propozycję zmiany przepisów dotyczących właściwości naczelnika urzędu skarbowego, w przypadku dochodów powstałych w związku z przekazaniem na kapitał zakładowy kwot z innych kapitałów. Jako, że w niektórych sytuacjach płatnik podatku nie jest w stanie obiektywnie ustalić kto jest posiadaczem jego akcji na moment opodatkowania dochodów (np. w przypadku spółek notowanych na giełdzie), proponuje się, aby w takich sytuacjach wpłata następowała do Naczelnika Urzędu Skarbowego właściwego dla płatnika. Właściwość taka już funkcjonuje w ustawie o PIT.

9) wprowadzeniu zwolnienia podmiotowego dla jednostek dozoru technicznego

Zakres i sposób funkcjonowania jednostek dozoru technicznego, do których zalicza się Urząd Dozoru Technicznego, Transportowy Dozór Techniczny i Wojskowy Dozór Techniczny, reguluje ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1040). Ustawa ta zastąpiła ustawę z dnia 19 listopada 1987 r. o dozorcze technicznym (Dz. U. Nr 36 poz. 202 z późn. zm.), przejmując rozwiązanie, które polegało na obciążeniu wyniku finansowego UDT 30% wpłatą do budżetu. Wpłata ta miała charakter quasi-podatku dochodowego, którego UDT, z racji charakteru wykonywanych czynności administracyjno-technicznych, faktycznie nie ponosiła. Celem proponowanej zmiany jest usunięcie ewentualnych wątpliwości, jakie mogą się pojawić w związku z poszerzonym zakresem działalności jednostek dozoru technicznego, która jest jednak na tyle jednorodna, że nie uzasadnia jej wyodrębniania w podziale na obszary podlegające opodatkowaniu i od niego zwolnione. Takie rozwiązanie jest możliwe i uzasadnione przy zachowaniu dotychczasowej prostej formuły obciążenia daninowego, która zostaje utrzymana.

10) podwyższeniu kwot limitów zaliczanych do kosztów uzyskania przychodów składek na rzecz organizacji zrzeszających pracodawców i przedsiębiorców o charakterze nieobowiązkowym

Regulacje w obecnym brzmieniu obowiązują od 2003 r. i od tamtej pory nie były zmieniane. Oznacza to, iż od 15 lat limit wysokości składek na rzecz organizacji zrzeszających przedsiębiorców i pracodawców pozostaje na niezmiennym poziomie (w zakresie limitu określonego kwotowo). Z uwagi na to oraz uwzględniając fakt, iż organizacje takie realizują coraz więcej zadań i celów oraz angażują się w różnego rodzaju projekty, zasadne jest dokonanie odpowiednich modyfikacji w tym zakresie. Mając to na względzie, w projekcie

proponuje się prawie dwukrotnie (z 0,15 do 0,25 funduszu płac) – a w przypadku limitu kwotowego w ustawie o PIT – dwukrotne podwyższenie dopuszczalnych obecnie przepisami ustawy o podatku dochodowym limitów, do których składki na rzecz ww. organizacji zaliczane mogą być do kosztów podatkowych.

11) poszerzeniu zakresu zwolnienia od podatku PIT i CIT dotyczącego sprzedaży całości lub części nieruchomości wchodzących w skład gospodarstwa rolnego

Projekt ustawy zakresem zwolnienia od podatku dochodowego obejmuje również przychody uzyskane z tytułu odpłatnego zbycia udziału w nieruchomości wchodzących w skład gospodarstwa rolnego. Dotychczas ze zwolnienia korzystały przychody ze sprzedaży całości lub części nieruchomości wchodzących w skład gospodarstwa rolnego. W orzecznictwie sądów administracyjnych dominuje stanowisko, że zwolnienia od podatku dochodowego nie mogą być interpretowane rozszerzająco. Z tego względu w orzecznictwie przeważa stanowisko, że zakresem przedmiotowego zwolnienia nie jest objęta sprzedaż udziału w nieruchomości wchodzącej w skład gospodarstwa rolnego. Skoro ze zwolnienia korzysta przychód ze zbycia części nieruchomości wchodzących w skład gospodarstwa rolnego, to nie ma uzasadnienia, żeby ze zwolnienia nie korzystały przychody ze zbycia udziału w takiej nieruchomości.

12) umożliwieniu – pod określonymi warunkami – posługiwania się kopiami certyfikatów rezydencji

Projekt zawiera propozycję zmiany przepisów ustawy o PIT i CIT umożliwiającą uwzględnienie przez płatnika kopii certyfikatu rezydencji w sytuacji poboru podatku u źródła od dochodów uzyskiwanych przez osoby nie mające miejsca siedziby na terytorium RP z tytułu usług, o których mowa w art. 29 ust.1 pkt 5 ustawy o PIT oraz art. 21 ust.1 pkt 2a ustawy o CIT. Możliwość uwzględnienia kopii certyfikatu rezydencji została ograniczona do kwoty należności wypłacanych na rzecz tego samego podmiotu nie przekraczającej 10 000 zł rocznie i sytuacji, w których informacje wynikające z przedłożonej kopii certyfikatu rezydencji nie będą uzasadnionych wątpliwości co do zgodności ze stanem faktycznym.

Omówienie poszczególnych przepisów

Art. 1 – zmiany w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych (ustawa o PIT)

- pkt 1 – zmiany dotyczące art. 6 ustawy o PIT

Zmiana przewidziana w lit. b polega na uchyleniu ust. 10 w art. 6 tj. przepisu wyłączającego możliwość łącznego opodatkowania dochodów małżonków oraz preferencyjnego

opodatkowania dochodów osób samotnie wychowujących dzieci w przypadku złożenia zeznania rocznego po terminie. Umożliwi to stosowanie łącznego rozliczenia/preferencyjnego opodatkowania dochodów niezależnie od terminu złożenia zeznania (także po terminie jego złożenia). Konsekwencją uchylecia tego przepisu jest zmiana w ust. 4b (charakter dostosowawczy) polegająca na usunięciu odesłania do uchylanego ust. 10.

- pkt 2 – zmiana dotycząca art. 9a ust. 6 ustawy o PIT:

Zmiana wynikowa, związana ze zmianą sposobu wyboru zryczałtowanego podatku dochodowego. Zgodnie z projektowanymi przepisami ustawy ryczałtowej, podatnik nie będzie już składał oświadczenia o wyborze ryczałtu; dokona tego wyboru poprzez pierwszą wpłatę na podatek dochodowy.

- pkt 3 – zmiana dotycząca art. 10 ustawy o PIT

Dodawany ust. 5 pozwoli na uwzględnienie przez spadkobiorcę okresu posiadania nieruchomości lub prawa wieczystego użytkowania przez spadkodawcę celem wyliczenia 5-letniego okresu warunkującego możliwość nieopodatkowania dochodów ze zbycia (poza działalnością gospodarczą) nieruchomości. Obecnie okres ten liczony jest od momentu nabycia spadku przez spadkobiercę.

Dodawany ust. 6 pozwoli na uwzględnienie przez małżonka okresu posiadania nieruchomości lub określonych praw majątkowych, w czasie trwania wspólności majątkowej; dla obliczenia okresu pięcioletniego, przyjmowana będzie data nabycia lub wybudowania tej nieruchomości lub prawa majątkowego do majątku wspólnego, także wtedy, gdy odpłatne zbycie następuje po ustaniu wspólności majątkowej (wspólności ustawowej) małżonków.

Dodawany ust. 7 przesądza, że nie stanowi nabycia, ani odpłatnego zbycia nieruchomości oraz określonych praw majątkowych dział spadku do wysokości przysługującego udziału spadkowego.

- pkt 4 – zmiany dotyczące art. 21 ustawy o PIT

lit. a tiret pierwsze – zmiana dotycząca pkt 28 w art. 21 ust. 1 ustawy o PIT

Zmiana poszerza zakres zwolnienia określonego w tym przepisie na przypadek odpłatnego zbycia udziału w nieruchomości (lub nieruchomościach) wchodzącej w skład gospodarstwa rolnego.

lit. a tiret drugie – zmiana dotycząca pkt 131 w art. 21 ust. 1 ustawy o PIT

Zmiana polega na wydłużeniu z dwóch do trzech lat okresu, w którym dochód uzyskany z odpłatnego zbycia nieruchomości musi być przez podatnika wydatkowany na własne cele mieszkaniowe celem skorzystania ze zwolnienia w ramach tzw. ulgi mieszkaniowej.

lit. b – zmiana dotycząca ust. 25a w art. 21 ustawy o PIT

Dodawany przepis doprecyzowuje, że w ustawowym terminie (3 lat wg niniejszego projektu) powinno dojść do nabycia prawa własności lub określonego prawa majątkowego, by ponoszone wydatki na własne cele mieszkaniowe zostały uwzględnione w ramach tzw. ulgi mieszkaniowej.

lit. c – zmiana dotycząca ust. 26 w art. 21 ustawy o PIT

Zmieniony przepis umożliwi zaliczenie do wydatków na „własne cele mieszkaniowe” również wydatków na przebudowę, remont lokalu, poniesionych jeszcze zanim podatnik stanie się jego właścicielem, o ile podatnik stanie się właścicielem lokalu przed upływem 3-letniego (po wydłużeniu) terminu na skorzystanie z ulgi mieszkaniowej.

▪ pkt 5 – zmiany dotyczące art. 22 ustawy o PIT

lit. a – zmiana dotycząca art. 22 ust. 1e pkt 2, 2a i 3 ustawy o PIT

Zmiana w art. 22 ust. 1e pkt 2 lit. a ustawy o PIT ma charakter porządkowy. Wprowadza zmianę, że w przypadku aportu udziałów (akcji) albo wkładów w spółdzielni, które zostały objęte w zamian za wkład niepieniężny wierzytelności dotyczącej prowadzonej działalności gospodarczej i w związku z tym został ustalony przychód określony w art. 14 ust. 2 pkt 7ca ustawy o PIT, kosztem uzyskania przychodu, zgodnie z art. 14 ust. 2 pkt 7ca ustawy o PIT, będzie wartość tej wierzytelności wyrażona w cenie określonej w umowie.

Zmiana w art. 22 ust. 1e pkt 2a ustawy o PIT określa, że w przypadku aportu wierzytelności z tytułu udzielonej pożyczki spółce lub spółdzielni do której dokonywany jest ten aport, kosztem uzyskania przychodu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 9 ustawy o PIT jest wartość tej pożyczki, w części która została faktycznie przekazana na rachunek płatniczy spółki lub spółdzielni.

Zmiana w art. 22 ust. 1e pkt 3 ustawy o PIT ma charakter redakcyjny i wynika z dodania pkt 2a do ust. 1e.

lit. b – zmiana dotycząca art. 22 ust. 1ea ustawy o PIT

Przepisy te zawierają regulację określającą wysokość kosztów uzyskania przychodów, jaka może być wykazana w związku z wniesieniem do spółki (będącej podatnikiem CIT) lub spółdzielni wkładu w postaci określonego rodzaju wierzytelności. Wprowadzana regulacja przesądza tym samym możliwość wykazywania kosztów uzyskania przychodów w związku z konwersją długu na kapitał, co jak wskazano w części ogólnej, było dotychczas przedmiotem sporów. Należy jednakże zauważyć, iż możliwość ta jest ograniczona do, wskazanych w tych przepisach, konkretnych przypadków zróżnicowanych ze względu na źródło powstania wierzytelności będącej przedmiotem wkładu jak i jej charakter prawny.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż – w przypadku osób fizycznych – regulacja ta obejmuje tylko sytuacje, gdy będące przedmiotem wkładu wierzytelności dotyczą prowadzonej przez takich podatników pozarolniczej działalności gospodarczej lub działów specjalnych produkcji rolnej. Zgodnie z obowiązującym już przepisem art. 14 ust. 2 pkt 7ca ustawy o PIT przychodem z tego tytułu jest wartości wierzytelności wyrażona w cenie określonej w umowie.

Przepisy art. 22 ust. 1ea regulują łącznie dwie sytuacje, odnosząc się do wierzytelności:

- ✓ z tytułu pożyczki udzielonej przez podmiot wnoszący wkład spółce (spółdzielni), do której ta wierzytelność jest wnoszona
- ✓ zaliczonej uprzednio do przychodów należnych podmiotu wnoszącego wkład.

Wniesienie którejś z ww. wierzytelności do spółki lub spółdzielni tytułem wkładu, zgodnie z omawianymi przepisami, pozwoli na wykazanie kosztów uzyskania przychodów, przy czym wysokość tych kosztów nie może przekroczyć, w przypadku:

- pożyczki – wartości przychodu określonego w związku z jej wniesieniem na podstawie art. 14ust. 2 pkt 7ca ustawy o PIT (wartość określona w statucie lub umowie spółki, nie niższa niż wartość rynkowa wkładu określona na dzień jego wniesienia),
- wierzytelności zaliczonych do przychodów należnych – jej części zaliczonej uprzednio do przychodów należnych.

lit. c – zmiana dotycząca art. 22 ust. 1f pkt 1 ustawy o PIT

Zmiana ma charakter dostosowawczy i polega na uznaniu, że w przypadku odpłatnego zbycia udziałów (akcji) w spółce, w wyniku czego został ustalony przychód w sposób określony w art. 14 ust. 2 pkt 7ca ustawy o PIT, kosztem uzyskania przychodu będzie wartość aportowanej wierzytelności wyrażona w cenie określonej w umowie.

lit. d – zmiana dotycząca art. 22 ust. 6d ustawy o PIT.

Zmiana art. 22 ust. 6d ustawy o PIT umożliwi zaliczenie do kosztów uzyskania przychodów z odpłatnego zbycia nieruchomości lub określonych praw majątkowych, nabytych w drodze spadku, kosztów nabycia (wytworzenia) tej nieruchomości lub określonego prawa majątkowego poniesionych przez spadkodawcę, jak również uwzględnienie w tych kosztach długów i ciężarów spadkowych. Długi i obciążenia spadkowe będą mogły być zaliczone do kosztów pod warunkiem w momencie ich realnej spłaty (wykonania). Ponadto na podstawie zmienionego przepisu, podatnik będzie mógł uwzględnić w korekcie zeznania PIT-39 dokonanie spłaty, zaspokojenie roszczenia o zachówek oraz wykonanie zapisu zwykłego lub polecenia, jeżeli nastąpiło to po złożeniu zeznania PIT-39.

- pkt 6 – zmiana dotycząca art. 22i ust. 5a ustawy o PIT

Zmiana polega na wyłączeniu możliwości stosowania niższych stawek amortyzacyjnych (niż określone w Wykazie) przez finansującego w przypadku umowy leasingu, spełniającej warunki określone w art. 23b, której przedmiotem jest samochód osobowy. Chodzi zatem o tzw. (podatkowy) leasing operacyjny, w którym to przypadku odpisów amortyzacyjnych dokonuje leasingodawca (finansujący).

- pkt 7 – zmiany dotyczące art. 23 ustawy o PIT

lit. a tiret pierwsze – zmiana dotycząca pkt 4 w ust. 1 art. 23 ustawy o PIT

Zmiana polega na podwyższeniu z 20.000 euro do 150.000 zł, a w przypadku samochodów elektrycznych – z 30.000 euro do 225.000 zł – kwot limitu wartości samochodu osobowego, do którego możliwe jest pełne odliczanie odpisów amortyzacyjnych z tytułu zużycia samochodu osobowego.

lit. a tiret drugie – zmiana dotycząca pkt 30 lit. b w ust. 1 art. 23 ustawy o PIT

Zmiana dotyczy przepisu limitującego koszty uzyskania przychodów w odniesieniu do składek na rzecz organizacji zrzeszających przedsiębiorców i pracodawców, do których przynależność nie jest obowiązkowa.

Jako, że limity zawarte w tym przepisie nie były od dłuższego czasu waloryzowane proponuje się ich podwyższenie.

lit. a tiret trzecie – zmiana dotycząca pkt 46 w ust. 1 art. 23 ustawy o PIT

Projektowany przepis dotyczy zmiany zasad zaliczania w koszty podatkowe wydatków związanych z używaniem dla potrzeb działalności gospodarczej samochodów osobowych, które nie zostały ujęte w ewidencji środków trwałych.

Zamiast wykorzystywanej dotychczas ewidencji przebiegu pojazdów, tzw. kilometrówki, proponuje się uproszczony sposób kwalifikowania do kosztów podatkowych wydatków związanych z eksploatacją samochodu osobowego stanowiącego własność przedsiębiorcy.

Podatnicy, którzy dla potrzeb działalności gospodarczej będą wykorzystywać samochód stanowiący ich własność, do kosztów uzyskania przychodów będą mogli zaliczyć 20% poniesionych wydatków (80% wydatków wyłączono z kosztów podatkowych). Dla ustalenia limitu wydatków zaliczanych do kosztów podatkowych, podatnicy będą uwzględniać wszystkie wydatki związane z eksploatacją stanowiącego ich własność, prywatnego samochodu osobowego faktycznie wykorzystywanego na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej, tj. niebędącego składnikiem majątku, o którym mowa w art. 14 ust. 2 pkt 1 ustawy o PIT (niewpisanego do ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, niebędącego samochodem o wartości do 10 tys. zł, niebędącego samochodem niezaliczonym do środków trwałych z uwagi na przewidywany okres używania równy lub krótszy niż rok).

lit. a tiret czwarte – zmiana dotycząca ust. 1 pkt 46a ustawy o PIT

Proponuje się, aby podatnik mógł zaliczać 75% wydatków związanych z używaniem samochodu w przypadku, gdy wykorzystuje ten samochód również do celów niezwiązanych z prowadzoną działalnością, czyli również do celów prywatnych (tzw. użytek mieszany). Możliwość zaliczenia do kosztów 100% takich wydatków dotyczyć będzie tylko wykorzystywania samochodu osobowego wyłącznie w prowadzonej działalności gospodarczej, przy czym w tym zakresie stosowane będzie powiązanie ze sposobem korzystania przez podatnika z samochodu osobowego zadeklarowanym dla potrzeb podatku VAT.

lit. a tiret piąte – zmiana dotycząca ust. 1 pkt 47 ustawy o PIT

Przepis podwyższa z 20.000 euro do 150.000 zł kwotę odnoszącą się do wartości samochodu przyjętej dla celów obliczenia składki z tytułu ubezpieczenia samochodu osobowego, jaka może być zaliczona do kosztów uzyskania przychodów.

lit. a tiret szóste – zmiana dotycząca ust. 1 pkt 47a ustawy o PIT

Dodawany pkt 47a przepisu, rozciąga limit rozliczania wydatków na korzystanie z samochodu osobowego na umowy leasingu operacyjnego, umowy najmu, dzierżawy lub inne umowy o podobnym charakterze. Limit ten koresponduje z (podwyższanym) limitem stosowanym przy dokonywaniu odpisów amortyzacyjnych od nabytego samochodu i ustalany będzie proporcją wartości samochodu będącego przedmiotem umowy leasingu, najmu itp. i kwoty 150 000 zł. Tak ustalona proporcja stosowana będzie do każdej płatności dokonywanej w ramach ww.

umów. W celu zachowania neutralności sposobów korzystania z samochodu osobowego w firmie (nabycie vs. używanie cudzego samochodu) limitowaniu nie będą podlegać składki ubezpieczeniowe płacone w ramach umów leasingu, najmu itp., poza składkami AC pojazdu (składki te również podlegają limitowaniu kosztowemu w przypadku własnego samochodu).

Kwota wynikająca z zastosowania proporcji, o której mowa powyżej obejmować ma także naliczony podatek od towarów i usług, w tej części, w której zgodnie z przepisami o podatku od towarów i usług podatnikowi nie przysługuje obniżenie kwoty lub zwrot różnicy podatku od towarów i usług. Również rozwiązanie to ma zapewnić analogię do rozliczania poprzez odpisy amortyzacyjne samochodu nabytego na własność.

lit. b – zmiana dotycząca art. 23 ust. 3b ustawy o podatku PIT

Do 75% limitu wydatków zaliczanych do kosztów z tytułu używania samochodu osobowego nie będą zaliczane opłaty (czynsz) z tytułu umowy leasingu, o której mowa w art. 23a pkt 1, jak również opłaty (czynsz) z tytułu najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze, chyba że opłaty te zostały skalkulowane w sposób obejmujący koszty eksploatacji samochodu osobowego. W takim przypadku wyłączenie, o którym mowa w zdaniu pierwszym, ma zastosowanie tylko do części opłaty skalkulowanej bez uwzględniania tego kosztów eksploatacji samochodu osobowego.

lit. c – zmiana dotycząca art. 23 ust. 5 ustawy o PIT

Zmiana o charakterze porządkowym związana ze zmianą art. 23 ust. 1 pkt 46 ustawy o PIT polegającej na rezygnacji z prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu, tzw. kilometrówki przez podatnika prowadzącego działalność gospodarczą.

lit. d – dodawane ust. 5a – 5h w art. 23 ustawy o PIT

Zgodnie z dodawanym ust. 5a, w ramach limitów wynikających z art. 23 ust. 1 pkt 46, 46a i 47a, będzie uwzględniany również podatek od towarów i usług, jeżeli zgodnie z odrębnymi przepisami nie stanowi on podatku naliczonego oraz naliczony podatek od towarów i usług, w tej części, w której zgodnie z przepisami o podatku od towarów i usług podatnikowi nie przysługuje obniżenie kwoty lub zwrot różnicy podatku od towarów i usług.

Dodawany ust. 5b przewiduje, iż limit, o którym mowa w ust. 1 pkt 4 nie będzie stosowany do leasingodawców, wynajmujących i innych podmiotów, które prowadzą działalność w zakresie leasingu, wynajmu etc. samochodów osobowych.

Ust. 5c precyzuje, iż limit z ust. 1 pkt 47a dotyczy wyłącznie części opłat, o których mowa w tym przepisie, stanowiących spłatę wartości samochodu osobowego. Limit ten zatem nie będzie dotyczył części „odsetkowej” takiej opłaty. Regulacja ta ma na celu pełne odzwierciedlenie idei zrównania zasad podatkowego rozliczania korzystania z samochodów osobowych niezależnie od tytułu prawnego na podstawie jakich ono następuje.

Przepis ust. 5d dotyczy wskazania sposobu określania wartości samochodu dla potrzeb krótkoterminowych umów najmu itp. Przyjęto w nim zasadę, że wartość ta będzie odpowiadała wartości samochodu przyjętej dla celów ubezpieczenia. Ma to wyeliminować problem bieżącej wyceny wartości samochodu przy tego rodzaju umowach.

Ust. 5e wprowadza wyższy limit w odniesieniu do samochodów elektrycznych będących przedmiotem leasingu, najmu, dzierżawy itp. Limit ten będzie wynosił 225.000 zł.

Dodawane ust. 5f i 5g wprowadzają rozwiązanie zgodnie z którym, w przypadku nieprowadzenia przez podatnika ewidencji dla celów podatku VAT, również dla celów podatku dochodowego przyjmować się będzie, że samochód osobowy jest wykorzystywany również do celów niezwiązanych z działalnością gospodarczą podatnika. Reguła ta nie dotyczy podatników, którzy zasadniczo nie są uprawnieni do odliczania podatku naliczonego (a tym samym nie mogą prowadzić takiej ewidencji). Stanowi o tym dodawany przepis ust. 5b.

Jednocześnie, w przypadku ustalenia, iż podatnik niezgodnie ze stanem faktycznym nie stosował ograniczenia kosztów wynikającego z ust. 1 pkt 46a ustawy o PIT, ograniczenie to znajdzie zastosowanie od daty rozpoczęcia używania przez podatnika danego samochodu osobowego (ust. 5h).

- pkt 8 – dodany został ust. 9e w art. 41 ustawy o PIT

Przepis ten ma na celu usankcjonowanie korzystania przez podatników i płatników z kopii certyfikatów rezydencji. Posługiwanie się takimi kopiami na masową skalę ma miejsce w szczególności w przypadku usług świadczonych przez podmioty z branży cyfrowej, które udostępniają je np. na swoich stronach internetowych. Z uwagi na charakter tych podmiotów, świadczących usługi na masową skalę autentyczność danych zawartych w takich dokumentach nie budzi wątpliwości. Celem zabezpieczenia interesów fiskalnych związanych z potencjalnymi nadużyciami przepis ten będzie miał zastosowanie do płatności nieprzekraczających w skali roku podatkowego (na rzecz pojedynczego podmiotu) kwoty 10 000 zł.

Art. 2 – zmiany w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych (ustawa o CIT)

- pkt 1 – uchylany ust. 15 w art. 1a ustawy o CIT

Przepis uchyla obowiązek publikowania przez podatkowe grupy kapitałowe w Monitorze Sądowym i Gospodarczym informacji o zarejestrowaniu i wykreśleniu takiej grupy.

- pkt 2 – dodawany pkt 20 w ust. 1 art. 6 ustawy o CIT:

Przepis rozszerza katalog podmiotów korzystających ze zwolnienia podmiotowego w podatku CIT na jednostki dozoru technicznego, o których mowa w ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym.

- pkt 3 – zmiany dotyczące art. 7b ustawy o CIT:

lit. a – zmiana dotycząca ust. 1 pkt 6 lit. a

Zmiana ma na celu wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych związanych z kwalifikowaniem do określonego źródła przychodów w podatku CIT przychodów u uzyskiwanych z praw wytworzonych przez podatników we własnym zakresie (z tytułu korzystania z tych praw lub ich zbycia). Po wprowadzeniu zmiany jednoznacznie przychody te nie będą klasyfikowane do przychodów z zysków kapitałowych, lecz do przychodów „operacyjnych”, co odpowiada ich charakterowi (przychody te są zasadniczo podstawowymi przychodami firm np. z branży IT tworzących programy komputerowe). Z kolei klasyfikacja tych przychodów do określonego źródła jest istotna w świetle możliwości skorzystania z ulgi na działalność badawczo-rozwojową.

lit. b – zmiana dotycząca ust. 2 art. 7b

Zmiana poszerza o domy maklerskie oraz Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych katalog podmiotów, do których nie będą miały zastosowanie przepisy nakazujące podział przychodów na źródła: zyski kapitałowe oraz pozostałe przychody (operacyjne). U tych podmiotów działalność finansowa stanowi podstawowy rodzaj działalności (działalność operacyjną), natomiast działalność inna niż finansowa generuje znikomy procent przychodów. Taka struktura przychodów wypacza wynik podatkowy z uwagi na przyjęty w ustawie o CIT klucz alokacji do obu źródeł przychodów kosztów pośrednich. Za objęciem domów maklerskich i KDPW regulacją z art. 7b ust. 2 przemawiają te same argumenty, które przesądziły o wyłączeniu z konieczności dokonywania podziału przychodów na źródła innych podmiotów już ujętych w tym przepisie (banki, ubezpieczyciele, SKOKi, instytucje finansowe).

- pkt 4 – zmiany dotyczące art. 15 ustawy o CIT

lit. a – zmiany dotyczące ust. 1j dotyczą, omówionej w części dotyczącej zmian w ustawie o PIT, regulacji określającej wysokość kosztów uzyskania przychodów, jaka może być wykazana w związku z wniesieniem do spółki (będącej podatnikiem CIT) lub spółdzielni wkładu w postaci wierzytelności z tytułu pożyczki oraz wierzytelności własnej uprzednio zaliczonej do przychodów należnych. Przepisy obu ustaw o podatkach dochodowych są w tym zakresie analogiczne.

lit. b – uchylane ust. 9 i 10 zawierały regulacje, które zostały przeniesione do innych jednostek redakcyjnych lub zawierały się w nowo dodanych przepisach, co czyniło je zbędnymi.

- pkt 5 – dodanie art. 15cb w ustawie o CIT

Przepis wprowadza rozwiązanie umożliwiające zaliczenie do kosztów podatkowych hipotetycznych kosztów pozyskania kapitału zewnętrznego, w przypadku gdy źródłem finansowania spółki są dopłaty wnoszone przez wspólników lub tzw. zyski zatrzymane. Proponowane przepisy w tym zakresie mają na celu promowanie działań zmierzających do tworzenia w spółkach kapitałów samofinansowania, powstałych z zysku zatrzymanego oraz z dopłat wnoszonych przez wspólników. Według obowiązujących przepisów korzystniejszym podatkowo, co do zasady, rozwiązaniem dla podatników jest finansowanie działalności pożyczką, której koszty w postaci odsetek i innych opłat efektywnie obniżają podstawę opodatkowania. Proponowane rozwiązanie prowadzi do wyrównania podatkowych uprawnień związanych z finansowaniem zewnętrznym w postaci pożyczki oraz z tworzeniem kapitałów samofinansowania.

- pkt 6 – zmiany dotyczące art. 16 ustawy o CIT

lit. a – zmiany dotyczące pkt 4, 37 lit. c, 49, 49a, 51.

Zmiany te są analogiczne do zmian omówionych w części dotyczącej ustawy o PIT.

lit. a tiret drugie – zmieniający pkt 25 lit. c uściśla treść dotychczasowego przepisu poprzez jednoznaczne wskazanie, iż koszty uzyskania przychodów podlegają pomniejszeniu w bankach o stratę z tytułu, odpisanych jako nieściągalne, udzielonych po dniu 1 stycznia 1997 r. gwarancji (poręczeń) spłaty kredytów i pożyczek, o ile ich nieściągalność została udokumentowana zgodnie z art. 16 ust. 2.

lit. b – d – zmiana dotycząca ust. 3b, 5 i 5a–5h.

Przepisy te dotyczą zmian zasad zaliczania w koszty podatkowe wydatków związanych z użytkowaniem (eksploatacją) w firmie samochodów osobowych. Zawierają regulację analogiczną do przepisów omówionych w części dotyczącej ustawy o PIT.

- pkt 7 – zmiana dotycząca art. 16i ustawy o CIT

Dodawany ust. 5a wyłącza możliwość obniżenia stawki amortyzacyjnej z Wykazu rocznych stawek amortyzacyjnych przez podatnika będącego finansującym w przypadku leasingu samochodu osobowego w ramach umowy, o której mowa w art. 17b ustawy o CIT (tzw. leasing operacyjny). Zmiana analogiczna do zmiany w ustawie o PIT.

- pkt 8 – zmiany dotyczące art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o CIT

Zmiana umożliwi zwolnienie z podatku dochodowego dochodu z odpłatnego zbycia również udziału w nieruchomości wchodzących w skład gospodarstwa rolnego. Regulacja analogiczna do zmiany dotyczącej ustawy o PIT.

- pkt 9 – zmiana dotycząca art. 18 ustawy o CIT:

Dodawany ust. 8 wskazuje, że podatnicy uzyskujący przychody z różnych źródeł przychodów mogą dokonywać odliczeń wskazanych w ust. 1 art. 18 ustawy o CIT w ustalonej przez siebie proporcji, przy czym odliczenie musi być dokonane w ramach obowiązujących limitów.

- pkt 10 – zmiany dotyczące art. 19 ustawy o CIT

lit. a – zmiany w ust. 1

Proponowane rozwiązania dotyczą wprowadzenia (zastąpienia) obowiązującej obecnie stawki podatku CIT w wysokości 15% (przewidzianej dla małych podatników oraz podatników rozpoczynających prowadzenie działalności) stawką podatku w wysokości 9%. Podatek według tej stawki będą płacić podatnicy, których przychody osiągnięte w roku podatkowym nie przekroczą wyrażonej w złotych kwoty odpowiadającej równowartości 1 200 000 euro. Stosownego przeliczenia kwot wyrażonych w euro dokonywać się będzie według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy roku podatkowego, w zaokrągleniu do 1000 zł. Stawka podatku w wysokości 9% nie będzie mogła być stosowana do opodatkowania dochodów pochodzących z zysków kapitałowych.

lit. b – zmiana w ust. 1a

Zmiana polega na wprowadzeniu dodatkowego warunku wyłączającego możliwość stosowania niższej stawki podatku CIT przez podatników rozpoczynających prowadzenie działalności.

Zakłada się, iż z możliwości takiej nie będą mogli korzystać podatnicy w roku rozpoczęcia działalności oraz w roku bezpośrednio po nim następującym, jeżeli w roku podatkowym, w którym podatek został utworzony (oraz w roku podatkowym bezpośrednio po nim następującym) zostało do podatnika wniesione na poczet kapitału uprzednio prowadzone przez podmiot wnoszący, przedsiębiorstwo, zorganizowana część przedsiębiorstwa albo składniki majątku tego przedsiębiorstwa o wartości przekraczającej łącznie równowartość w złotych kwotę co najmniej 10 000 euro.

lit. c – dodawane ust. 1c–1e

Zmiana dot. dodania ust. 1c polega na wyłączeniu możliwości stosowania niższej stawki podatku CIT przez podatnika, który dokona określonych działań restrukturyzacyjnych, tj. podziału spółki albo wniesienia tytułem wkładu do innego podmiotu, w tym na poczet kapitału uprzednio prowadzone przez siebie przedsiębiorstwo, zorganizowaną część przedsiębiorstwa albo składniki majątku tego przedsiębiorstwa o wartości przekraczającej łącznie równowartość w złotych kwoty co najmniej 10 000 euro lub składniki majątku uzyskane przez podatnika w wyniku likwidacji innych podatników, jeżeli podatnik posiadał udziały (akcje) tych innych likwidowanych podatników. W takiej sytuacji, podatnik nie będzie mógł korzystać z niższej stawki podatku w roku podatkowym, w którym dokonano podziału albo wniesiono wkład, oraz w roku podatkowym bezpośrednio po nim następującym.

W dodawanych ust. 1d i 1e wprowadzono dodatkowy warunek stosowania 9% stawki podatku CIT. Będzie nimi konieczność posiadania w danym roku podatkowym statusu małego podatnika (ust. 1d), przy czym warunek ten nie będzie miał zastosowania do podatników rozpoczynających działalność w ich pierwszym roku podatkowym. Jednocześnie za podatnika rozpoczynającego działalność nie będą uznawane podmioty o których mowa w art. 19 ust. 1a (powstałe w wyniku wymienionych w tym przepisie działań restrukturyzacyjnych).

- pkt 11 – dodawane ust. 1f i 1g w art. 25 ustawy o CIT

Zmiany przepisu regulującego sposób wpłacania zaliczek odnoszą się do regulacji dotyczącej stawki 9% CIT. Wprowadzają one rozwiązanie polegające na tym, iż podatnicy uprawnieni do stosowania niższej stawki (mali podatnicy oraz rozpoczynający działalność) mogą płacić zaliczki przy uwzględnieniu tej niższej stawki, lecz jedynie do momentu, w którym ich przychody w bieżącym roku podatkowym nie przekroczą kwoty 1,2 mln euro. Po przekroczeniu tego progu dalsze zaliczki będą musiały być obliczane przy zastosowaniu stawki podstawowej.

- pkt 12 – zmiany dotyczące art. 26 ustawy o CIT

Dodaje się ust. 1n i 1o.

Przepis ust. 1n ma na celu usankcjonowanie korzystania przez podatników i płatników z kopii certyfikatów rezydencji. Posługiwanie się takimi kopiami na masową skalę ma miejsce w szczególności w przypadku usług świadczonych przez podmioty z branży cyfrowej, które udostępniają je np. na swoich stronach internetowych. Z uwagi na charakter tych podmiotów, świadczących usługi na masową skalę autentyczność danych zawartych w takich dokumentach nie budzi wątpliwości. Celem zabezpieczenia interesów fiskalnych związanych z potencjalnymi nadużyciami przepis ten będzie miał zastosowanie do płatności nieprzekraczających w skali roku kalendarzowego (na rzecz pojedynczego podmiotu) kwoty 10 000 zł.

Dodawany ust. 1o wyłącza stosowania warunku, o którym mowa w art. 26 ust. 1d ustawy o CIT, w odniesieniu do Narodowego Banku Polskiego w zakresie należności wypłacanych przez Narodowy Bank Polski na rzecz polskich oddziałów zagranicznych banków lub innych instytucji finansowych, utworzonych zgodnie z odrębnymi przepisami, w związku z zadaniem konstytucyjno-ustawowym w zakresie prowadzenia polityki pieniężnej, realizowanym na podstawie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r., nr 78, poz. 483) oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2017 r., poz. 1373).

Bank centralny odpowiada za wartość polskiego pieniądza. Przysługuje mu wyłączne prawo realizowania polityki pieniężnej. W tym celu Narodowy Bank Polski kształtuje podaż pieniądza oraz działalności kredytowej. Funkcja ta realizowana jest poprzez stosowanie różnych instrumentów polityki pieniężnej, których adresatem są także – obok krajowych banków i innych instytucji finansowych – utworzone na podstawie odrębnych przepisów polskie oddziały zagranicznych banków lub innych instytucji finansowych, będące zagranicznymi zakładami w rozumieniu art. 4a pkt 11 ustawy o CIT.

W obecnym stanie prawnym, w zakresie podatku u źródła, należności wypłacane na rzecz polskich oddziałów zagranicznych banków lub innych instytucji finansowych przez bank centralny z tytułu operacji dokonywanych w ramach polityki pieniężnej, które zaliczają się do tytułów wymienionych w art. 21 ustawy o CIT, nie podlegają obowiązkowi poboru zryczałtowanego podatku dochodowego pod warunkiem posiadania przez Narodowy Bank Polski dokumentacji, o której mowa w art. 26 ust. 1d ustawy o CIT. Jednocześnie z odrębnych przepisów wynika, iż należności te związane są z polskimi oddziałami zagranicznych banków lub innych instytucji finansowych, w związku z czym podmioty te, jako podatnicy podatku

dochodowego od osób prawnych, obowiązani są do samodzielnego rozliczania podatku od dochodów uzyskiwanych z tytułu operacji zawieranych z NBP w ramach polityki pieniężnej. W konsekwencji, stosowanie wobec NBP wymogu dokumentacyjnego, o którym mowa w art. 26 ust. 1d ustawy o CIT, jest zbędne. W celu wyeliminowania ponoszonych przez NBP kosztów, w tym administracyjnych, związanych z pozyskiwaniem i aktualizowaniem certyfikatów rezydencji oraz oświadczeń dotyczących związku należności wypłacanych w ramach prowadzenia polityki pieniężnej z działalnością polskich oddziałów zagranicznych banków lub innych instytucji finansowych, proponuje się powyższą zmianę. Rozwiązanie takie przyczyni się do ograniczenia kosztów prowadzenia przez Narodowy Bank Polski polityki pieniężnej.

Art. 3 – zmiany w ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (ustawa o ryczałcie)

- pkt 1 – zmiana dotycząca art. 9 ust. 4 ustawy o ryczałcie

Zmiana upraszcza zasady wyboru opodatkowania przychodów z najmu prywatnego. O sposobie opodatkowania przychodów z najmu prywatnego (według skali podatkowej lub ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych) podatnik zdecyduje dokonując pierwszej wpłaty na podatek dochodowy.

Zmieniony art. 9 ust. 4 ustawy o ryczałcie wprost uznaje za równoznaczne z dokonaniem wyboru opodatkowania przychodów, osiąganych z tytułu najmu prywatnego w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych na dany rok podatkowy, pierwszą w roku podatkowym wpłatę na ryczałt od przychodów ewidencjonowanych z tego tytułu. Jeżeli pierwszy taki przychód podatnik osiągnie w grudniu roku podatkowego, to złożenie zeznania PIT-28 będzie równoznaczne z dokonaniem wyboru.

- pkt 2 – zmiana dotycząca art. 15 ust. 3 ustawy o ryczałcie

Zmiana polega na likwidacji obowiązku prowadzenia ewidencji przychodów przez podatników osiągających przychody z najmu prywatnego i korzystających z opodatkowania ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych w przypadku, gdy wysokość przychodów nie wynika z umowy najmu zawartej w formie pisemnej. Wysokość przychodów ustalana będzie na podstawie dowodów potwierdzających ich otrzymanie, np. przelewu na rachunek wynajmującego.

- pkt 3 – zmiana dotycząca art. 21 ust. 1k ustawy o ryczałcie

Zmiana dostosowawcza do zmian wprowadzonych w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646). Ustawa ta, w art. 23, wprowadziła możliwość zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę wpisanego do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, na czas nieokreślony albo określony, nie krótszy jednak niż 30 dni. Stąd konieczne stało się dostosowanie obowiązujących regulacji w tym zakresie w ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne.

Art. 4 – zmiany w ustawie o podatku od czynności cywilnoprawnych

Proponowane zmiany w ustawie o podatku od czynności cywilnoprawnych dotyczą opodatkowania umów pożyczek zawieranych między osobami innymi niż zaliczanymi do I grupy podatkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o podatku od spadków i darowizn. W związku z tym, że zapłata podatku od czynności cywilnoprawnych polega na jego samoobliczeniu, w celu zachęcenia podatników do wywiązywania się z obowiązku zapłaty podatku proponuje się obniżenie stawki podatku od umów pożyczek z 2% do 0,5%. Proponowana stawka 0,5% od umów pożyczek będzie zrównana ze stawką od pożyczek udzielanych spółkom osobowym przez wspólników. Obniżenie obciążeń fiskalnych od umów pożyczek przyczyni się do wzrostu koniunktury, zawierania większej liczby transakcji i inwestowania, w szczególności przez przedsiębiorców rozpoczynających działalność gospodarczą.

Ponadto, proponuje się zmiany w zakresie umów pożyczek zwolnionych od podatku od czynności cywilnoprawnych przez zastąpienie obecnego zwolnienia tych umów do określonego limitu (w ciągu 3 lat do 5 tys. zł od jednego podmiotu, a od wielu podmiotów do 25 tys. zł), zwolnieniem drobnych pożyczek, których kwota (wartość) nie przekracza tysiąca złotych. Pożyczki do tej wartości nie wymagają zachowania formy dokumentowej w świetle przepisu art. 720 § 1 Kodeksu cywilnego i przekazywane są, co do zasady, na podstawie ustnej umowy i niejednokrotnie w gotówce. Zwolnienie pożyczek do tej kwoty jest zatem uzasadnione. Z tytułu pożyczki zwolnionej od podatku, pożyczkobiorca nie będzie zobowiązany także do złożenia deklaracji z tytułu podatku od czynności cywilnoprawnych naczelnikowi urzędu skarbowego.

Art. 5 – zmiana w ustawie z dnia 25 września 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wspieraniem innowacyjności

Zmiana uchyla zawartą w art. 14 ust. 5 tej ustawy delegację do wydania przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych rozporządzenia w sprawie wzoru formularza CIT-VC.

Art. 6 – zmiana w ustawie dnia 16 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym

Na podstawie ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym Agencja Rozwoju Przemysłu SA (ARP SA) przejęła uprawnienia i obowiązki Skarbu Państwa w odniesieniu do umów zawartych przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa. Na realizację tych umów ARP otrzymała środki finansowe, o których mowa w art. 117 ustawy wprowadzającej w/w ustawę (w wysokości równej zobowiązaniom zlikwidowanego Funduszu Restrukturyzacji Przedsiębiorców istniejącym na dzień jego likwidacji).

Fundusz Restrukturyzacji Przedsiębiorców (dalej „Fundusz”) był Funduszem celowym uregulowanym w art. 56 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji – ówczesna nazwa – (Dz. U. z 2016 r. poz. 981, z późn. zm.). Zgodnie z tym przepisem na rachunek Funduszu gromadzono 15% przychodów z prywatyzacji uzyskanych w danym roku budżetowym oraz odsetki od tych środków. Były one przeznaczone na pomoc w celu ratowania lub restrukturyzacji przedsiębiorców oraz na udzielanie wsparcia niebędącego pomocą publiczną. Zgodnie z art. 2 pkt 8a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. ustawy o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa minister właściwy do spraw Skarbu Państwa w drodze umowy udzielał przedstawionego wyżej wsparcia z Funduszu na rzecz przedsiębiorców. W myśl art. 133 ustawy z dnia 16 grudnia 2017 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 2260) – (dalej „ustawa”) z dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. z dniem 1 stycznia 2017 r. utraciła moc ustawa o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa. Jednocześnie na mocy art. 117 ust. 1 ustawy został zlikwidowany Fundusz Restrukturyzacji Przedsiębiorców (dalej: „Fundusz”). Środki zgromadzone w tym Funduszu były przeznaczone na pomoc dla przedsiębiorców udzielaną w celu ich restrukturyzacji oraz na udzielanie wsparcia niebędącego pomocą publiczną. Wsparcie było realizowane przez Ministra Skarbu Państwa (dalej „MSP”) poprzez zawieranie odpowiednich umów.

Na podstawie art. 117 ust. 2 ustawy uprawnienia i obowiązki Skarbu Państwa w odniesieniu do umów zawartych przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, a dotyczące wsparcia przedsiębiorców tj. zawarte w oparciu o art. 2 pkt 8a ustawy o zasadach wykonywania

uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, zostały przekazane do realizacji Agencji Rozwoju Przemysłu S.A. (dalej „ARP S.A.”).

Art. 117 ust. 3 przewiduje, że środki zlikwidowanego Funduszu w wysokości równej jego zobowiązaniom na dzień likwidacji przeznacza się na dotacje celowe dla ARP S.A. z przeznaczeniem na realizację wcześniej zawartych przez MSP umów o dofinansowanie przedsiębiorców. Kwota dotacji celowej dla ARP S.A. równa jest wysokości zobowiązań Funduszu w danym roku wynikających z zawartych umów. Łączna kwota wsparcia przypadająca do wypłaty w 2017 r. wynosi 246.811.469,00 zł, a w roku 2018 – 70.677.000,00 zł, co daje łącznie sumę 317.488.469,00 zł.

Środki przekazane do ARP S.A. w ramach dotacji celowej spowodują negatywne skutki podatkowe dla Spółki w postaci obowiązku zapłaty do budżetu państwa podatku dochodowego od osób prawnych – w wysokości w wysokości 19% od środków przekazanych na rachunek ARP S.A. tj. kwoty 60.322.809.11 zł (317.488.469,00 zł x 19%). Środki te nie powinny jednak być opodatkowane z uwagi na cel jakiemu służą i charakter również z uwagi na „techniczny” aspekt w/ przeniesienia ich na ARP. Z tego względu zasadne jest wyłączenie ich z przychodów podatkowych. Wyłączenie to znajdzie zastosowanie także do zasilenia ARP w latach wcześniejszych.

Art. 7 – zmiana w ustawie z dnia 27 października 2017 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne

Proponuję się zmianę przepisu przejściowego (art. 11) ww. ustawy, regulującego kwestię stosowania podwyższonego limitu (3.500 zł do 10.000 zł) umożliwiającego jednorazowe zaliczenie do kosztów podatkowych wartości początkowej środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej. Zmiana dotyczy wyłącznie reguły intertemporalnej odnoszącej się do ulepszenia środka trwałego (WNIp). Dotychczasowy przepis przejściowy prowadził do tego, że ulepszenie ŚT (WNIp) przyjętego do używania przed 1 stycznia 2018 r. było rozpatrywane wg uprzednio obowiązującego, niższego limitu. Celem zmiany jest możliwość stosowania w takiej sytuacji korzystniejszego dla podatników, wyższego limitu (10 000 zł). Ujednolici to zasady podatkowego traktowania ulepszeń ŚT (WNIp) niezależnie od daty przyjęcia ich do używania. Istotny będzie wyłącznie moment dokonania samego ulepszenia. Brak tej zmiany oznaczać będzie, iż podatnicy, którzy dokonają ulepszenia ŚT przyjętego do używania przed 1 stycznia 2018 r., która to wartość ulepszenia przekraczać będzie 3.500 zł (ale mniej niż 10.000

zł) będą dokonywać amortyzacji takiego ulepszenia. Poza wejściu w życie przedmiotowego rozwiązania koszty takiego ulepszenia będą mogły podlegać zaliczeniu bezpośrednio do kosztów uzyskania przychodów.

❖ Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 8. Przepis ten odnosi się do umów leasingu, dzierżawy, najmu lub innych umów o podobnym charakterze zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy i kontynuowanych po dniu 1 stycznia 2018 r. oraz umów zawartych lub zmienionych w okresie pomiędzy dniem wejścia w życie niniejszego przepisu a przed dniem 1 stycznia 2019 r. Przepis reguluje kwestie stosowania wobec tych umów właściwych przepisów ustawy o PIT i ustawy o CIT.

Art. 9. Przepis precyzuje, iż ograniczenie stosowania obniżonej stawki amortyzacji dla samochodów osobowych stosowane będzie do samochodów wprowadzonych do ewidencji po dniu 31 grudnia 2018 r.

Art. 10. Przepis reguluje kwestie związane ze stosowaniem przepisów dotyczących kosztów uzyskania przychodów z tytułu zatrzymanego zysku w spółce/ dopłaty otrzymanej przez spółkę. Zakłada się, iż regulacje art. 15cb ustawy o CIT będą po raz pierwszy miały zastosowanie do roku podatkowego rozpoczętego po dniu 31 grudnia 2019 r.

Rozwiązanie to będzie mogło być także stosowane do wniesionych dopłat oraz zysku przekazanego na kapitał rezerwowy lub zapasowy po dniu 31 grudnia 2018 r. Przy czym w takim przypadku za rok wniesienia dopłaty lub przekazania zysku przyjmuje się rok podatkowy rozpoczęty po dniu 31 grudnia 2019 r.

Art. 11. Przepis wprowadza ograniczenie w stosowaniu regulacji dotyczącej obniżonej, 9%, stawki podatku, w stosunku do podatników powstałych (utworzonych) w wyniku, wskazanych w tym przepisie, działań restrukturyzacyjnych, w okresie od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu (dzień następujący po dniu ogłoszenia – art. 15) a przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (1 stycznia 2019 r.). Podatnicy utworzeni we wskazanym okresie na skutek działań określonych w pkt 1–5 tego przepisu nie będą zatem mogli stosować 9% stawki podatku CIT także w roku podatkowym rozpoczętym po dniu 31 grudnia 2018 r., tj. w ich drugim roku podatkowym, nawet gdy posiadaliby w tymże roku status małego podatnika. W takim przypadku stosowanie przez tych podatników niższej stawki podatku CIT (nowych regulacji) będzie możliwe dopiero – przy spełnieniu warunku bycia „małym podatnikiem” – począwszy od ich trzeciego roku podatkowego.

Art. 12. Przepis wprowadza ograniczenie w stosowaniu regulacji dotyczącej obniżonej, 9%, stawki podatku, w stosunku do podatników kontynuujących prowadzenie działalności po, wskazanych w tym przepisie, działań restrukturyzacyjnych, w okresie od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu (dzień następujący po dniu ogłoszenia – art. 15) a przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (1 stycznia 2019 r.). Wskazani w przepisie podatnicy nie będą mogli stosować 9% stawki podatku CIT w roku podatkowym rozpoczętym po dniu 31 grudnia 2018 r., nawet jeżeli będą spełniać warunki wynikające z przepisów art 19 ustawy o CIT. W takim przypadku stosowanie przez tych podatników niższej stawki podatku CIT (nowych regulacji) będzie możliwe dopiero – przy spełnieniu warunków ustawowych począwszy od roku podatkowego następującego bezpośrednio po roku podatkowym rozpoczętym po dniu 31 grudnia 2018 r.

Art. 13. Przepis dedykowany jest podatnikom o innym roku podatkowym niż rok kalendarzowy. Podatnicy ci zasadniczo będą stosować nowe regulacje od początku ich roku podatkowego rozpoczętego po 31 grudnia 2018 r.

Art. 14. Przepis stanowi, że do czynności cywilnoprawnych dokonanych przed dniem 1 stycznia 2019 r. znajdą zastosowanie dotychczasowe przepisy ustawy zmienianej w art. 7 (ustawy o PCC).

Art. 15. Przepis określa, iż zwiększony (225.000 zł) limit amortyzacji dla samochodów elektrycznych stosowany będzie od dnia ogłoszenia pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności pomocy publicznej przewidzianej w tych przepisach ze wspólnym rynkiem lub stwierdzenia przez Komisję Europejską, że przepisy te nie stanowią pomocy publicznej. Do tego czasu w odniesieniu do tych pojazdów obowiązywać będzie limit 150.000 zł.

Art. 16. Przepis stanowi, iż zmieniane przepisów znajdą co do zasady zastosowanie do dochodów uzyskanych od dnia 1 stycznia 2019 r. Wprowadza jednocześnie wyjątek od tej zasady. Dotyczy on korzystnego dla podatników rozwiązania przewidującego możliwość wspólnego rozliczenia się małżonków oraz osób samotnie wychowujących dziecko znajdzie zastosowanie już do rozliczenia podatku za rok 2018, a także zakwalifikowaniu dochodów domów maklerskich oraz Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych uzyskiwane od dnia 1 stycznia 2018 r. do pozostałych przychodów (operacyjnych), a nie do źródła zyski kapitałowe.

Art. 17. Proponuje się, aby ustawa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2019 r., z wyjątkiem przepisu art. 11 i art. 12 projektu ustawy, które wejdą w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Wejście w życie art. 11 i art. 12 projektu ustawy z dniem ogłoszenia nie narusza zasady demokratycznego państwa prawnego.

Proponowane rozwiązania wspomogą rozwój małych i średnich przedsiębiorstw.

Przepisy projektu ustawy nie podlegają obowiązkowi notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych. Nie istnieje również konieczność przedstawiania projektu ustawy właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, zgodnie z przepisami uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.).

Stosownie do treści art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 Regulaminu pracy Rady Ministrów projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Leszek Skiba, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Pan Maciej Żukowski Dyrektor Departamentu Podatków Dochodowych w Ministerstwie Finansów, tel.: (22) 694-33-29, e-mail: maciej.zukowski@mf.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 21 września 2018 roku</p> <p>Źródło: Inicjatywa własna</p> <p>Nr w Wykazie prac UD441</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Celem wprowadzanych bądź modyfikowanych niniejszą ustawą przepisów prawa jest szeroko rozumiane uproszczenie prawa podatkowego w zakresie podatków dochodowych.

W zakresie uproszczenia prawa podatkowego chodzi zarówno o zwiększenie czytelności i precyzji istniejących przepisów, czyli uczynienia ich bardziej „przejrzystymi”, wprowadzenie rozwiązań ułatwiających realizację przez podatników ich obowiązków podatkowych sprawiających, że płacenie podatków będzie postrzegane jako „proste”, jak również eliminowanie sytuacji, w których podatnik mógłby czuć się traktowany przez prawo podatkowe niesprawiedliwie tj. sytuacji, w których przepisy prawa podatkowe nie są dla podatnika „przyjazne”, m.in. dotyczące braku możliwości:

- 1) skorzystania z preferencyjnego opodatkowania rozliczenia dochodów przez małżonków i osoby samotnie wychowujące dzieci w przypadku złożenia zeznania podatkowego po terminie. Na co mają wpływ niejednokrotnie sytuacje losowe, które uniemożliwiają podatnikowi terminowe złożenie wniosku, np. choroba czy wyjazd, co nie powinno wpłynąć na skorzystanie przez podatnika z przysługujących mu preferencji podatkowych,
- 2) skorzystania z tzw. ulgi mieszkaniowej w okresie dłuższym niż 2 lata. W niektórych sytuacjach okres 2 lat może okazać się niewystarczający dla podatników, którzy zamierzają przeznaczyć środki uzyskane z odpłatnego zbycia nieruchomości i określonych praw majątkowych wydatkują na własne cele mieszkaniowe,
- 3) sukcesji praw spadkodawcy związanych z odziedziczoną nieruchomością.

Projekt ustawy wpisuje się w politykę tzw. 3P w prawie podatkowym, czyli przejrzystości, prostoty i przyjazności systemu podatkowego, która została zaliczona do głównych celów do realizowania w roku 2018 przez Ministra Finansów. Przejawem realizacji przez niniejszy projekt „polityki 3P” jest nie tylko usunięcie istniejących wątpliwości interpretacyjnych zwiększających pewność prawa, czy też likwidacja obowiązków informacyjnych, które nie są niezbędne dla ustalenia prawidłowości wypełniania przez adresatów norm ich obowiązków wynikających z ustaw o podatkach dochodowych, ale także modyfikacja – na korzyść podatników – istniejących preferencji poprzez poszerzenie ich zakresu stosowania, czy też uchylene nieuzasadnionych ograniczeń. Co ważne, w ramach omawianej nowelizacji wprowadzane są również nowe, preferencyjne rozwiązania, których ideą jest dążenie do realizacji celów określonych w Strategii na Rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju (m.in. 9% stawka podatku dochodowego od osób prawnych). Rozwiązania te mają charakter systemowych działań prorozwojowych, ukierunkowanych na przeciwdziałanie pułapkom rozwojowym zidentyfikowanych w Planie na Rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju tj. „pułapce braku równowagi” oraz „pułapce przeciętnego produktu”.

Proponowane rozwiązania wspomogą rozwój małych i średnich przedsiębiorstw. Rozwiązania te rozwiążą problemy tych podatników, dla których utrudnienia w pozyskiwaniu kapitału na inwestycje czy zaburzone warunki konkurencji odgrywają fundamentalną rolę w istnieniu lub rozwijaniu przedsiębiorstwa. Tworzą one zatem warunki do rozwoju i coraz lepszej konkurencyjności wewnętrznej i zewnętrznej tych firm.

Ponadto proponuje się wprowadzenie zachęty do pozostawiania w spółkach kapitału na rozwój, poprzez zwiększenie podatkowej atrakcyjności finansowania własnego (*notional interest deduction – NID*). Obecne obowiązujące na gruncie ustawy o CIT rozwiązanie w zakresie podatkowego traktowania źródeł finansowania działalności podatnika są korzystniejsze dla finansowania inwestycji kapitałem obcym (odsetki są kosztem uzyskania przychodów) niż kapitałem własnym. Proponuje się eliminację tego zróżnicowania poprzez wprowadzenie możliwości podwyższania kosztów uzyskania przychodów o odpowiednik kosztów finansowania dłużnego (mimo, iż koszty te faktycznie nie zostały poniesione).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Przedłożony projekt ustawy przewiduje wprowadzenie zmian w następujących aktach prawnych:

- ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1509, z późn. zm.),
- ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1036, z późn. zm.),
- ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 2157, z późn. zm.),
- ustawie z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1150),
- ustawie z dnia 25 września 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wspieraniem innowacyjności (Dz. U. poz. 1767, z późn. zm.),
- ustawie z dnia 16 grudnia 2016 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 2260),
- ustawie z dnia 27 października 2017 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. poz. 2175).

I. Do nowych rozwiązań przewidzianych w projekcie należą:

- 1) wprowadzenie obniżonej stawki podatku CIT w wysokości 9%

Celem projektu jest realizacja zapowiedzi wyrażonej przez Rząd, w zakresie wprowadzenia nowej 9% stawki w podatku dochodowym od osób prawnych. Takie podejście stanowi realizację rządowej Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju, która podkreśla wartość rozwoju przedsiębiorczości i wspierania przedsiębiorców, w szczególności z kategorii MŚP.

- 2) wprowadzenie zachęty do pozostawiania w spółkach kapitału na rozwój poprzez zwiększenie podatkowej atrakcyjności finansowania własnego (*notional interest deduction – NID*)

Celem tego rozwiązania jest wyeliminowanie zróżnicowania poprzez wprowadzenie możliwości podwyższania kosztów uzyskania przychodów o odpowiednik kosztów finansowania dłużnego (mimo iż koszty te faktycznie nie zostały poniesione), tak jak w przypadku finansowania inwestycji kapitałem obcym (odsetki stanowią koszt uzyskania przychodów).

II. Ponadto projekt przewiduje modyfikację funkcjonujących regulacji polegającą m.in na:

- 1) uchyleniu w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych przepisu warunkującego uprawnienie do preferencyjnego opodatkowania rozliczenia dochodów małżonków i osób samotnie wychowujących dzieci od terminowego złożenia zeznania podatkowego,
- 2) wprowadzeniu zmian odnoszących się do spadkobierców zbywających nieruchomości lub określone prawa majątkowe nabyte w drodze spadku,
- 3) złagodzeniu warunków korzystania z tzw. ulgi mieszkaniowej poprzez m.in. wydłużenie z 2 do 3 lat okresu, w jakim można skorzystać z tej ulgi,
- 4) wprowadzeniu zmian dotyczących samochodów osobowych wykorzystywanych w prowadzonej działalności,

- 5) uchyleniu obowiązków informacyjnych i ewidencyjnych w zakresie ryczału od przychodów ewidencjonowanych z tytułu najmu, podnajmu, itp.,
- 6) określeniu wysokości kosztów uzyskania przychodów wykazywanych w związku z konwersją długu na kapitał,
- 7) uchyleniu obowiązku ogłaszania w Monitorze Sądowym i Gospodarczym informacji o zarejestrowaniu i wykreśleniu podatkowej grupy kapitałowej.
- 8) wprowadzeniu zwolnienia dla jednostek dozoru technicznego,
- 9) podwyższeniu kwot limitów zaliczanych do kosztów uzyskania przychodów składek na rzecz organizacji zrzeszających pracodawców i przedsiębiorców o charakterze nieobowiązkowym
- 10) poszerzeniu zakresu zwolnienia od podatku dochodowego od osób fizycznych i podatku dochodowego od osób prawnych dotyczącego sprzedaży całości lub części nieruchomości wchodzących w skład gospodarstwa rolnego,
- 11) umożliwieniu, pod określonymi warunkami, posługiwania się kopiami certyfikatów rezydencji.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W zakresie podatków bezpośrednich każde państwo członkowskie UE może realizować własną politykę podatkową. Kwestie regulowane projektem ustawy nie podlegają też żadnej formie harmonizacji na szczeblu UE, umów międzynarodowych oraz rozwiązań rekomendowanych przez OECD. Unia Europejska nie narzuca swoim członkom jednolitego systemu podatków bezpośrednich. Mogą więc oni ustalać stawki i zakres opodatkowania według własnego uznania.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Podatnicy podatku dochodowego od osób prawnych, w tym osiągający przychody nieprzekraczające 1,2 mln euro	483 tys. podatników 440 tys. podatników	Dane MF dotyczące podatników podatku dochodowego od osób prawnych za 2016 r.	Pozytywne – zmniejszenie obciążeń podatkowych dla podatników, poprzez m. in. wprowadzenie 9% stawki CIT, podwyższenie kwot limitów zaliczanych do kosztów uzyskania przychodów składek na rzecz organizacji zrzeszających pracodawców i przedsiębiorców o charakterze nieobowiązkowym.
Podatkowe grupy kapitałowe	55 PGK	Dane MF dotyczące podatników podatku dochodowego od osób prawnych za 2016 r	Pozytywne – zmniejszenie obowiązków informacyjnych, poprzez uchylenie obowiązku ogłaszania w Monitorze Sądowym i Gospodarczym informacji o zarejestrowaniu i wykreśleniu podatkowej grupy kapitałowej.
Podatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych, prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą opodatkowaną na zasadach ogólnych	1 752 tys. podatników	Dane MF dotyczące podatników podatku dochodowego od osób fizycznych za 2016 r.	Pozytywne – zmniejszenie obciążeń podatkowych dla podatników, poprzez podwyższenie kwot limitów zaliczanych do kosztów uzyskania przychodów składek na rzecz organizacji zrzeszających pracodawców i przedsiębiorców o charakterze nieobowiązkowym.
Podatnicy zryczałtowanego podatku	60 tys. podatników	Dane MF dotyczące podatników podatku dochodowego od osób	Pozytywne – zmniejszenie obowiązków informacyjnych i ewidencyjnych, poprzez uchylenie

dochodowego uzyskujący przychody z najmu – dokonujący wyboru tej formy opodatkowania		fizycznych, uzyskujących przychody opodatkowane w formie ryczału od przychodów ewidencjonowanych za 2017 r.	obowiązków informacyjnych i ewidencyjnych w zakresie ryczału od przychodów ewidencjonowanych z tytułu najmu, podnajmu, itd.
Podatnicy osiągający przychody z odpłatnego zbycia nieruchomości (art. 30e ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych)	101 tys. podatników	Dane MF dotyczące podatników podatku dochodowego od osób fizycznych za 2016 r	Pozytywne – korzystniejsza forma rozliczenia dochodów, , poprzez złagodzenie warunków korzystania z tzw. ulgi mieszkaniowej poprzez m.in. wydłużenie z 2 do 3 lat okresu, w jakim można skorzystać z tej ulgi, wprowadzeniu zmian odnoszących się do spadkobierców zbywających nieruchomości lub określone prawa majątkowe nabyte w drodze spadku.
Jednostki samorządu terytorialnego	Wszystkie	GUS	Negatywne – obniżenie dochodów jednostek w związku z proponowanymi rozwiązaniami mającymi wpływ na zmniejszenie dochodów z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych i podatku dochodowego od osób fizycznych.
Podatnicy podatku od czynności cywilnoprawnych - pożyczkobiorcy inni niż zaliczani do I grupy podatkowej w rozumieniu przepisów o podatku od spadków i darowizn	Brak możliwości określenia potencjalnej liczby pożyczkobiorców spoza I grupy podatkowej		Pozytywne – zmniejszenie obciążeń podatkowych dla podatników, poprzez obniżenie stawki podatku od czynności cywilnoprawnych z 2% do 0,5%.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W odniesieniu do projektu nie były prowadzone konsultacje poprzedzające jego przygotowanie tzw. pre-konsultacje publiczne.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248), oraz do § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r., poz. 1006, z późn. zm.), projekt ustawy zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt został skierowany do konsultacji społecznych z przedstawicielami m.in. następujących podmiotów:

- 1) Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej
- 2) Business Centre Club
- 3) Konfederacja „Lewiatan”
- 4) Związek Przedsiębiorców i Pracodawców
- 5) Krajowa Izba Gospodarcza

- 6) Polska Rada Biznesu
- 7) Związek Banków Polskich
- 8) Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa
- 9) Krajowa Izba Radców Prawnych
- 10) Krajowa Izba Biegłych Rewidentów
- 11) Krajowa Izba Doradców Podatkowych
- 12) Stowarzyszenie Księgowych w Polsce – Zarząd Główny
- 13) Związek Rzemiosła Polskiego
- 14) Naczelna Rada Adwokacka
- 15) Giełda Papierów Wartościowych
- 16) Izba Domów Maklerskich
- 17) Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami
- 18) Konferencja Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce
- 19) Polska Izba Ubezpieczeń
- 20) Polskie Stowarzyszenie Inwestorów Kapitałowych
- 21) Stowarzyszenie Inwestorów Indywidualnych
- 22) Związek Polskiego Leasingu
- 23) Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji.

Konsultacje trwały od 24 sierpnia 2018 r. do 10 września 2018 r.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	<i>Łącznie (0-10)</i>
Dochody ogółem	-402	-671	-602	-621	-641	-657	-676	-698	-716	-735	-756	-7 175
budżet państwa	-306	-542	-489	-505	-521	-534	-549	-567	-582	-597	-614	-5 806
JST	-96	-129	-113	-116	-120	-123	-127	-131	-134	-138	-142	-1 369
Wydatki ogółem												
budżet państwa												
JST												
Saldo ogółem	-402	-671	-602	-621	-641	-657	-676	-698	-716	-735	-756	-7 175
budżet państwa	-306	-542	-489	-505	-521	-534	-549	-567	-582	-597	-614	-5 806
JST	-96	-129	-113	-116	-120	-123	-127	-131	-134	-138	-142	-1 369
Źródła finansowania	Przepisy proponowanego aktu normatywnego wpływać będą na zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych, tj. budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego. Projektowane rozwiązania nie wpłyną na poziom wydatków sektora finansów publicznych.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Źródła danych i przyjęte do obliczeń założenia:</p> <p>1) wprowadzenie obniżonej stawki w podatku dochodowym od osób prawnych w wysokości 9%</p> <p>W celu dokonania oceny rozwiązań podatkowych w tym zakresie przeprowadzono analizę danych wynikających z zeznań podatkowych (CIT-8) złożonych przez podatników podatku dochodowego od osób prawnych za 2016 r.</p> <p>Analiza ta wykazała, że w 2016 r. 440 tys. podatników, tj. 91% wszystkich podatników podatku dochodowego od osób prawnych, osiągnęło przychody nieprzekraczające 1,2 mln euro, z tej grupy 152 tys. podatników wykazało podatek w kwocie 1,5 mld zł.</p> <p>Dokonując przeliczenia, uwzględniono obniżoną od 1 stycznia 2017 r. do 15% stawkę podatku dochodowego od osób prawnych. Dodatkowo założono wzrost dochodów będący</p>											

wynikiem poszerzenia bazy podatkowej z uwagi na obniżenie tendencji zawyżania kosztów podatkowych i wyjście podatników z szarej strefy.

Szacowane zmniejszenie dochodów sektora finansów publicznych w pierwszym roku jego obowiązywania wyniesie 436 mln zł, w tym zmniejszenie dochodów budżetu państwa o 336 mln zł a dochodów jednostek samorządu terytorialnego o 100 mln zł. Zmniejszenie dochodów jednostek samorządu terytorialnego określono z wykorzystaniem wskaźnika udziału tych jednostek we wpływach z podatku dochodowego od osób prawnych, który wynosi 22,86%, w tym: gmin: 6,71%, powiatów: 1,40%, województw: 14,75%.

2) umożliwienie zaliczenia do kosztów podatkowych odpłatnego zbycia nieruchomości lub określonych praw majątkowych, nabytych w drodze spadku, tj. kosztów nabycia (wytworzenia) tej nieruchomości oraz długów i ciężarów spadkowych

Ze względu na ograniczony zakres danych opisujących to zjawisko trudno jest o precyzyjne określenie skutków finansowych proponowanego rozwiązania. W celu jednakże przybliżenia kosztów preferencji analizie poddano dane wynikające z zeznań podatkowych za 2016 r. podatników, którzy w 2016 r. uzyskali przychody z odpłatnego zbycia nieruchomości (złożyli zeznanie podatkowe PIT-39).

Za potencjalną grupę objętą tą regulacją (podatnicy zbywający odziedziczoną nieruchomość) przyjęto podatników, którzy w zeznaniach podatkowych nie wykazali kosztów uzyskania przychodów, w związku z uzyskaniem przychodów z odpłatnego zbycia nieruchomości. W 2016 r. grupa ta liczyła 60 tys. podatników. Wysokość kosztów uzyskania przychodów dla tej grupy podatników oszacowano z wykorzystaniem wskaźnika udziału kosztów w przychodzie ustalonego dla pozostałych podatników, składających to zeznanie (za 2016 r. wskaźnik ten wyniósł 74%).

Szacowane zmniejszenie dochodów sektora finansów publicznych w pierwszym roku jego obowiązywania wyniesie 123 mln zł. Rozwiązanie to pozostaje bez wpływu na dochody jednostek samorządu terytorialnego (jednostki te nie mają udziału w tej części podatku PIT).

3) zmiany dotyczące samochodów osobowych wykorzystywanych w prowadzonej działalności (leasing)

Do oszacowania tego rozwiązania wykorzystano opracowanie GUS z 31 sierpnia 2017 r. pt. *Działalność przedsiębiorstw leasingowych w 2016 roku w zakresie wartości samochodów osobowych oddanych w leasing w 2016 r. tj.:*

– wartość samochodów osobowych oddanych w leasing w 2016 r. wyniosła 20,8 mld zł - Tabl. 20. *Liczba środków oddanych w leasing, wartość nowych umów leasingu zawartych w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia według rodzaju środków (przedmiotów),*

– wartość samochodów osobowych oddanych w leasing operacyjny w 2016 r. wyniosła 6,6 mld zł, tj. 32% wartości wszystkich samochodów osobowych oddanych w leasing w 2016 r. - Tabl. 17. *Wartość nowych umów leasingu zawartych w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia w podziale na rodzaje leasingu.*

Na podstawie tych danych oszacowano wartość opłat z tytułu umów leasingu operacyjnego w przypadku ograniczeń w zaliczeniu opłat z tytułu tych umów do kosztów podatkowych (proporcja wartości leasingowanego samochodu do kwoty 150.000 zł).

Wprowadzenie limitu do zaliczania do kosztów uzyskania przychodów opłat z tytułu używania samochodu na podstawie umowy leasingu będzie miało pozytywny wpływ na wysokość dochodów sektora finansów publicznych. W pierwszym roku obowiązywania tego rozwiązania wyniesie on 93 mln zł, w tym wpłynie na wzrost dochodów budżetu państwa o 72 mln zł a dochodów jednostek samorządu terytorialnego o 21 mln zł. Wzrost dochodów jednostek samorządu terytorialnego określono z wykorzystaniem wskaźnika udziału tych jednostek we wpływach z podatku dochodowego od osób prawnych, który wynosi 22,86%, w tym: gmin: 6,71%, powiatów: 1,40%, województw: 14,75%.

4) podwyższenie kwot limitów zaliczanych do kosztów uzyskania przychodów składek na rzecz organizacji zrzeszających pracodawców i przedsiębiorców o charakterze nieobowiązkowym

Oszacowania skutków finansowych tego rozwiązania dokonano na podstawie danych wynikających z rozliczenia podatku dochodowego od osób prawnych i podatku dochodowego od osób fizycznych za 2016 r. (zeznanie podatkowe CIT-8 i PIT-36L), zatrudniających pracowników (analiza danych wynikających z deklaracji PIT-4R).

Wartość podwyższonych kosztów odpowiada iloczynowi określonego w ustawie wskaźnika (proponowany wzrost o 0,1 pkt procentowy, tj. z 0,15% do 0,25%) i funduszu wynagrodzeń zatrudnionych pracowników. Fundusz wynagrodzeń pracowników z wykorzystaniem danych dotyczących pracowników wynikających z deklaracji PIT-4R tj. iloczyn liczby pracujących, za których płatnik odprowadza podatek z tytułu uzyskiwania przychodu ze stosunku pracy i przeciętnego przychodu ze stosunku pracy wynikającego z rozliczenia podatku PIT za 2016 r. w kwocie ponad 41 tysięcy zł.

Ponieważ rozwiązanie dotyczy pracodawców, będących podatnikami podatku dochodowego od osób fizycznych i podatników podatku dochodowego od osób prawnych, analizie poddano deklaracje PIT-4R składane przez te podmioty (podmioty dokonujące rozliczenia podatku dochodowego z wykorzystaniem zeznania CIT-8 i PIT-36L). Analizą objęto ponad 1 mln przedsiębiorców zatrudniających ponad 7 mln pracowników.

Szacowane zmniejszenie dochodów sektora finansów publicznych w pierwszym roku jego obowiązywania wyniesie 59 mln zł, w tym dochodów budżetu państwa o 42 mln zł a dochodów jednostek samorządu terytorialnego o 17 mln zł.

Zmniejszenie dochodów jednostek samorządu terytorialnego określono z wykorzystaniem wskaźnika udziału tych jednostek we wpływach:

- z podatku dochodowego od osób prawnych, który wynosi 22,86%, w tym: gmin: 6,71%, powiatów: 1,40%, województw: 14,75%,
- z podatku dochodowego od osób fizycznych, który wynosi 49,93%, w tym: gmin: 38,08%, powiatów: 10,25%, województw: 1,6%.

5) wprowadzenie zachęty do pozostawiania w spółkach kapitału na rozwój poprzez zwiększenie podatkowej atrakcyjności finansowania własnego (notional interest deduction – NID)

Do oceny skutków finansowych tego rozwiązania wykorzystano dane podatkowe (wynikające z zeznań podatkowych podatników podatku dochodowego od osób prawnych za 2017 r.).

Założenia przyjęte do oszacowania:

- źródło finansowania spółki w postaci tzw. zysków zatrzymanych wyniesie 50% dochodu pomniejszonego o podatek,
- koszty finansowania dłużnego (mimo iż koszty te faktycznie nie zostały poniesione) na poziomie 2,5%, co odpowiada ogłoszonej w Uchwale Nr 1/2015 Rady Polityki Pieniężnej z dnia 4 marca 2015 r. w sprawie stopy referencyjnej, oprocentowania kredytów refinansowych, oprocentowania lokaty terminowej oraz stopy redyskontowej weksli w Narodowym Banku Polskim wysokości stopy referencyjnej (1,5%) powiększonej o 1 punkt procentowy z uwzględnieniem limitu 250 tys. zł

Na tej podstawie ustalono, że rozwiązanie to wpłynie na zmniejszenie dochodów sektora finansów publicznych w pierwszym roku jego obowiązywania na kwotę 223 mln zł, w tym na zmniejszenie dochodów budżetu państwa o 172 mln zł, a dochodów jednostek samorządu terytorialnego o 51 mln zł. Zmniejszenie dochodów jednostek samorządu terytorialnego określono z wykorzystaniem wskaźnika udziału tych jednostek we

	<p>wpływach z podatku dochodowego od osób prawnych, który wynosi 22,86%, w tym: gmin: 6,71%, powiatów: 1,40%, województw: 14,75%.</p> <p>Skutki finansowe dla kolejnych lat ustalono przy uwzględnieniu wskaźników określonych w wytycznych dotyczących <i>stosowania jednolitych wskaźników makroekonomicznych będących podstawą oszacowania skutków finansowych projektowanych ustaw – maj 2018 r.</i> w Tabeli 1. <i>Podstawowe wskaźniki makroekonomiczne w latach 2017-2021</i> i Tabeli 2. <i>Scenariusz podstawowych wskaźników makroekonomicznych w latach 2022-2050</i> (PKB, dynamika realna).</p> <p>Projektowane obniżenie stawki podatku od czynności cywilnoprawnych z 2% do 0,5% nie powinno przynieść ujemnych skutków finansowych dla gmin (beneficjentów wpływów z tytułu podatku od czynności cywilnoprawnych). Ujemne wpływy z tytułu obniżenia stawki podatku powinny być zneutralizowane przez powszechniejsze zgłaszanie do opodatkowania otrzymanych pożyczek, a także dodatkowe wpływy w konsekwencji zmian w zakresie pożyczek zwolnionych od podatku. Precyzyjne określenie skutków finansowych nie jest możliwe, gdyż ze względu na swobodę zawierania umów nie występuje powtarzalność, zarówno co do liczby zawieranych umów pożyczek, jak i ich wysokości. Przewiduje się jednak, że projektowane zmiany z tytułu opodatkowania umów pożyczek nie wpłyną na poziom dochodów budżetów gmin.</p> <p>Pozostałe rozwiązania przewidziane w projekcie ustawy, co do zasady, będą neutralne podatkowo.</p>
--	---

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł)	duże przedsiębiorstwa	-9	26	2	1	1	1	26
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	411	522	473	489	517	597	5739
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	123	127	131	139	159	1410
	(dodaj/usuń)							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	<p>Uproszczenie prawa podatkowego w zakresie podatków dochodowych przyczyni się do zwiększenia jego czytelności. Wprowadzenie rozwiązań ułatwiających realizację przez podatników ich obowiązków podatkowych m.in. wprowadzenie 9% stawki podatku dochodowego od osób prawnych, czy likwidacja niektórych obowiązków informacyjnych i ewidencyjnych.</p> <p>Proponowane regulacje wpłyną również pozytywnie na sytuację rodziny, obywateli oraz gospodarstwa domowe oraz na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych – przykładem może być wprowadzenie możliwości wspólnego rozliczenia małżonków oraz osób samotnie wychowujących dzieci w przypadku dokonania rozliczenia podatku dochodowego od osób fizycznych po terminie, czy też wprowadzenie korzystnych dla podatników zmian w zakresie odziedziczonej nieruchomości.</p>						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
Niemierzalne	wzrost gospodarczy							
	przedsiębiorcy	Zachęty podatkowe skierowane do przedsiębiorców oraz obniżenie obciążeń administracyjnych pozytywnie wpłynie na otoczenie prowadzenia działalności gospodarczej.						

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Źródła danych oraz przyjęte do obliczeń założenia zostały szczegółowo opisane w pkt 6 OSR.</p> <p>Podziału wpływu projektowanych rozwiązań w zakresie: preferencyjnego opodatkowania dochodów generowanych przez prawa własności intelektualnej, zmian dotyczących samochodów osobowych wykorzystywanych w prowadzonej działalności (leasing) oraz podwyższenia kwot limitów zaliczanych do kosztów uzyskania przychodów składek na rzecz organizacji zrzeszających pracodawców i przedsiębiorców o charakterze nieobowiązkowym na duże oraz na mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa ustalono przy uwzględnieniu struktury wpływu projektowanych rozwiązań na poszczególne grupy podmiotów, określonej na podstawie analizowanych danych jednostkowych wynikających z zeznań podatkowych.</p> <p>Natomiast rozwiązanie mające na celu wprowadzenia obniżonej stawki w podatku dochodowym od osób prawnych w wysokości 9% dedykowane jest do podatników uzyskujących przychody nieprzekraczające kwoty odpowiadającej 1,2 mln euro, tj. dotyczy sektora mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.</p> <p>Wpływ na rodzinę, obywateli oraz gospodarstwa domowe ma natomiast rozwiązanie w zakresie umożliwienia zaliczenia do kosztów podatkowych odpłatnego zbycia nieruchomości lub określonych praw majątkowych, nabytych w drodze spadku, tj. kosztów nabycia (wytworzenia) tej nieruchomości oraz długów i ciężarów spadkowych.</p>
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.

tak
 nie
 nie dotyczy

Zmniejszenie liczby dokumentów dotyczy:

- rezygnacji z obowiązku prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu, tzw. kilometrówki przez podatnika prowadzącego działalność gospodarczą,
- uchylecia obowiązków informacyjnych i ewidencyjnych w zakresie ryczału od przychodów ewidencjonowanych z tytułu najmu, podnajmu,
- uchylecia obowiązku ogłaszania w Monitorze Sądowym i Gospodarczym informacji o zarejestrowaniu i wykreśleniu podatkowej grupy kapitałowej.

9. Wpływ na rynek pracy

Wzrost atrakcyjności prowadzenia działalności gospodarczej pozytywnie wpłynie na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

środowisko naturalne
 sytuacja i rozwój regionalny
 inne: pomoc społeczna

demografia
 mienie państwowe

informatyzacja
 zdrowie

Omówienie wpływu

Przedmiotowy projekt nie wywiera wpływu na ww. obszary.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Wykonanie przepisów aktu prawnego nastąpi w dniu wejścia w życie ustawy.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Trzy lata po wejściu w życie regulacji. Ewaluacja punktowa na wewnętrzne potrzeby Ministra Finansów.

Mierniki:

- wpływy z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych oraz podatku dochodowego od osób fizycznych
- liczba podatników podatku dochodowego od osób prawnych oraz podatku dochodowego od osób fizycznych korzystających z projektowanych rozwiązań podatkowych.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Raport z konsultacji publicznych i opiniowania

projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw

W dniach 24.08-10.09 2018 r. projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (UC135) był przedmiotem konsultacji publicznych i opiniowania. Projekt ustawy zamieszczony został w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Finansów oraz Rządowego Centrum Legislacji, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.).

Aktualnie, z powyższego projektu UC135 zostały wyłączone rozwiązania w zakresie uproszczenia systemu podatkowego, które wpisują się w politykę tzw. 3P w prawie podatkowym, czyli przejrzystości, prostoty i przyjazności systemu podatkowego, która została zaliczona do głównych celów do realizowania w roku 2018 przez Ministra Finansów. W tym celu został opracowany nowy projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (projekt ten jest przedmiotem niniejszego raportu). Jednocześnie w dalszym ciągu będzie procedowany projekt ustawy wpisany do Wykazu pod nr UC135, który dotyczyć będzie regulacji związanych m.in. z implementacją prawa unijnego.

W ramach opiniowania i konsultacji projekt ustawy skierowano do: Prezesa Narodowego Banku Polskiego, Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Prezesa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Prezesa Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej, Dyrektora Narodowego Centrum Badań i Rozwoju oraz do podmiotów wskazanych w szczegółowym wykazie (tabela) stanowiącym załącznik do niniejszego raportu.

Do projektu ustawy uwagi zgłosiły podmioty: AIH - Amerykańska Izba Handlowa w Polsce, Pracodawcy RP, KRDP – Krajowa Rada Doradców Podatkowych, KRS – Krajowa Rada Spółdzielcza, KSKOK - Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa, Lewiatan - Konfederacja Lewiatan, PISiL - Polska Izba Spedycji i Logistyki, PIU - Polska Izba Ubezpieczeń, ZPL – Związek Polskiego Leasingu, ZDS – Związek Dealerów Samochodów, ZBP – Związek Banków Polskich, PINK – Polska Izba Nieruchomości Komercyjnych, Pracodawcy RP.

Ponadto do projektu ustawy uwagi zgłosili: Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego, PGE Polska Grupa Energetyczna S.A., Pan Krzysztof Pszeniczny.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw				
l.p.	Podmiot zgłaszający	Jednostka redakcyjna ustawy/ uwaga o charakterze ogólnym	Treść uwagi/opinii	Merytoryczna ocena zasadności zgłoszonej uwagi
Uwagi ogólne i propozycje dodatkowe				
1	Krzysztof Pszeniczny	Propozycja dodatkowa	<p>W opinii wnioskodawcy obecne przepisy podatkowe traktują odmiennie podatnika korzystającego z ulgi abolicyjnej, który otrzymał w kolejnym roku podatkowym zwrot podatku od zagranicznego organu podatkowego niż podatnika korzystającego z ulgi abolicyjnej, który otrzymał taki zwrot jeszcze w tym samym roku podatkowym. W pierwszej sytuacji zwrot podatku powoduje, że podatnik ma obowiązek doliczyć do podatku kwotę uprzednio odliczoną, mimo że w sytuacji gdyby jego dochody były rozliczane zgodnie z metodą wyłączenia z progresją, nie miałby takiego obowiązku. W drugiej – może zastosować większą wysokość ulgi abolicyjnej, co powoduje, że spełniony jest cel ulgi abolicyjnej, bowiem opodatkowanie jest takie samo jak w przypadku rozliczenia zgodnie z metodą wyłączenia z progresją.</p> <p>W związku z powyższym proponuje, aby w konsultowanym projekcie ustawy została dodana zmiana o treści: „W art. 45 ust. 3a po kropce dodaje się zdanie: „Przepis art. 27g stosuje się odpowiednio”. Takie brzmienie zmiany ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych zostało zaproponowane przez Biuro Analiz Sejmowych w opinii Biura Analiz Sejmowych o sygn. BAS-WASiE-1207/18.</p>	Uwaga nieuwzględniona. Wykracza poza zakres projektu.
2	KRS	Propozycja dodatkowa	<p>Prośba o skreślenie w pkt 44 art.17 ust. 1 CIT wyrazu „spółdzielni mieszkaniowych”, w myśl którego, wyłączone z opodatkowania są m.in. dochody spółdzielni mieszkaniowych uzyskane z gospodarki zasobami mieszkaniowymi w części przeznaczonej na cele związane z utrzymaniem tych zasobów, z wyłączeniem dochodów uzyskanych z innej działalności gospodarczej niż gospodarka zasobami mieszkaniowymi.</p> <p>Podkreślić należy, iż aktualne zwolnienie dochodu spółdzielni mieszkaniowych jest</p>	Uwaga nieuwzględniona. Dodatkowy postulat poszerzenia zakresu zmian przewidzianych w projekcie wymagający dokonania dodatkowej analizy. Problem zostanie rozważony przy następnej nowelizacji ustawy o CIT.

		<p>zwolnieniem iluzorycznym - spółdzielnie mieszkaniowe - co do zasady - z gospodarki zasobami mieszkaniowymi ponoszą straty podatkowe, które nie mogą zmniejszać dochodu do opodatkowania z pozostałej działalności. Korzystanie ze zwolnienia wiąże się jednocześnie z koniecznością prowadzenia skomplikowanych i pracochłonnych ewidencji przychodów i kosztów związanych z tzw. gospodarką zasobami mieszkaniowymi, a dodatkowo - w dalszym ciągu - występują problemy z interpretacją organów podatkowych, które przychody i koszty związane są z gospodarką zasobami mieszkaniowymi. Rezygnacja z tego zwolnienia - którego jak wskazuje się wyżej nie jest przywilejem, a "karą" dla spółdzielni mieszkaniowych - zapewniłaby konstytucyjną równość tych podatników zagwarantowaną w art.32 Konstytucji RP stanowiącym, iż Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny).</p> <p>Zgodnie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2000 r., sygn. K 30/99 (Dz. U. z 2000 r. nr 56, poz. 678) równość oznacza, że wszyscy adresaci norm prawnych, charakteryzujący się daną cechą relewantną winni być traktowani według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących jak i faworyzujących. Równość dopuszcza różne traktowanie przez prawo podmiotów różniących się między sobą, niemniej ewentualne różnicowanie traktowania określonych podmiotów musi być uzasadnione, to jest oparte na uznanych kryteriach, przy czym zasadność doboru tego, a nie innego kryterium różnicowania podlegać musi każdorazowej ocenie, między innymi z punktu widzenia zasady sprawiedliwości społecznej</p> <p>Tymczasem różnicowanie odmiennego potraktowania spółdzielni mieszkaniowych dla celów podatku dochodowego od osób prawnych np. w stosunku do spółek prawa handlowego nie jest racjonalnie uzasadnione i dyskryminuje tę grupę podatników, bowiem straty ponoszone na gospodarce zasobami mieszkaniowymi nie mogą zmniejszać dochodu do opodatkowania. Z uwagi iż spółdzielnie mieszkaniowe - w przeciwieństwie do spółek prawa handlowego - nie działają w celu maksymalizacji zysku, a ich celem jest zaspakajanie wspólnych potrzeb członków i ich rodzin poprzez dostarczanie im określonych usług i świadczeń, obowiązek zapłaty podatku dochodowego od równowartości straty podatkowej, która nie może zmniejszać dochodu do opodatkowania, faktycznie obciąża jej członków w ustalanych opłatach "czynszowych".</p> <p>Nakładanie ciężaru zapłaty podatku przez członków spółdzielni przeczy idei spółdzielczości oraz narusza aspekt społeczny w kontekście aktualnie oferowanej przez RP pomocy obywatelom w zakresie uzyskania dostępu do lokali mieszkalnych. Ponadto</p>	
--	--	--	--

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (UD441)

			spółdzielnie są miejscem, gdzie członkowie spełniają również aspiracje społeczne i kulturalne poprzez stanowiące wspólną własność i demokratycznie kierowane przedsiębiorstwo oraz budują więzi ekonomiczne z członkami, co wyłącza państwo w pełnieniu tej roli wobec innych obywateli.	
Art. 1. Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych				
*w przypadku tożsamych regulacji zawartych w ustawie PIT i ustawie o CIT uwagi odnoszące się również do PIT zostały omówione w części dot. ustawy o CIT				
	Pracodawcy RP	<i>pkt 3 (art. 6 PIT)</i>	Propozycja dodatkowej zmiany polegająca na wyłączeniu działania art. 6 ust. 8 PIT w sytuacji, gdy dochody (przychody) z działalności gospodarczej opodatkowanej liniowo lub ryczałtem (ze źródeł innych niż najem) nie przekroczyły w roku podatkowym 10.000 zł.	Uwaga nieuwzględniona. Dodatkowy postulat poszerzenia zakresu zmian przewidzianych w projekcie wymagający dokonania dodatkowej analizy. Problem zostanie rozważony przy następnej nowelizacji ustawy o CIT.
	Pracodawcy RP	<i>pkt 1(art. 10 ust. 5-7) spadki</i>	1. W typowym przypadku dziedzicznie nieruchomości następuje po rodzicach spadkobiercy. Należy zatem zwrócić uwagę, że w przypadku, gdy rodzice spadkobiercy zmarli w odstępie krótszym niż pięcioletni przepisy w zaproponowanym kształcie nadal nie wyłączą w całości opodatkowania zbycia nieruchomości, nawet jeśli nabyta została przez spadkobierców wiele lat wcześniej. Zakładając że podatnik jest jedynakiem, w typowej sytuacji, po śmierci pierwszego z rodziców odziedziczy jedną czwartą udziału w nieruchomości (połowa udziału małżeńskiego zmarłego rodzica). Jedną czwartą udziału odziedziczy wówczas drugi z rodziców podatnika. Jeśli i ten rodzic wkrótce umrze — podatnik odziedziczy po nim połowę udziału nabytą jeszcze w trakcie trwania małżeństwa, ale też ową jedną czwartą nabytą w drodze spadkobrania po śmierci współmałżonka. Zgodnie z proponowanym brzmieniem ust. 5 do owej jednej czwartej udziału, która najpierw została odziedziczona przez drugiego z rodziców, a dopiero później odziedziczona po owym drugim rodziców przez podatnika okres 5-letni liczyć się będzie od momentu nabycia tego udziału przez drugie rodzica, tj. od chwili śmierci pierwszego z rodziców. Podatnik, który będzie chciał sprzedać taką nieruchomość od razu po śmierci drugiego z rodziców nie zapłaci podatku od trzech czwartych wartości nieruchomości, ale zapłaci go od dochodu (de facto: przychodu) ze zbycia pozostałej jednej czwartej wartości nieruchomości. 2. Zastosowanie nowego przepisu tylko do spadkobrania powoduje, że w sposób	Ad. 1-3. Uwagi nieuwzględnione. Ustawodawca ma prawo do swobodnego określenia grup podatników oraz warunków jakie trzeba spełniać aby korzystać z danej preferencji.

		<p>nieuzasadniony w gorszej sytuacji postawieni zostają ci podatnicy, których rodziny uregulowały stosunki majątkowe jeszcze przed śmiercią właścicieli nieruchomości — w drodze darowizn. Ma to miejsce coraz częściej bowiem w ten sposób rodzice lub dziadkowie dążą do uniknięcia przyszłych sporów pomiędzy potomstwem w przypadku konieczności działu spadku. Zmieniająca się praktyka oraz sprawiedliwość społeczna wymagałaby, aby osoby z tzw. „zerowej” grupy podatkowej (a więc potencjalni spadkobiercy ustawowi) obdarowane nieruchomością również mogły liczyć okres 5-letni od dnia nabycia tej nieruchomości przez darczyńców. Wymaga tego również spójność systemu podatkowego. Zwrócić należy bowiem uwagę, że w sytuacji, gdy rodzic sprzeda nabytą przed laty nieruchomość i podaruje dziecku uzyskane w ten sposób pieniądze — darowizna taka będzie wolna od podatku zgodnie z art. 4a ustawy o podatku od spadków i darowizn. Nie ma więc żadnego uzasadnienia, aby sytuacja, w której dziecko otrzymało darowizną nieruchomość, a następnie ją sprzedało, rodziła skutek w postaci opodatkowania i to tak wysokiego (19% przychodu ze zbycia).</p> <p>3. Proponowana zmiana przepisów odnosi się tylko do sytuacji, w której małżonkowie nabyli nieruchomość od razu do majątku wspólnego. Natomiast w sytuacji, gdy małżonkowie rozszerzyli wspólność majątkową na nieruchomość (w drodze umowy małżeńskiej lub darowizny do majątku wspólnego), którą jeden z nich nabył do majątku osobistego (np. przed małżeństwem) — termin 5-letni liczony będzie od dnia rozszerzenia tej wspólności, co nie ma uzasadnienia. W takiej sytuacji termin 5-letni powinien być liczony od momentu nabycia nieruchomości przez jednego z małżonków, a nie od momentu uregulowania stosunków majątkowych w małżeństwie. Przepis w proponowanym brzmieniu zniechęcać będzie małżonków do uregulowania stosunków majątkowych — skoro miałyby powodować ponowne rozpoczęcie biegu 5-letniego terminu. Doprecyzowania wymaga również sytuacja, w której małżonkowie zbywają nabytą uprzednio przez jednego z nich nieruchomość, także przed ustaniem wspólności majątkowej.</p>	
	<p>Pracodawcy RP</p>	<p><i>pkt 4 lit. a tiret drugie (art. 21 ust. pkt 131 PIT)</i></p> <p>Wydłużenia terminu na wydatkowanie środków ze sprzedaży nieruchomości na cele mieszkaniowe z 2 do 3 lat, nie jest korzystna dla podatników, bowiem przewiduje, że w owym okresie musi dojść do nabycia własności nowej nieruchomości, nabywanej za środki uzyskane ze zbycia poprzedniej nieruchomości. Tymczasem przejście własności nowej nieruchomości (podpisanie aktu notarialnego) może się opóźnić z przyczyn niezależnych</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Ustawodawca ma prawo do swobodnego określenia grup podatników oraz warunków jakie trzeba spełniać aby korzystać z danej preferencji.</p>

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (UD441)

		<i>ulga mieszkaniowa</i>	od podatnika — np. z winy dewelopera. Proponowane jest, aby zastrzec w dodawanym przepisie, że w przypadku umowy deweloperskiej wystarczające było jej zawarcie w okresie trzech lat od zbycia poprzedniej nieruchomości.	
	KRDP	<i>pkt 5 lit. d (art. 22 ust. 6d PIT)</i>	KRDP krytycznie ocenia proponowaną nowelizację w zakresie dotyczącym spadkobierców zbywających nieruchomości lub określone prawa majątkowe nabyte w drodze spadku. Proponowane doprecyzowanie będzie oznaczać istotne problemy dla osób, które nabyły nieruchomości lub inne prawa majątkowe określone w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a - c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (dalej: updof) w drodze spadku, a następnie dokonały ich odpłatnego zbycia przed wejściem w życie projektu. Bowiern wprowadzenie wyszczególnienia, że do kosztów uzyskania przychodu w powyższym przypadku zaliczyć można również udokumentowane koszty nabycia lub wytworzenia poniesione przez spadkodawcę, będzie oznaczało, że przed wejściem w życie proponowanych przepisów takie zaliczenie powinno być możliwe. Jednakże to, że wśród wymienionych w art. 22 ust. 6d updof wydatków nie ma obecnie wskazanej wartości nieruchomości z dnia nabycia, nie oznacza, że wartość ta nie stanowi kosztu uzyskania przychodu.	Uwaga nieuwzględniona. Wprowadzane regulacje przyjmują korzystne rozwiązania dla podatników. Natomiast uwaga odnosi się do interpretacji przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie nowych regulacji.
	Lewiatan	<i>pkt 7 lit. a tiret trzecie (art. 23 ust. 1 pkt 46 PIT)</i> <i>samochód osobowy</i>	W Projekcie, art. 23 ust. 1 pkt 46 ustawy o PIT ograniczona ma zostać możliwość zaliczania do kosztów podatkowych wydatków eksploatacyjnych (oraz składek na ubezpieczenie) związanych z wykorzystywaniem w działalności gospodarczej prywatnego auta podatnika. W aktualnym stanie prawnym wydatki eksploatacyjne z tego tytułu stanowią koszt podatkowy do wysokości tzw. kilometrówki, natomiast składki na ubezpieczenie nie są w ogóle objęte dyspozycją art. 23 ust. 1 pkt 46 Ustawy o PIT. Projektodawca zakłada ograniczenie w zaliczaniu do kosztów podatkowych w wysokości 20% wartości tychże wydatków. Należy zauważyć, że w przypadku wykorzystywania prywatnego auta służbowego do działalności gospodarczej nie problem „nadmiernie luksusowych aut”, ponieważ zaliczeniu do kosztów podatkowych podlegają jedynie wydatki faktycznie związane z działalnością gospodarczą podatnika. Obecne brzmienie art. 23 ust. 1 pkt 46 Ustawy o PIT w wystarczający sposób zabezpiecza interes fiskalny państwa w tej sytuacji. Wprowadzenie różnicowania poziomu części wydatków jaka może stanowić koszt w	Uwagi nieuwzględniona. Prowadzenie ewidencji przebiegu w wielu przypadkach stanowiło fikcję. Propozycja pozwalająca na zliczenie do kosztów uzyskania 20 % wydatków związanych z używaniem samochodu osobowego po pierwsze likwiduje fikcję kilometrówki, po drugie upraszcza system podatku dochodowego.

		<p>zależności od wpisania danego pojazdu do ewidencji środków trwałych nie znajduje uzasadnienia. W szczególności, że ma to dotyczyć także pojazdów wykorzystywanych wyłącznie do działalności gospodarczej, których przewidywany okres używania jest krótszy niż rok (np. samochody demonstracyjne). Niezależnie od tego nie ma podstaw by różnicować wysokość możliwych do zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków (nawet w przypadku samochodów użytkowanych prywatnie i służbowo) w zależności od tego, jak długo podatnik ma zamiar z tego samochodu korzystać. W przypadku podatnika kupującego pojazdy np. na potrzeby działalności trwającej z założenia krócej niż rok, będzie on mógł zaliczyć tylko 20% wydatków do KUP, zaś podatnik prowadzący taką samą działalność w okresie dłuższym 50% przy takim samym zakresie wykorzystania pojazdu do działalności służbowej i prywatnej. Tym samym w tym wypadku mielibyśmy naruszać zasadę równości, bowiem cecha okresu prowadzenia działalności gospodarczej nie jest relewantna do określania jaka część wydatków może być uznana za KUP.</p> <p>Abstrahując od powyższego, podatnik będący osobą fizyczną i wykorzystującą np. jedyny posiadany pojazd do działalności gospodarczej będzie różnie traktowany, w zależności od tego czy pojazd ten jest w ewidencji, czy nie. Przy czym nie ulega wątpliwości, że zakres wykorzystania jedynego samochodu do celów prywatnych i służbowych jest taki sam i zależy od potrzeb użytkującej go osoby, a nie od tego czy pojazd jest w ewidencji, czy nie. Przy czym pojazdy które są w ewidencji są premiowane dwukrotnie. Po pierwsze poziom możliwych do zaliczenia do KUP wydatków jest wyższy, po drugie podatnik ma dodatkowe korzyści z dokonywania odpisów amortyzacyjnych od pojazdu. Cechą pojazdów jest to, że ich sprzedaż następuje co do zasady za kwotę niższą niż ich zakup. Zatem różnica pomiędzy ceną zakupu i sprzedaży obniży zobowiązanie podatkowe danego podatnika (w odróżnieniu od takiego samego pojazdu kupionego i sprzedanego za takie same ceny przez podatnika prywatnie). Należy także mieć na uwadze, że w przypadku używania samochodu nie stanowiącego własności podatnika, czyli np. żony, albo rodziców, który także nie będzie mógł być ujęty w ewidencji środków trwałych limit ten będzie wynosił 50%.</p> <p>Tym samym należy zrównać limit wydatków zaliczanych do KUP niezależnie od tego czy samochód stanowi własność podatnika i jest ujęty w środkach trwałych, czy nie. Podział ten jest bowiem pozbawiony sensu i łatwy do obejścia np. poprzez darowiznę</p>	
--	--	--	--

			<p>samochodu na osobę zaliczaną zgodnie z przepisami o darowiznach do tzw. grupy „0”.</p> <p>W związku z powyższymi uwagami, proponujemy odstępianie od nowelizacji dotychczasowej treści art. 23 ust. 1 pkt 46 Ustawy o PIT w ramach Projektu.</p>	
<p>Art. 2 - Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych</p>				
	KSKO K	<p><i>pkt 3 lit. a (art. 7b ust. 1 pkt 6 lit. a CIT)</i></p> <p>źródła przychodó w</p>	<p>Kasa Krajowa proponuje rozszerzenie wyłączenia ze źródła zysków kapitałowych praw wytworzonych przez podatnika uwzględniające skutki podatkowe czynności podejmowanych przez podatnika, gdzie podatnik na skutek czynności kapitałowych (np. połączenia lub podziału spółki) albo wniesienia wkładu w postaci przedsiębiorstwa lub zorganizowanej części przedsiębiorstwa) może stać się następcą prawnym podmiotu, który wytworzył dane prawo, przy czym w znaczeniu gramatycznym nie jest jego „wytwórcą”. Kasa Krajowa postuluje, aby wyłączenie przewidziane w art. 7b ust. 1 pkt 6 lit. a ustawy dotyczyło każdego przypadku korzystania z praw innych niż nabyte przez podatnika od innego podmiotu.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Przypadki następstwa praw podatkowych o charakterze ogólnym uregulowane są w Ordynacji podatkowej. Nie jest uzasadnione celem regulacji rozciąganie ich a inne sytuacje.</p>
	PIU, AIH, ZBP, PINK	<p><i>pkt 5 (art. 15cb CIT)</i></p> <p>NID</p>	<p>1. Negatywnie należy ocenić wysokość limitu kosztów z tego tytułu, który został ustalony na poziomie 250 tys. zł. Powyższa kwota kosztów, przy stopie referencyjnej NBP na poziomie 1,5%, odpowiada kwocie 10 mln zł kapitału własnego. Dla dużych podatników, posiadających wysokie kapitały własne, poziom ten jest zbyt niski, co stawia ich w niekorzystnej sytuacji względem mniejszych podmiotów. Jednocześnie, wprowadzenie zróżnicowania opodatkowania podatników ze względu na ich wielkość nie ma w tym przypadku żadnego uzasadnienia, a więc nie powinna mieć miejsca.</p> <p>Postuluje się zniesienie powyższego limitu lub jego istotne podwyższenie (np. do 1 mln zł), alternatywnie – uzależnienie limitu od wielkości np. kapitałów lub wyniku finansowego brutto i tym samym uwzględnienie skali działalności podatnika.</p> <p>2. Ograniczenie podstawy do obliczenia NID do dopłat i zysków przekazanych na kapitał zapasowy / rezerwy nie jest uzasadnione. Dopłaty to niszowy, bardzo rzadko wykorzystywany sposób finansowania działalności w Polsce. Wynika to z kilku powodów, także ze sztywnych regulacji KSH w tym zakresie, nakładających istotne ograniczenia w zakresie wysokości dopłat, jak i sposobu ich zwrotu. W celu zwiększenia efektywności NID oraz rzeczywistej korzyści jaką może dawać implementacja tego mechanizmu, zakres podstawy kalkulacji kosztu powinien być rozszerzony, analogicznie jak w innych</p>	<p>Ad. 1-3 Uwagi nieuwzględnione. Zaproponowana wysokość limitu hipotetycznych odsetek nie wydaje się bardzo niska. Uwzględnia przy tym możliwości budżetu państwa i budżetów j.s.t. (proponowana regulacja należy do dość istotnie zmniejszających dochody – por. OSR) Jej podwyższenie wymagałoby rezygnacji z innych wprowadzanych niniejszym projektem korzystnych dla podatników rozwiązań. Stanowi tym samym rozsądny kompromis w tym względzie.</p> <p>Z podobnych względów nie została uwzględniona uwaga co do rozszerzenia zakresu kapitałów własnych, w odniesieniu do których można będzie korzystać z tej preferencji.</p>

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (UD441)

		<p>krajach Unii Europejskiej, o inne rodzaje kapitału własnego (np. kapitał zakładowy, kapitał zapasowy z innych źródeł).</p> <p>3. Zdaniem PINK należy również rozważyć możliwość uwzględnienia w podstawie kalkulacji kosztów uzyskania przychodów właściwych elementów kapitałów własnych z lat poprzednich. PINK nie widzi powodu aby nie dopuszczać do uzyskania korzyści podatników, którzy zanotowali w poprzednich latach odpowiednio wysokie parametry kapitałów własnych. Wielu inwestorów, w tym w szczególności w branży nieruchomości, jest finansowania na samym początku trwania inwestycji / zakupu aktywa nieruchomościowego. To wówczas dokonywane są największe (a często jedyne) inwestycje w kapitały własne. Wykluczenie więc historycznych wpłat w wielu przypadkach pozbawi podatników, którzy już zainwestowali swoje środki i prowadzą działalność gospodarczą w Polsce.</p> <p>Sugerujemy, by podstawą dla kalkulacji kosztów uzyskania przychodów (dla celów NID) był cały kapitał własny na koniec danego roku podatkowego, niezależnie od momentu i źródła jego powstania.</p>	
PGE	<p><i>Art. 15cb ust 1 ustawy o CIT</i></p>	<p>Postulujemy rozszerzenie dyspozycji przepisu, tak aby nie było wątpliwości, że mogą skorzystać z niego również spółki –członkowie PGK</p> <p>1. Za koszt uzyskania przychodów podatnika będącego spółką oraz spółek wchodzących w skład podatkowej grupy kapitałowej [...]</p>	<p>Uwaga niezasadna. Do spółek wchodzących w skład podatkowych grup kapitałowych zastosowanie znajduje generalna reguła określona art. 7a ust. 1 ustawy CIT, zgodnie z którą w podatkowych grupach kapitałowych dochodem ze źródła przychodów jest nadwyżka sumy dochodów wszystkich spółek tworzących grupę uzyskanych z danego źródła przychodów nad sumą ich strat. Przepis ten oznacza, że konsolidacja rozliczeń podatkowych w podatkowej grupie kapitałowej następuje na poziomie dochodów uzyskiwanych przez poszczególne spółki uczestniczące w grupie. Dlatego też nie ma potrzeby uzupełnienia regulacji art. 15cb o postulowaną zmianę, gdyż prawo do zaliczania w koszty kwoty, o której mowa w art. 15cb CIT przysługiwać będzie każdej spółce tworzącej podatkową</p>

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (UD441)

				grupę kapitałową.
	PGE	<i>Art. 15cb ust 1 ustawy o CIT</i>	Projektowany art. 15cb należy ocenić pozytywnie, jednak aby stanowił rzeczywistą zachętę do akumulacji kapitału własnego wymaga rozszerzenia. Proponowana treść poniżej: 1) Zwiększenia kapitału zakładowego spółki, 2) Dopłaty wniesionej do spółki w trybie i na zasadach określonych w odrębnych przepisach lub 3) zysku przekazanego na kapitał własny spółki	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres regulacji. Warunki i ograniczenia kwotowe przyjęte w regulacji muszą spełniać zakładane skutki budżetowe całości projektu, a podwyższanie postulowanych limitów negatywnie wpłynęłyby na zakładane skutki po stronie budżetu państwa.
	PGE	<i>Art. 15cb ust 3 ustawy o CIT</i>	Łączna kwota kosztów uzyskania przychodów odliczona w danym roku podatkowym z tytułów wymienionych w ust 1 nie może przekroczyć kwoty 250 000zł. Uwaga jak wyżej. Proponujemy podniesienie limitu do co najmniej 10 mln zł lub/i uzależnienie go od wielkości spółki	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres regulacji. Warunki i ograniczenia kwotowe przyjęte w regulacji muszą spełniać zakładane skutki budżetowe całości projektu, a podwyższanie postulowanych limitów negatywnie wpłynęłyby na zakładane skutki po stronie budżetu państwa.
	ZDS	<i>pkt 6 lit. a (art. 16 ust. 1 pkt 4,51, 49a ustawy o CIT)</i> samochód osobowy – uwaga ogólna	Zmiany przeczą celom wskazanym w uzasadnieniu projektu ustawy, pogarszają sytuację podatników, uderzają głównie w mikroprzedsiębiorców. Ta grupa najczęściej korzysta z samochodów w tzw. trybie mieszanym, ponieważ nie posiadają drugiego prywatnego samochodu. Firmy takie będą musiały prowadzić ewidencję przebiegu pojazdu i wprowadzić szereg rozwiązań, które uprawdopodobnią, że pojazd nie jest użytkowany także prywatnie. Można spodziewać się zatem, że - podobnie jak ma to miejsce w przypadku VAT - przedsiębiorcy nie będą chcieli ryzykować sporów z organami podatkowymi i będą zaliczali do kosztów uzyskania przychodów jedynie 50% poniesionych wydatków. W efekcie zapowiadane uproszczenie spowoduje w praktyce podwyżkę podatków dla przedsiębiorców. Zmiany negatywnie wpłyną na rynek samochodów osobowych, wprowadzając niepewność prawną i ograniczając tym samym zakupy firm. Z kolei wprowadzając limit zaliczania do kosztów uzyskania przychodów opłat z tytułu używania samochodu osobowego na podstawie umowy leasingu, najmu lub dzierżawy ustawodawca likwiduje kolejną preferencję podatkową przedsiębiorców oraz narzuca przedsiębiorcom jakiego rodzaju samochód będzie „odpowiedni” do prowadzenia przez nich działalności i jakie są ich faktyczne potrzeby. Ingeruje przy tym nie tylko w obszar	Uwaga o charakterze ogólnym kwestionująca kierunek przyjętych zmian. W tym kontekście należy podkreślić, iż wprowadzane zmiany dotyczące samochodów osobowych mają charakter kompleksowy i spójny, a ich celem jest eliminacja niezasadnej preferencji odnoszącej się do leasingu i wpływającej istotnie na sposób korzystania przez przedsiębiorców z samochodów osobowych. Projektodawca nie podziela negatywnej oceny co do skutków finansowych i gospodarczych projektowanych przepisów.

			działalności przedsiębiorców ale także w rynek samochodów osobowych. Spadek rynku samochodów osobowych może wygenerować starty dla budżetu państwa sięgające nawet 500 mln zł rocznie.	
Lewiatan, POPIHN	<i>pkt 6 lit. a tiret pierwsze samochód osobowy - amortyzacja</i>	<p>1. Wątpliwości budzi proponowana wysokość „proggu”. Sama intencja zrównania go dla wszystkich samochodów, w tym pojazdów elektrycznych, zasługuje na aprobatę jako uproszczenie systemu. W praktyce jednak pułap 150 000 zł jest zbyt niski, aby umożliwić przedsiębiorcom zaliczenie do kosztów uzyskania przychodu wydatków na użytkowanie aut o napędzie niekonwencjonalnym, co zniechęca do ich nabywania/zawierania umów leasingu itp. takich pojazdów. Zgodnie z cennikami publikowanymi na stronach internetowych producentów samochodów, ceny tego typu aut (nie należących do segmentów samochodów luksusowych) kształtują się obecnie w przedziale między 150 000 a 200 000 zł. W szczególności są to auta elektryczne (np. Nissan Leaf – od 153 800 zł, Hyundai IONIQ Electric – od 157 500 zł, Volkswagen e-Golf - od 164 890 zł) ale także hybrydowe (np. Kia Optima - od 164 900 zł). Zasadne jest więc ustanowienie „proggu” na kwotę nie mniejszą niż 200 000 zł.</p> <p>2. Na uwagi krytyczne zasługuje też sposób określenia proggu, powyżej którego wydatki na użytkowanie samochodu osobowego mają nie stanowić kosztów uzyskania przychodu. Kwotę tę Ustawodawca planuje określić w sposób „sztywny” (kwotowo w wysokości 150 000 zł). Taka forma uregulowania budzi obawę, że próg pozostanie niezmienny przez wiele lat.</p> <p>W związku z powyższym postuluje się, aby w projektowanych przepisach wyrazy „150 000 zł” zastąpić wyrazami „<i>równa czterdziestopięciokrotności (opcjonalnie: trzydziestopięciokrotności) przeciętnego wynagrodzenia w trzecim kwartale roku kalendarzowego poprzedzającego rok podatkowy, w którym zawarto umowę</i>”. Zgodnie z Komunikatem Prezesa GUS z dnia 9 sierpnia 2018 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale 2018 r., jest to kwota równa 203 448,60 zł. W praktyce oznaczałoby to ustanowienie proggu w tej wysokości (który ulegałby zwiększeniu wraz ze wzrostem przeciętnego wynagrodzenia).</p>	<p>Ad. 1. Uwaga częściowo uwzględniona. Podniesienie kwoty limitu amortyzacji do 150.000 zł oznacza prawie dwukrotne (w przypadku samochodów innych niż elektryczne) podwyższenie obecnie funkcjonującego proggu. Zmiana ta jest powiązana z wprowadzeniem ograniczania na identycznym poziomie w odniesieniu do leasingu. Wydaje się, że proponowane podwyższenie kwoty limitu pozwoli przy obecnych cenach samochodów osobowych o napędzie tradycyjnym na zakup samochodu spełniającego potrzeby przedsiębiorców (najbardziej popularnych modeli używanych obecnie w działalności gospodarczej) bez konieczności stosowania omawianego ograniczenia w zaliczaniu odpisów amortyzacyjnych do kosztów uzyskania przychodów. Podwyższanie tego limitu o dodatkowe 50.000 zł tylko z tego powodu, że ceny samochodów o napędzie niekonwencjonalnym na chwilę obecną przekraczają ten limit (również podnoszony w odniesieniu do tego rodzaju pojazdów) nie jest w tym przypadku dostatecznym argumentem. Argument ten przemawia raczej za utrzymaniem zróżnicowania limitów w zależności od typu napędu stosowanego w samochodzie osobowym i dodatkowego zwiększenia limitu wyłącznie w odniesieniu do pojazdów o napędzie niekonwencjonalnym. Z tego względu</p>	

			<p>projektodawca postanowił zwiększyć omawiany limit (do 225.000 zł) w odniesieniu do samochodów eklektycznych.</p> <p>Nienależnie od powyższego należy zwrócić uwagę, iż podwyższenie limitu określonego w art. 16 ust. 1 pkt 4, zgodnie z przyjętym założeniem projektu, wymagałoby podwyższenia limitu również w projektowanym art. 16 ust. 1 pkt 49a dotyczącym leasingu, najmu itp.</p> <p>Ad 2. Uwaga nieuwzględniona. Kierunek przyjętej uwagi jest w ocenie projektodawcy sprzeczny z kierunkiem wskazanym w uwadze nr. 1. Bez wątpienia odesłanie do zmiennej kwoty skomplikuje rozliczenia w zakresie samochodów osobowych, szczególnie biorąc pod uwagę, iż tak wyliczony limit stosowany powinien być analogicznie (zgodnie z podstawowym założeniem projektu) do wyliczania propozycji przy umowie leasingu, najmu itp. Ponadto coroczna zmiana dopuszczalnego limitu rodzi pytanie o jej stosowanie w toku amortyzacji, czy trwania umowy leasingu samochodu (czy obowiązywałby limit z okresu zawarcia umowy, czy ustalony w kolejnym roku).</p> <p>Postulat ten należy podsumować stwierdzeniem, że dotychczasowy kilkunastoletni nie oznacza pewności powtórzenia się takiej sytuacji w przyszłości. Limit ten może być podwyższony w drodze kolejnych nowelizacji w zależności od kształtowania</p>
--	--	--	---

				się cen samochodów osobowych.
Lewiatan	<i>pkt 6 lit. a tiret pierwsze i piąte samochód osobowy – amortyzacja i leasing</i>	<p>1. W projekcie zaproponowano ograniczenie w zaliczaniu do kosztów uzyskania przychodów związanych z leasingiem samochodu osobowego w:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 16 ust. 1 pkt 4 Ustawy o CIT – na poziomie finansującego poprzez odpisy amortyzacyjne w części ustalonej od wartości samochodu przewyższającej kwotę 150 000 zł, oraz - art. 16 ust. 1 pkt 75 Ustawy o CIT – na poziomie korzystającego poprzez raty leasingowe w części przekraczającej proporcję, w jakiej kwota 150 000 zł pozostaje do wartości samochodu osobowego będącego przedmiotem umowy leasingu. <p>Projektowane zmiany wprowadzają de facto podwójne ograniczenie w zaliczaniu do kosztów podatkowych wydatków związanych z samochodem osobowym w ramach transakcji leasingu, którego wartość przekracza 150 000 zł. W pierwszym etapie, ograniczeniu podlegają wydatki poniesione przez finansującego na zakup oddanego w leasing samochodu osobowego. Następnie ograniczeniu podlega wartość rat leasingowych ponoszonych przez korzystającego w odniesieniu do tego samego samochodu osobowego. W konsekwencji, ta sama wartość podlega podwójnemu wyłączeniu z kosztów podatkowych po obydwu stronach umowy leasingu. W przypadku, gdy samochód osobowy jest przedmiotem dalszego subleasingu lub podnajmu, ww. ograniczenie będzie stosowane kilkakrotnie w odniesieniu do tego samego samochodu.</p> <p>Projektowane zmiany w ramach art. 16 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 16 ust. 1 pkt 75 Ustawy o CIT w obecnym kształcie wprowadzają zbyt daleko idące ograniczenia i prowadzą do dyskryminacji podatkowej leasingu. Przyjęcie regulacji w obecnym kształcie spowoduje, iż rozwiązaniem znacznie korzystniejszym od zawarcia umowy leasingu dla potencjalnego klienta będzie finansowanie nabycia samochodu osobowego kredytem. W wyniku wprowadzonych zmian leasing będzie więc usługą de facto wykluczaną w odniesieniu do samochodów osobowych na rzecz kredytu, zwłaszcza że w przypadku kredytu nabywca rozpozna w kosztach uzyskania przychodów pełną wartość kosztów finansowania, w przypadku leasingu cała opłata (tak w części odpowiadającej spłacie wartości przedmiotu, jak i w części stanowiącej koszt finansowania) będzie podlegała ograniczeniom.</p> <p>W przypadku zakupu samochodów osobowych przez finansującego i oddania ich do</p>	<p>Ad. 1 Uwaga uwzględniona. Z uwagi na opisaną konsekwencję wprowadzenia limitu na poziomie korzystającego w projekcie zostanie przyjęte rozwiązanie wyłączające stosowanie limitu z art. 16 ust. 1 pkt 4 CIT do podmiotów prowadzących działalność leasingową oraz działalność w zakresie wynajmu samochodów osobowych (w przypadku których dochodzi do analogicznego skutku).</p> <p>Dodatkowo uwzględniona zostanie uwaga dotycząca niespójności w rozliczaniu kosztu finansowania (odsetek) w sytuacji zakupu samochodu i korzystania z niego na podstawie umowy leasingu. Z limitowania na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 49a zostanie wyłączona ta część opłat leasingowych, która dotyczy części odsetkowej.</p> <p>Ad. 2. Uwaga nieuwzględniona. Projektowany przepis ma na celu zrównanie zasad korzystania z luksusowych samochodów osobowych niezależnie typu umowy, na podstawie jakiej do takiego korzystania dochodzi (umowa kupna, leasingu, najmu itp.). W tym zakresie przepis ten należy porównywać z regulacją zawartą w art. 16 ust. 1 pkt 4 CIT, która funkcjonuje w ustawie CIT od kilkunastu lat i która nie zawierała warunku odnoszącego się do sposobu korzystania z samochodu osobowego (wyłącznie na potrzeby</p>	

		<p>użytkowania na podstawie umowy leasingu, finansujący w żadnym zakresie nie korzysta z tzw. luksusowości takiego samochodu osobowego. Skoro więc ustawodawca zdecydował się ograniczyć efekty podatkowe związane z zakupem droższych pojazdów po stronie korzystającego, to nie ma uzasadnienia dla ograniczenia tych efektów drugi raz po stronie finansującego, który – jak już podkreślono powyżej – w żadnym zakresie nie korzysta z luksusowego charakteru droższych samochodów osobowych.</p> <p>Finalnie, należy zauważyć, iż wprowadzanie jakichkolwiek ograniczeń w zakresie zaliczania do kosztów podatkowych odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych oddanych do użytkowania na podstawie umowy leasingu operacyjnego po stronie finansującego jest niezgodne z podstawowym założeniem konstrukcyjnym podatku dochodowego. W szczególności, podatek dochodowy, jak sama jego nazwa wskazuje, powinien opodatkowywać dochód (przysporzenie) po stronie podatnika. W przypadku umów leasingu operacyjnego rzeczywistym i ekonomicznym dochodem finansującego jest wyłącznie nadwyżka opłat leasingowych ponad wartość początkową środka trwałego oddanego do użytkowania na podstawie umowy leasingu. Opodatkowaniu podatkiem dochodowym powinna więc podlegać wyłącznie ta nadwyżka opłat leasingowych ponad wartość początkową środka trwałego.</p> <p>2. Proponowane brzmienie projektowanego art. 16 ust. 1 pkt 75 Ustawy o CIT nie uzależnia stosowania limitu 150 000 zł od tego czy korzystający wykorzystuje auto wyłącznie do celów działalności gospodarczej. Projektowane rozwiązania na gruncie CIT/PIT są bardziej represyjne niż analogiczne rozwiązanie występujące w obrębie VAT (które zakłada stosowanie ograniczeń w odliczaniu podatku naliczonego związanego z nabyciem samochodów osobowych w odniesieniu do pojazdów, które nie są wykorzystywane wyłącznie dla celów działalności gospodarczej). Wydaje się, że celowe byłoby zbliżenie pomiędzy VAT i CIT/PIT – polegające na przyjęciu iż projektowane ograniczenia z art. 16 ust. 1 pkt 75 Ustawy o CIT odnoszą się do samochodów osobowych, które wykorzystywane są również dla celów innych niż działalność gospodarcza (mechanizm ten w Projekcie zastosowano już zresztą w odniesieniu do kosztów użytkowania/eksploatacji samochodów osobowych - art. 16 ust. 1 pkt 51 Ustawy o CIT w nowym brzmieniu).</p> <p>Analogiczna zmiana odnosząca się do limitu kosztów powinna zostać także wprowadzona do art. 16 ust.1 pkt 49.</p> <p>W konsekwencji, limity zawarte w ramach art. 16 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 16 ust. 1 pkt 75 Ustawy o CIT powinny dotyczyć wyłącznie samochodów osobowych, które nie są</p>	służbowe, czy też również na cele prywatne).
--	--	--	--

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (UD441)

			wykorzystywane w całości do działalności gospodarczej podatnika.	
	PIU	<i>pkt 6 lit. a tiret czwarte (art. 16 ust. 1 pkt 49 CIT) samochód osobowy – ubezpieczenie</i>	<p>pozytywnie oceniana zmiana, polegająca na podwyższeniu wartości liitu uznawanych za koszt uzyskania przychodów wydatków na ubezpieczenie samochodu osobowego stanowiącego składnik majątku podatnika.</p> <p>Jednocześnie, PIU postuluje - całkowite zniesienie limitu zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków na ubezpieczenie samochodów osobowych, ze względu na pozytywne znaczenie jakie mają ubezpieczenia z perspektywy społecznej i gospodarczej.</p> <p>Należy zauważyć, iż u podstaw wprowadzenia przez ustawodawcę ograniczenia zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów odpisów amortyzacyjnych (art. 16 ust. 1 pkt 4 CIT i art. 23 ust. 1 pkt 4 PIT) oraz kosztów najmu/leasingu (art. 16 ust. 1 pkt 75 CIT i art. 23 ust. 1 pkt 66 PIT) samochodów osobowych o wysokiej wartości było pozbawienie preferencji podatkowych podatników korzystających z najbardziej luksusowych samochodów osobowych, ustawodawca uznał bowiem, że korzystanie z tego rodzaju samochodów nie powinno odbywać się kosztem Skarbu Państwa.</p> <p>Powyższy przepis nie realizuje tego samego celu, co art. 16 ust. 1 pkt 4 i pkt 75 CIT oraz art. 23 ust. 1 pkt 4 i pkt 66 PIT, ponieważ zniechęca on do ubezpieczania samochodów osobowych a nie do korzystania z nich. Ustawodawca nie powinien zniechęcać podatników do ubezpieczania samochodów osobowych, wręcz przeciwnie, powinien dążyć do promowania idei upowszechniania ubezpieczeń, ze względu na ich pozytywne znaczenie. Takie działanie byłoby także spójne z innymi przepisami ustawy o CIT, np. dotyczącymi kosztów naprawy samochodów nieobjętych ubezpieczeniem dobrowolnym (art. 16 ust. 1 pkt 50 CIT).</p> <p>Podsumowując, usunięcie art. 23 ust. 1 pkt 47 PIT i art. 16 ust. 1 pkt 49 CIT stanowiłoby dodatkową zachętę w zakresie promowania ubezpieczeń i powinno przynieść pozytywne efekty.</p>	Uwaga nieuwzględniona. Obecne rozwiązanie jest – wbrew twierdzeniom opiniującego – zbieżne z co do idei z normami zawartymi w pkt 4 i 49a ust. 1 art. 16 CIT. Należy także podkreślić, iż limit, o którym mowa w tym przepisie dotyczy wyłącznie ubezpieczeń dodatkowych.
	Lewiatan, AIH	<i>pkt 6 lit. a tiret szóste oraz lit. b (art. 16 ust. 1 pkt 51 i ust. 3b CIT)</i>	<p>1. W ramach projektowanej zmiany art. 16 ust. 1 pkt 51 Ustawy o CIT ustawodawca proponuje wprowadzenie 50% limitu w zaliczaniu do kosztów podatkowych wydatków z tytułu kosztów używania samochodu osobowego dla potrzeb działalności gospodarczej, jeżeli nie jest prowadzona odpowiednia ewidencja potwierdzająca wykorzystywanie samochodu osobowego wyłącznie do działalności gospodarczej podatnika. Jednocześnie w ramach art. 16 ust. 3b Ustawy o CIT ustawodawca wyłącza z ograniczeń przewidzianych w ust. 1 pkt 51 opłaty z tytułu umowy leasingu, najmu, dzierżawy lub innej umowy o</p>	Ad. 1. Uwaga częściowo uwzględniona. Omawiany poziom wydatków niezaliczanych do kosztów uzyskania przychodów zostanie obniżony z 50% do 25%. Tym samym poziom wydatków z tytułu eksploatacji samochodu osobowego wyniesie zaliczanych do kosztów uzyskania

		<p>samochód osobowy – mieszany użytek</p> <p>podobnym charakterze, chyba że opłaty te zostały skalkulowane w sposób obejmujący koszty eksploatacji samochodu osobowego.</p> <p>Proponowana zmiana ma charakter wyłączenie fiskalny i ma na celu maksymalizację wpływów budżetowych. Na zmianie najwięcej stracą ci przedsiębiorcy, którzy posiadają i użytkują samochód osobowy wyłączenie do działalności gospodarczej, a tylko sporadycznie, czego nie sposób uniknąć, użyją go do celów prywatnych. Jeżeli stosunek używania prywatnego do używania w działalności wynosi 1 do 99, to przedsiębiorca taki, będzie mógł zaliczyć jedynie 50% wydatków z tym związanych. Oznacza to, że zostanie pozbawiony 49% kosztów, które poniósł wyłączenie w celu uzyskania przychodu. Regulację uważamy za zbyt daleko idącą, skrajnie fiskalną i mogącą mieć niekorzystne skutki dla przedsiębiorców i całej gospodarki. Spowodować może ograniczenie zainteresowania zakupem lub leasingiem nowych samochodów, np. przez firmy, które udostępniają swoją flotę pracownikom, którzy potencjalnie mogą wykorzystać używany samochód do celów prywatnych. Proponowany limit jest zbyt niski. Przedsiębiorcy znaczącą część czasu przeznaczają na działania związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa. Z kolei większość czasu który temu nie poświęcają odpoczywają/śpią.</p> <p>Uwzględniając cel wprowadzenia ograniczenia, tj. wyłączenie z kosztów podatkowych użytku prywatnego aut służbowych, stoimy na stanowisku, że ograniczenie powinno odpowiadać rzeczywistości i wynosić +/- 15%, tj. 85% wydatków związanych z użytkowaniem samochodów firmowych powinno stanowić KUP.</p> <p>2. W przypadku gdy użytek prywatny jest opodatkowany w ramach opodatkowania świadczeń na rzecz pracownika, nie ma podstaw, by jeszcze raz był opodatkowany poprzez brak możliwości ujęcia części wydatków na taki pojazd w KUP. Powodować to będzie podwójne opodatkowanie prywatnego użytku pojazdów. Tym samym limity powinny dotyczyć tylko pojazdów użytkowanych prywatnie przez inne osoby, niż objęte regulacją przepisu art. 12 ust. 2a Ustawy o PIT.</p> <p>[AIH] Zmiana dotycząca kosztów eksploatacji samochodów w przypadku firmowych samochodów używanych przez pracowników jest nieadekwatna, ponieważ obecnie z perspektywy pracodawcy używanie samochodów stanowi benefit pozapłacowy i jest elementem wynagrodzenia opodatkowanego PIT (ewentualnie pracownik płaci za możliwość korzystania z samochodu). Zatem cel wydatku jest ściśle związany z działalnością gospodarczą podatnika CIT i nie można prywatnego użytku przez pracownika utożsamiać z „prywatnym użytkowaniem” pracodawcy.</p> <p>3. Ponadto operowanie pojęciem „kosztów używania” w ramach art. 16 ust. 1 pkt 51</p>	<p>przychodów wyniesie 75%. Należy pokreślić, iż poziom ten nie będzie nigdy adekwatny do wszystkich stanów faktycznych i z pewnością będzie funkcjonować zarówno grupa przedsiębiorców dla których będzie on zbyt niski, jak i grupa dla której limit ten będzie zbyt wysoki (wykorzystujących samochód w większej części na cele prywatne). Wydaje się, że poziom 75% stanowi rozsądny kompromis w tym zakresie. Tym bardziej, iż cały czas istnieć będzie możliwość wykazania przez podatników 100% wydatków jako kosztów uzyskania przychodów.</p> <p>Ad 2. Uwaga nieuwzględniona. Z podanych przyczyn propozycja odnosi się wyłącznie do wydatków o charakterze eksploatacyjnym, a nie wydatków związanych z nabyciem/leasingiem/najmem samochodu osobowego. Wydatki eksploatacyjne nie zawsze wprost znajdują odzwierciedlenie w przychodzie pracownika, gdyż często są wykazywane jako „firmowe” (wykonywanie jazd prywatnych przy okazji służbowych, czy też np. zakup paliwa przez pracownika przed weekendem). Kierunek proponowanej zmiany uwzględnia właśnie te realia.</p> <p>3. Uwaga nieuwzględniona. Zgodnie z przepisami ustawy o VAT (art. 86a ust. 2 pkt 3) ograniczenie w jego odliczaniu dotyczy m.in. „nabycia lub importu paliw silnikowych, oleju napędowego i gazu, wykorzystywanych do napędu tych</p>
--	--	---	--

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (UD441)

		<p>Ustawy o CIT i „kosztami eksploatacji” w ramach w art. 16 ust. 3b ustawy o CIT prowadzi do niepotrzebnych wątpliwości interpretacyjnych. Analiza art. 16 ust. 1 pkt 51 w zw. z art. 16 ust. 3b Ustawy o CIT prowadzi bowiem do wniosku, że koszty używania samochodu są pojęciem szerszym niż raty leasingowe z tego tytułu. Jednocześnie, nie jest jasne czy ograniczenia w zakresie „kosztów eksploatacji” z ust. 3b są tożsame z ograniczeniami odnoszącymi się do kosztów użytkowania samochodów osobowych objętych w ustawie o VAT 50% limitem w zakresie prawa do odliczenia podatku naliczonego.</p> <p>W związku z powyższymi uwagami, proponujemy zmianę redakcji projektowanych przepisów w celu zapewnienia większej przejrzystości Projektu. W szczególności, proponujemy usunięcie art. 16 ust. 3b ustawy o CIT, a w ramach art. 16 ust. 1 pkt 51 Ustawy o CIT wprowadzenie ograniczeń na wzór tych obowiązujących już na podstawie art. 86a ust. 2 pkt 3 ustawy o VAT.</p> <p>W konsekwencji, proponowane brzmienie art. 16 ust. 1 pkt 51 Ustawy o CIT byłoby następujące <i>„15% poniesionych wydatków, z zastrzeżeniem pkt 30, z tytułu zakupu paliw silnikowych, oleju napędowego i gazu, wykorzystywanych do napędu samochodów osobowych, usług naprawy lub konserwacji tych samochodów oraz innych towarów i usług związanych z eksploatacją lub używaniem tych samochodów, jeżeli podatnik nie prowadzi ewidencji, o której mowa w ust. 5a, potwierdzającej wykorzystywanie samochodu osobowego wyłącznie do działalności gospodarczej podatnika”</i>.</p> <p>Proponowane rozwiązanie legislacyjne zapewnia uzyskanie zakładanego przez Projekt efektu fiskalnego, przy zwiększeniu przejrzystości Projektu i jego spójności z przepisami o VAT.</p>	<p><i>pojazdów, usług naprawy lub konserwacji tych pojazdów oraz innych towarów i usług związanych z eksploatacją lub używaniem tych pojazdów”</i>. Przepis ten pozornie tylko w ograniczonym zakresie precyzuje rodzaje wydatków mieszczących się pod pojęciem „używania” i „eksploatacji” samochodu osobowego (posługuje się wyrażeniem <i>innych towarów</i> związanych z eksploatacją lub używaniem). Korzyści z zastosowania tej formuły również w projektowanej ustawie są wątpliwe. Nie powinno budzić raczej wątpliwości, że wydatki, o których mowa w projektowanych art. 16 ust. 1 pkt 51 i ust. 3b CIT to wydatki tożsame z tymi o których mowa w zacytowanym przepisie ustawy VAT.</p>
Lewiatan	<p><i>pkt 6 lit. a tiret piąte (art. 16 ust. 1 pkt 49a CIT)</i></p> <p><i>samochód osobowy – leasing i najem</i></p>	<p>1. W przypadku wynajmu samochodu proponowane przepisy wymagają, aby dla zrealizowania dyspozycji tego przepisu wynajmujący ujawnił cenę zakupu pojazdu poprzez wskazanie w jakiej proporcji kwota 150 000 zł pozostaje do wartości pojazdu i jak ustalać tą wartość. Trudno uznać, by była tu mowa o wartości rynkowej pojazdu, która będzie codziennie inna dla tego samego pojazdu. W przypadku braku ujawnienia tych danych podatnik nie będzie miał możliwości oceny jaką część wydatków może zaliczyć do KUP i tym samym nie będzie miał możliwości prawidłowego rozliczenia podatku. Przepis ten powinien obejmować wyłącznie umowy o których mowa w art. 23a pkt 1, a nie każdą umowę najmu, dzierżawy lub o podobnym charakterze. Dodatkowo wartością o jakiej mowa w tym przepisie powinna być ustalana w okresach, podobnie jak, np. wartość przyjęta dla celów ubezpieczenia.</p> <p>Należy również doprecyzować, co należy rozumieć przez pod pojęciem „wartości</p>	<p>Ad. 1. Uwaga uwzględniona. Problem bieżącego określania ceny wynajmowanego samochodu nie wydaje się mieć charakteru powszechnego. W zdecydowanej większości przypadków najmu w ogóle nie wystąpi z uwagi na brak wątpliwości, iż wartość samochodu danego typu i marki nie przekracza kwoty 150.000 zł. De facto może on dotyczyć samochodu, których pierwotna wartość przekracza tą kwotę. Z tego względu proponuje się, aby w przypadku działalności polegającej na</p>

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (UD441)

		<p>samochodu osobowego”. W obrocie gospodarczym występują umowy leasingu, w których nie wskazuje się wartości samochodu osobowego będącego przedmiotem leasingu. Wobec tego zasadne jest zdefiniowanie tego pojęcia i wskazanie, w jaki sposób podatnik powinien ustalić tę wartość na potrzeby stosowania tego przepisu.</p> <p>2. Samochody użytkowane na podstawie umów najmu, dzierżawy, czy o podobnym charakterze powinny być zaliczane do KUP na zasadach ogólnych poprzez wykazanie ich związku z przychodem. Nie można bowiem stawiać znaku równości pomiędzy wynajmem pojazdu na jeden dzień, a użytkowaniem go na podstawie umów o których mowa w art. 23a pkt 1 Ustawy o PIT.</p> <p>3. Ponieważ w przypadku samochodów osobowych oddanych w leasing, najem lub dzierżawę prowadzenie ewidencji potwierdzającej korzystanie z pojazdu wyłącznie dla celów prowadzonej działalności byłoby bezprzedmiotowe (nie ma bowiem wątpliwości co do użytkowania ich wyłącznie dla celów działalności gospodarczej finansujących) – proponujemy jednocześnie modyfikację ust. 5b zawartego w projekcie, poprzez dodanie pkt. 3):</p> <p><i>„5b. Przepisu ust. 5a nie stosuje się: (...) 3) w odniesieniu do finansującego, wynajmującego oraz wydzierżawiającego – za okres w którym samochód osobowy oddany jest w odpłatne używanie na podstawie umowy leasingu, najmu lub dzierżawy.”</i></p>	<p>wynajmie , krótko- lub średnioterminowym (do 6 miesięcy) jako wartość wynajmowanego samochodu przyjmowana była jego wartość ustalona dla celów ubezpieczenia. Wyeliminuje to konieczność określania tej wartości częściej niż raz do roku (wartość ta obowiązywałaby cały rok).</p> <p>Ad. 2. Uwaga nieuwzględniona. W ocenie projektodawcy uwzględnienie tego postulatu stanowiłoby wyłom w przyjętej koncepcji limitowania kosztu w przypadku samochodu osobowego niezależnie od formy korzystania z niego.</p> <p>Ad. 3. Uwaga uwzględniona. Zmieniona zostanie treść ust. 5a i 5b poprzez wyłączenie z domniemania, o którym mowa w ust. 5a wszystkich przypadków, gdy podatnik nie jest na podstawie przepisów ustawy o podatku od towarów i usług zobowiązany do prowadzenia takiej ewidencji, z wyjątkiem przypadku gdy brak tego obowiązku wynika z art. 86a ust. 5 pkt 2 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług.</p>
KSKO K	<i>pkt 6 (art. 16 ust. 5a CIT)</i>	<p>Zgodnie z tym przepisem kwota 150 000 zł, o której mowa w pkt 75 obejmuje naliczony podatek od towarów, który nie podlega odliczeniu zgodnie z ustawą o VAT.</p> <p>W stosunku do nabywanych towarów i usług podatnikom może przysługiwać pełne odliczenie naliczonego VAT albo odliczenie proporcjonalne, zgodnie z art. 90 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług (dalej: ustawa VAT), albo brak prawa do odliczenia podatku VAT, jeżeli towary i usługi nabywane są w celu świadczenia usług zwolnionych od podatku VAT. Dodatkowo, kwota VAT podlegająca odliczeniu od wydatków związanych z samochodami osobowym wykorzystywanymi do celów mieszanych (służbowych i prywatnych) stanowi 50% VAT naliczonego. Nieodliczona część stanowi obecnie koszt podatkowy.</p> <p>Wprowadzenie nowej regulacji stawia w uprzywilejowanej pozycji podmioty, którym</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Celem dodawanego przepisu było zachowanie analogii do sytuacji nabycia samochodu powyżej 150.000 i dokonywania od niego odpisów amortyzacyjnych. W takiej sytuacji niepodliczalny VAT zwiększa wartość początkową i również podlega ograniczenie kosztowemu w ramach limitowania odpisów amortyzacyjnych.</p>

		<p>przysługuje pełne prawo do odliczenia VAT, które nie stosują proporcji, o której mowa w art. 90 ustawy VAT oraz które nie świadczą usług zwolnionych z VAT. Podmioty stosujące proporcję odliczają bowiem kwotę VAT stanowiącą iloczyn 50% VAT naliczonego oraz wskaźnika proporcji. Pozostała część po zmianie ustawy będzie stanowiła koszt podatkowy tylko w 50%. Zaznaczyć jednak należy, że podatek VAT jest co do zasady neutralny. Podatek VAT stanowi koszt uzyskania przychodu wyłącznie wówczas, gdy zasada neutralności nie może zostać zrealizowana z uwagi na szczególne okoliczności transakcji. Dopiero w przypadkach, gdy podatek od towarów i usług traci walor neutralności i obciąża koszty działalności podatnika, ustawodawca umożliwia „odzyskanie” tego podatku poprzez zaliczenie go do kosztów uzyskania przychodów na gruncie rozliczenia podatku dochodowego.</p> <p>Po zmianie ustawy podmioty stosujące proporcję VAT będą więc traciły podwójnie. Z jednej strony nie mają bowiem prawa do odliczenia nawet połowy VAT naliczonego, odliczają bowiem tylko kwotę stanowiącą iloczyn 50% i wskaźnika proporcji, z drugiej strony większa kwota podatku VAT nie będzie stanowiła kosztów uzyskania przychodów.</p> <p>Kasa Krajowa postuluje nadanie następującego brzmienia przepisowi art. 16 ust. 3j: <i>„poniesione wydatki, o których mowa w ust. 1 pkt 51 oraz kwota, o której mowa w ust. 1 pkt 75, nie obejmuje podatku od towarów i usług, który zgodnie z odrębnymi przepisami nie stanowi podatku naliczonego oraz naliczonego podatku od towarów i usług, w tej części, w której zgodnie z przepisami o podatku od towarów i usług podatnikowi nie przysługuje obniżenie kwoty lub zwrot różnicy podatku od towarów i usług. Podatek o którym mowa w zdaniu poprzedzającym stanowi koszt uzyskania przychodów w całości”.</i></p> <p>Proponowane brzmienie pozwoli na zaliczenie do kosztów uzyskania przychodów wydatków na samochody osobowe wykorzystywane wyłącznie do czynności zwolnionych u podatników, którzy świadczą zarówno usługi opodatkowane, jak i zwolnione, np. instytucje finansowe, których podstawowa działalność jest zwolniona z VAT, jednak w marginalnym zakresie świadczą również usługi opodatkowane.</p>	
	<p>Lewiatan</p>	<p><i>pkt 7 (art. 16i ust. 5a CIT)</i></p> <p>samochód osobowy - leasing</p> <p>1. Zgodnie z projektowanym art. 16i ust. 5a Ustawy o CIT, przepis ustępu 5 nie ma zastosowania do finansującego w odniesieniu do leasingu spełniającego warunki określone w art. 17b – w przypadku leasingu samochodu osobowego. Proponowany przepis wyłącza możliwość obniżania stawki amortyzacji wyłącznie w stosunku do finansującego.</p> <p>Taka propozycja rodzi poważne ryzyko negatywnych i – jak zakładamy –</p>	<p>Ad. 1. Uwaga nieuwzględniona. Nie wskazano jakie negatywne konsekwencje dla branży leasingowej niesie ta zmiana. Niemniej, wprowadzenie tego ograniczenia było świadomym zabiegiem projektodawcy, z uwagi na praktykę leasingodawców</p>

		<p>niezamierzonych skutków wobec branży leasingowej i podatników korzystających.</p> <p>Postulujemy wykreślenie art. 16i ust. 5a z Projektu.</p> <p>2. Brak przepisu intertemporalnego regulującego stosowanie art.16i ust.5a.</p> <p>Przepisy Ustawy o CIT wyróżniają obecnie dwie sytuacje:</p> <ul style="list-style-type: none">- amortyzację środka trwałego według stawek podstawowych określonych w wykazie stanowiącym załącznik do Ustawy o CIT – art. 16i ust. 1 ustawy o CIT (sytuacja nr 1),- możliwość obniżenia wysokości stawki amortyzacji przez podatnika – art. 16i ust. 5 Ustawy o CIT (sytuacja nr 2). <p>Nowododany ust. 5a w ramach art. 16i dotyczy sytuacji - możliwości obniżania statutowej stawki amortyzacji przez finansującego. Ustawodawca w ramach art. 16i ust. 5a Ustawy o CIT wyłącza po stronie finansującego możliwość obniżania stawki amortyzacji (sytuacja nr 2), jednakże w jakimkolwiek zakresie nie nakazuje stosowania podstawowej stawki amortyzacji środka trwałego ze skutkiem od 1 stycznia 2019 r. (sytuacja nr 1).</p> <p>Celem art. 16i ust. 5a Ustawy o CIT jest wprowadzenie wobec finansujących zakazu obniżania stawek amortyzacji w drodze decyzji podatnika, która została podjęta po 31 grudnia 2018 r. Nie jest natomiast celem tegoż przepisu powodowanie automatycznego podwyższenia stawek amortyzacji do poziomu stawki podstawowej w stosunku do tych środków trwałych (samochodów osobowych), które zostały nabyte przed 1 stycznia 2019 r. Warto bowiem wskazać, iż decyzje o zastosowaniu obniżonej stawki amortyzacji na podstawie art. 16i ust. 5 ustawy o CIT są podejmowane zazwyczaj jeden raz począwszy od miesiąca, w którym środki te zostały wprowadzone do ewidencji i obowiązują aż do momentu całkowitego zamortyzowania środka trwałego lub jego wykreślenia z ewidencji. Decyzje podjęte w zgodzie z dotychczasowym brzmieniem art. 16i ust. 5 powinny zatem korzystać z ochrony prawnej aż do momentu podjęcia kolejnej decyzji (od pierwszego miesiąca każdego następnego roku) lub aż do całkowitego zamortyzowania środka trwałego lub jego wykreślenia z ewidencji (w przypadku braku kolejnych decyzji o zmianie stawki).</p> <p>W konsekwencji, finansujący będący właścicielem środka trwałego zakupionego przed 1 stycznia 2019 r. może go amortyzować na dotychczasowych zasadach według obniżonej stawki. Art. 16i ust. 5a ustawy o CIT zakazuje bowiem wyłącznie podejmowania decyzji o obniżeniu stawek amortyzacji po dniu 31 grudnia 2018 r., lecz nie nakazuje podwyższania stawki do poziomu ustawowego jeżeli taka decyzja została podjęta przed 1 stycznia 2019 r. Zaproponowana redakcja przepisu art. 16i ust. 5a może jednak wprowadzać</p>	<p>stosowania bardzo niskich stawek amortyzacji (celem uniknięcia stosowania ograniczenia z art. 16 ust. 1 pkt 4 CIT) i narastającej nierównowagi w prezentacji wyniku podatkowego i bilansowego.</p> <p>Ad. 2. Uwaga uwzględniona. W projekcie zostanie dodany przepis przejściowy precyzujący, że ograniczenie dodawane w art. 16i ust. 5a dotyczy samochodów osobowych wprowadzonych do ewidencji od dnia 1 stycznia 2019 r.</p>
--	--	--	--

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (UD441)

			niepotrzebne wątpliwości w tym zakresie, i z tego względu sugerujemy wprowadzenie odpowiedniego przepisu przejściowego wyraźnie regulującego tę sytuację.	
	KRS	<i>pkt 8 (art. 17 ust. 1 pkt 1 CIT) gospodarst wo rolne</i>	Postulat wprowadzenia zmiany - identycznie jak w podatku PIT (art. 1 pkt 9 lit. a). Zamiast wyrazów "dochody ze sprzedaży" na wyrazy "dochody z odpłatnego zbycia", zwłaszcza, że w ostatniej części zdania użyty jest zwrot "zbywanej nieruchomości".	Uwaga uwzględniona. Stosowana jest terminologia występująca obecnie w przedmiotowym przepisie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT
	Lewiat an	<i>pkt 10 lit. a (art. 19 ust. 1 CIT) 9% CIT</i>	<u>Uwaga zasadnicza</u> Proponowane rozwiązanie przewiduje istotną nierówność podatników osiągających podobne przychody. Podatnik osiągający przychód w kwocie 1.200.001 EUR będzie zobowiązany do zapłaty od całego dochodu podatku dochodowego według stawki 19% (na co wskazuje także proponowana w art. 2 pkt. 25 lit. b) Projektu zasada obliczania zaliczek na podatek dochodowy), sytuacji, w której podatnik osiągający przychód w kwocie 1.199.999 EUR będzie zobowiązany do zapłaty podatku dochodowego jedynie w stawce 9%. Nie ma przy tym żadnego znaczenia faktyczny dochód osiągany przez tychże podatników. Takie zróżnicowanie podatników o podobnych przychodach, a w dodatku bez żadnego związku z dochodowością ich biznesów nie wydaje się wskazane i racjonalne. Może się bowiem okazać, iż rentowność biznesu o małej skali, szacującego swoje przychodu na kwotę mniejszą niż 1.200.000 EUR zostanie poważnie uszczuplona poprzez bardzo nawet nieznaczne przekroczenie kwoty przychodu. Ponieważ owo przekroczenie może zostać ujawnione dopiero po zakończeniu roku podatkowego lub też przed jego końcem, może okazać się że czynione początkowo założenia biznesowe są fałszywe na skutek niedoszacowania obrotu o np. 10.000 EUR. Podatnicy postawieni przed sytuacją konieczności zapłaty podatku dochodowego według stawki o 10 p% wyższej niż oczekiwana przez nich na początku roku, mogą nie być w stanie uregulować podatku i zaliczki w terminie (np. zaliczka za grudzień będzie musiała objąć dodatkowe 10% podatku CIT od dochodu z całego roku). Zaproponowana regulacja zniechęca podatników do rozwijania przychodów powyżej zaproponowanego limitu ze względu na bardzo dotkliwą sankcję za nawet niewielkie przekroczenie progu przychodowego. Zachęca ich też do sztucznego dzielenia biznesu poprzez powoływanie zbędnych podmiotów, tylko po to by uniknąć ryzyka dopłacenia dodatkowych 10% podatku na skutek niewielkiego przekroczenia proponowanego limitu	Uwaga niezasadna. Należy podkreślić, iż wskazywana w uwadze konsekwencja wzrostu krańcowej stawki podatku w przypadku przekroczenia przez podatnika limitu przychodów jest immanentnie związana w przyjętym rozwiązaniem wyznaczającym uprawnienie do skorzystania z preferencyjnej stawki podatku w stosunku do poziomu przychodów podatnika. Opiniujący wydają się pomijać fakt, iż „problem” ten dotyczy również obecnie istniejącej stawki 15%. Fakt, iż uprawnienie do jej stosowane ustalane jest w odniesieniu do przeszłych, a nie bieżących przychodów jest w zakresie istoty tej uwagi, bez znaczenia. Jednocześnie, pomimo krytycznej uwagi w tym zakresie projektodawca w dalszym ciągu podtrzymuje zasadność odnoszenia prawa do niższej stawki podatku CIT do poziomu przychodów podatnika, a nie jego dochodów. Zdaniem projektodawcy miara ta jest bardziej adekwatna do zakładanego celu regulacji.

		<p>przychodów.</p> <p>Bardziej wskazane wydawałoby się pozostawienie mechanizmu obowiązującego obecnie w odniesieniu do stawki 15% tj. możliwości stosowania tej stawki przez cały rok podatkowy, przy jednoczesnym odnoszeniu kryteriów jej stosowania do roku poprzedniego. Innymi słowy wskazane wydaje się ustalenie przez podatnika na początku roku, czy w zeszłym roku spełniał wymogi do zastosowania obniżonej stawki i działanie w oparciu o tę wiedzę przez cały najbliższy rok. Dlatego też proponujemy wykreślenie warunku osiągnięcia przychodów w kwocie nie wyższej niż 1.200.000 EUR z jednoczesnym pozostawieniem wymogów przewidzianych w proponowanym w art. 2 pkt. 19) lit. c) w zakresie wprowadzanego art. 19 ust. 1d Ustawy CIT.</p> <p>Treść proponowanego przepisu brzmiała by więc następująco „Podatek (...) wynosi: 1) 19% podstawy opodatkowania; 2) 9% podstawy opodatkowania od przychód innych niż z kapitałów pieniężnych;”</p>	<p>Mianowicie stosowanie preferencyjnej stawki w swoim założeniu skierowane ma być do mniejszych podatników, jako podmiotów znajdujących się z założenia w gorszej sytuacji od innych podmiotów. Ta gorsza sytuacja wynika z dysponowania mniejszymi zasobami m.in. w celu dostosowania się do wymogów prawnych określonej działalności (m.in. w zakresie tax compliance). Przewaga konkurencyjna innych podatników w stosunku do mniejszych podatników wymusza reakcję w postaci możliwości stosowania niższego poziomu opodatkowania. Kryterium przychodu wydaje się w tym kontekście najbardziej adekwatne. Niski dochód lub strata może być wykazany bowiem przez podmioty, których rozmiar działalności, a przez to i posiadane zasoby nie uzasadnia konieczności wyrównywania ich szans w stosunku do innych podmiotów. Koszty dostosowania się do systemu prawnego nie stanowią dla nich zasadniczo istotnych procentowo kosztów działalności (co ma miejsce w przypadku małych podatników).</p> <p>Odnosząc się do kwestii zmiany roku, do którego odnoszony jest limit przychodów należy wyjaśnić, iż zmiana ta również miała przyczynić się do większej adekwatności omawianego rozwiązania do celu jego wprowadzania tj. wspierania podmiotów faktycznie będących mniejszymi podatnikami. Obecne rozwiązanie odnoszące limit do przeszłych przychodów zapewniało to prawda większość pewność prawa, lecz –</p>
--	--	---	---

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (UD441)

				poprzez jego wykorzystywanie przez „dużych” podatników – wypaczało cel regulacji. Podobnie wyeliminowanie korzystania z niższej stawki w odniesieniu do zysków kapitałowych ma na celu uszczelnienie omawianej regulacji.
Lewiatan, KRS	<i>pkt 10 lit. a (art. 19 ust. 1 CIT) 9% CIT</i>	<p>1. Rozwiązanie budzi wątpliwości. Po pierwsze ustawa CIT nie posługuje się pojęciem przychodów z kapitałów pieniężnych, bowiem w art. 7b mowa jest o przychodach z zysków kapitałowych. Zatem zamiast wyrazów „z kapitałów pieniężnych” należy użyć wyrazów „z zysków kapitałowych”. [KRS]</p> <p>2. Wskazany przepis wprowadza do Ustawy CIT nową stawkę 9% dla podatników, których przychody nie przekroczyły kwoty 1.200.000 EUR.</p> <p>Kwota limitu 1.200.000 EUR pozostaje jednak niespójna z tą aktualnie zawartą w aktualnie obowiązującym art. 4a pkt. 10 Ustawy CIT, który wskazuje, że <i>„Ilekroć w ustawie jest mowa o małym podatniku - oznacza to podatnika, u którego wartość przychodu ze sprzedaży (wraz z kwotą należnego podatku od towarów i usług) nie przekroczyła w poprzednim roku podatkowym wyrażonej w złotych kwoty odpowiadającej równowartości 1 200 000 euro; przeliczenia kwot wyrażonych w euro dokonuje się według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy października poprzedniego roku podatkowego, w zaokrągleniu do 1000 zł”.</i></p> <p>W proponowanym przepisie ustawodawca odnosi się do kwoty 1.200.000 EUR netto, w sytuacji gdy definicja małego podatnika posługuje się kwotą brutto (wraz z podatkiem VAT). Do definicji małego podatnika odwołuje się także projektowany w art. 2 pkt. 19 lit. c), ust. 1d.</p> <p>W konsekwencji dla celów określenia możliwości skorzystania z obniżonej 9% stawki podatku, konieczne będzie obliczenie przez podatnika obrotu wedle dwóch różnych metodologii (brutto/ netto) posługujących się analogiczną na pierwszy rzut oka kwotą. Takie rozwiązanie wprowadza niepotrzebne zamieszanie w ramach tej regulacji. Niezależnie od krytycznych uwag zawartych powyżej, proponujemy ujednolicenie progu 1.200.000 EUR w ramach definicji małego podatnika oraz w proponowanym przepisie poprzez wprowadzenie we wszystkich omawianych przepisach odwołania do kwoty 1.200.000 EUR netto (bez podatku od towarów i usług). Stawianie wyższych wymagań podatnikom prowadzącym działalność gospodarczą w kraju, a w konsekwencji opodatkowującym ją podatkiem VAT w standardowych stawkach od podatników</p>	<p>Ad. 1. Uwaga uwzględniona.</p> <p>Ad. 2. Uwaga jest zasadna, choć nie może być uwzględniona.</p> <p>Należy podkreślić, iż ujednolicenie sposobu wyliczania wskazanych kwot wyrażonych w euro jest zasadne, gdyż powinno ułatwić stosowanie przepisów CIT. Jednak postulat ten de facto oznacza konieczność istotnej modyfikacji definicji „małego podatnika” co jest zmianą dalej idącą i ma swoje konsekwencje po stronie zmniejszenia dochodów budżetu, czego nie uwzględnia OSR.</p> <p>Warto podkreślić, iż z tego głównie względu zostało odroczone o rok planowane generalne podwyższenie (do 2 mln euro) kwoty wskazanej w definicji małego podatnika, zawarte w projekcie prowadzonym przez MPiT.</p>	

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (UD441)

			<p>prowadzących tą samą działalność, jednak skierowaną na eksport, a w konsekwencji nieopodatkowaną standardowymi stawkami VAT, wydaje się absolutnie nieuzasadnione. Oba rodzaje podmiotów działają legalnie w kraju wytwarzając w nim swoje produkty, zatrudniając pracowników i płacąc tu podatki. Zupełnie niezrozumiałe jest dlaczego neutralny z zasady podatek VAT ma wpływać na wielkość obrotu uprawniającą do zastosowania 9% stawki podatku CIT.</p>	
Lewiat an, KRS	<p><i>pkt 10 lit. c (art. 19 ust. 1d pkt 2 CIT)</i> 9% CIT</p>	<p>Omawiany przepis wprowadza ograniczenie korzystania z preferencyjnej stawki podatku CIT przez podatników, których udział dochodów w przychodach przekraczał 33%. Ustalenie akurat takiego progu nie zostało w żaden sposób uzasadnione i dlatego trudno oceniać w jakikolwiek sposób sens jego wprowadzenia.</p> <p>Wydaje się, że różnicowanie podatników w zależności od stopnia dochodowości prowadzonego przez nich biznesu nie spełnia przesłanek zróżnicowania uzasadnionego, trudno też je pogodzić z zasadą równego traktowania podatników. Projektodawca zdaje się traktować podatników osiągających wyższy próg dochodowości, a więc działających w specyficznej branży o wysokiej wartości dodanej lub szczególnie skutecznie optymalizujących koszty, jako podmioty gorszej kategorii. Wydaje się jednak, że tego rodzaju podmioty powinny być wręcz premiiowane (optymalizujące koszty w sposób wyjątkowo skuteczny lub prowadzące wysoce innowacyjną a przez to dochodową działalność) lub co najmniej nie traktowane gorzej od pozostałych.</p> <p>Wprowadzone regulacje nie zmierzają także jak np. ust. 1c dodawany w tym samym przepisie do unikania sztucznego przechodzenia przez podatników na niższą stawkę CIT poprzez nieuzasadnione dzielenie prowadzonego biznesu.</p> <p>Będą zaś prowadzi do sytuacji takich jak opisane powyżej, gdy podatnicy znajdujący się w zbliżonej sytuacji gospodarczej i ekonomicznej będą traktowani skrajnie odmiennie (rentowność 30% - 9% CIT, rentowność 35% już 19% CIT) bez szczególnego uzasadnienia dla takiego gorszego traktowania.</p> <p>Projektowane brzmienie ust. 1d jest również kontrowersyjne co do kwoty udziału dochodów w przychodach w wysokości nie przekraczającej 33 %. Po pierwsze nie wskazano jak należy zaokrąglić ten wskaźnik, a po drugie należy dookreślić, który dochód bierzemy pod uwagę - czy z art. 7 ust.2 czy z art.7 ust.3.</p> <p>Dlatego proponuje się usunięcie tego przepisu z wprowadzanej regulacji.</p>	<p>Uwaga uwzględniona. Zrezygnowano z wprowadzania kwestionowanego warunku.</p>	
Lewiat an	<p><i>pkt 11 (art. 25 ust. 1f i</i></p>	<p>Wprowadzone przepisy są konsekwencją zasady przyjętej na gruncie art. 19 ust. 1 stawy CIT w brzmieniu proponowanym w Projekcie, iż podatnik przekraczający choćby o 1 EUR</p>	<p>Uwaga niezasadna.</p>	

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (UD441)

		<i>1g CIT)</i> 9% CIT	wskazany limit przychodów traci prawo do skorzystania ze stawki 9% w odniesieniu do całości uzyskanych w tym roku dochodów. W związku z uwagami do zmienianej treści art. 19 ust. 1 ustawy CIT proponuje się również konsekwentnie usunięcie tego przepisu z Nowelizacji.	
PIU, PISiL, KSKO K ZBP	<i>pkt 12 (art. 26 ust. 1n CIT)</i>	<p>1. Roczny limit w kwocie 10.000 złotych jest zdecydowanie zbyt niski, co czyni projektowane uproszczenie instytucją pozorną, z zastosowaniem ograniczonym do usług elektronicznych świadczonych przez powszechnie znane, globalne korporacje. Proponowany przez Ministerstwo Finansów próg istotności powinien naszym zdaniem zostać odniesiony do pojedynczej transakcji, z ewentualnym wprowadzeniem dodatkowego, progu rocznych obrotów na poziomie np. 90.000 złotych. Z punktu widzenia zagranicznego podatnika pozyskiwanie i wysyłanie do płatnika oryginału dokumentu (zazwyczaj w formie papierowej) jest na tyle dużym obciążeniem administracyjnym, że powinno zostać ograniczone do transakcji rzeczywiście istotnie wpływających na poziom dochodów budżetowych. Trzeba bowiem wziąć pod uwagę zobowiązania Polski wynikające z umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, których postanowienia powinny być możliwe do zastosowania bez podejmowania czynności administracyjnych nieproporcjonalnie uciążliwych w zestawieniu z poziomem istotności transakcji.</p> <p>2. Z uwagi, iż kontrahenci najczęściej udostępniają certyfikaty w formie scanów i ta forma komunikacji jest powszechna i szybka, to pożądanym jest wprowadzenie do ustawy możliwości potwierdzenia rezydencji podatkowej również w formie scanu certyfikatu rezydencji i bez wskazywania kwoty ograniczającej tę możliwość i ewentualnie wprowadzenie obowiązku okazania oryginału certyfikatu rezydencji na żądanie organu podatkowego. [KRS]</p> <p>3. Zgodnie z jednolitą linią interpretacyjną art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy o CIT obejmuje również najem samochodów osobowych i ciężarowych; proponujemy zatem objęcie projektowanym uproszczeniem również tego rodzaju transakcji, gdyż poziom ryzyka uszczupleń podatkowych nie jest w tym przypadku wyższy w zestawieniu z usługami wymienionymi w art. 21 ust. 1 pkt 2a ustawy. Postulujemy również o umożliwienie dokumentowania miejsca siedziby podatnika kopią certyfikatu rezydencji do wysokości określonej limitem rocznym obrotów, w przypadku wypłat z tytułów określonych w art.21 ust.1 pkt 3 i 4 ustawy , objętych zryczałtowanym podatkiem w wysokości 10%. Dla podmiotów wypłacających sporadycznie niewielkie kwoty z tytułu należnych opłat za wywóz ładunków i pasażerów przyjętych do przewozu w portach polskich przez zagraniczne przedsiębiorstwa morskiej żeglugi handlowej (art.21 ust.1 pkt. 3), lub z tytułu</p>	<p>Uwagi nieuwzględnione.</p> <p>Celem wprowadzonych zmian w tym zakresie było umożliwienie posługiwania się kopią certyfikatu rezydencji jedynie w przypadku usług o niskiej wartości. Limit 10 000 zł został określony po analizie danych wynikających z rocznych Informacji o wysokości przychodu (dochodu) uzyskanego przez osoby fizyczne niemające w RP miejsca zamieszkania (IFT-1R) za lata 2016 i 2017 i odpowiada przeciętnemu dochodowi podatnika uzyskanego z przedmiotowych tytułów. Brak jest zatem uzasadnienia do jego podwyższenia lub zniesienia.</p>	

			<p>uzyskanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zagraniczne przedsiębiorstwa żeglugi powietrznej (art.21 ust.1 pkt 4), uzyskanie certyfikatu rezydencji w oryginale jest bardzo trudne i często wiąże się z dodatkowymi kosztami. Zagraniczne przedsiębiorstwa powołują się w takim przypadku na powszechne przekazywanie dokumentów za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p> <p>4. Regulacja ta obejmuje jednak wyłącznie przychody, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 2a ustawy CIT oraz art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy PIT. Proponujemy rozszerzenie regulacji na wszystkie przychody wymienione w art. 21 ust. 1 oraz art. 29 ust. 1. Jest to istotne dla instytucji finansowych, które wypacają odsetki od lokat i rachunków bankowych osobom fizycznym, które są nierezydentami. Dochody te często nie przekraczają kwoty 10.000 zł w roku kalendarzowym, a uzyskanie oryginału certyfikatu rezydencji jest problematyczne. [KSOK]</p>	
Przepisy przejściowe i końcowe				
1	Lewiatan, POPiH N, ZPL	Art. 8	<p>1. W art. 13 Projektu zawarte są przepisy przejściowe odnośnie umów leasingowych. Brak jest jednak jakiegokolwiek uzasadnienia do przyjęcia wyznaczonej przez Projekt daty 31 grudnia 2020 r. jako końca okresu ochrony prawnej wynikającej z praw nabytych w obecnym stanie prawnym. Naszym zdaniem, zasada ochrony praw nabytych sprzeciwia się wyznaczeniu daty granicznej dla umów leasingowych zawartych przed dniem 1 stycznia 2019 r. Uważamy, iż jedynym warunkiem korzystania z dotychczasowego brzmienia przepisów powinno być zawarcie umowy leasingowej przed 1 stycznia 2019 r. bez wyznaczenia jakichkolwiek innych ram czasowych.</p> <p>Proponujemy wprowadzenie jednego przepisu przejściowego (art. 13 ust. 1), który pozwoli na stosowanie dotychczasowych regulacji do wszystkich umów leasingowych zawartych przed 1 stycznia 2019 r. Proponowane brzmienie art. 13 ust. 1 jest następujące „Do umów leasingu, najmu, dzierżawy lub innych umów o podobnym charakterze dotyczących samochodu osobowego zawartych przed dniem 1 stycznia 2019 r przepisy ustaw zmienianych w art. 1 i art. 2. stosuje się w brzmieniu dotychczasowym”. Jednocześnie ust. 2 i 3 w ramach art. 13 zostałyby usunięte.</p> <p>2. Niezależnie od kwestii przepisów przejściowych związanych z umowami leasingowymi należy zauważyć, że projektowany art. 13 w obecnym kształcie nie zawiera jakichkolwiek regulacji dotyczących środków trwałych. Może to prowadzić do wątpliwości związanych z właściwym stosowaniem przepisów art. 16 ust. 1 pkt 4 i art. 16i</p>	<p>Ad. 1. Uwaga częściowo uwzględniona. Projektodawca odstąpi od wprowadzania daty granicznej obowiązania dotychczasowej regulacji w odniesieniu do samochodów osobowych oddanych w leasing przed 1 stycznia 2019 r. (ust. 1), jak również przepisu antyabuzyjnego z ust. 3 (z uwagi na terminarz prac nad ustawą ograniczający istotnie ich zastosowanie).</p> <p>Ad. 2. Uwaga częściowo uwzględniona. W ocenie projektodawcy korzystne dla podatników rozwiązanie dotyczące podwyższenia limitu obowiązującego w przypadku nabywania samochodów osobowych będą stosowane do „dochodów uzyskanych od 2019 roku” niezależnie od daty nabycia samochodu osobowego tj. również do samochodów nabytych przed 1 stycznia 2019 r. Wynika to z faktu, iż wysokość odpisu amortyzacyjnego</p>

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (UD441)

		<p>ust. 5a Ustawy o CIT. W konsekwencji, zasadne jest wprowadzenie oddzielnego zapisu w ramach art. 13, który regulowałby tą kwestię.</p> <p>W celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych co do właściwego zakresu stosowania art. 16i ust. 5a Ustawy o CIT (odpowiednik art. 22i ust. 5a na gruncie PIT) i art. 16 ust. 1 pkt 4 Ustawy o CIT (odpowiednik art. 23 ust. 1 pkt 4 na gruncie PIT) proponujemy dodanie standardowego przepisu przejściowego dotyczącego środków trwałych, który jest zazwyczaj wykorzystywany dla tego typu sytuacji w corocznych nowelizacjach ustaw o podatkach dochodowych.</p> <p>Proponowane brzmienie dodanego ust. 2 do art. 13 Projektu jest następujące <i>„Przepisy ustaw zmienianych w art. 1 i art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do środków trwałych przyjętych do używania po dniu 31 grudnia 2018 r.”.</i></p>	<p>zaliczanego do kosztów podatkowych rzutuje na wysokość dochodu/straty podatnika (kształtuje te kategorie).</p> <p>Jednocześnie w odniesieniu do wprowadzanego art. 16i ust. 5a – jak wcześniej wskazano – zdecydowano się przyjąć rozwiązanie odmienne (ograniczenie dotyczyć ma wyłącznie samochodów wprowadzonych do ewidencji po 31 grudnia 2018 r.).</p>
Lewiatan	<p>Art. 21,22, 38 i 42 ust. 1 pkt 3 9% CIT</p>	<p>Proponowana treść przepisów przejściowych wprowadza regulacje, zgodnie z którymi:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przepisy dotyczące stawki 9% (art. 19 ust. 1 Ustawy CIT) wchodzi w życie wstecznie (art. 42 ust. 1 pkt. 3) Nowelizacji); 2) podatnicy dokonujący określonych działań restrukturyzacyjnych w okresie od dnia następującego po ogłoszeniu ustawy do dnia jej wejścia w życie, stosują po dniu 31 grudnia 2018 r. przepis art. 19 ust. 1 Ustawy CIT w brzmieniu dotychczasowym (art. 21 i 22 Projektu); 3) podatnicy, których rok podatkowy jest inny niż kalendarzowy i rozpoczął się przed 1 stycznia 2019 r. stosują przepisy Ustawy CIT w brzmieniu dotychczasowym (art. 38 Projektu). <p>Przepisy te są jednak kompletnie niespójne.</p> <p>Po pierwsze należy zwrócić uwagę, iż wprowadzenie wsteczne regulacji dotyczącej 9% podatku CIT nie jest dla podatników jednoznacznie korzystne w związku z proponowanym wprowadzeniem limitu przychodów w roku podatkowym, powyżej którego podatnik jest już zobowiązany do opłacania 19% CIT. Limitu tego w obecnych przepisach nie ma. W konsekwencji istnieć będzie grupa podatników, uprawnionych obecnie w 2018 r. do stosowania stawki 15% CIT (nowi podatnicy, podatnicy mali w zeszłym roku jednak w bieżącym przekraczający już próg przychodowy małego podatnika), którzy w razie wejścia w życie przepisów przejściowych w proponowanym kształcie (art. 42 ust. 1 pkt. 3) Projektu nakazujący wsteczne stosowanie art. 19 ust. 1 Ustawy CIT) nie tylko nie będą mogli skorzystać ze stawki 9% ale dodatkowo stracą prawo do stosowania stawki 15%,</p>	<p>Uwaga niezasadna.</p> <p>Wbrew przyjętemu na wstępie założeniu celem projektodawcy nie było wprowadzenie 9% stawki podatku CIT z mocą wsteczną od roku 2018, lecz wyłącznie na przyszłość (do dochodów osiągniętych od 2019 r.). Sugestia taka powstała w związku z brzmieniem art. 42 ust. 1 pkt 3 (<u>właściwie art. 42 pkt 3</u>), który wymienia również art. 19 ust. 1 CIT, jako objęty wcześniejszym wejściem ustawy w życie.</p> <p>Należy jednak zauważyć, że zmiany wprowadzane w art. 19 ustawy o CIT dotyczą zarówno stawki 9% jak i regulacji odnoszącej się do opodatkowania walut wirtualnych. I właśnie tej ostatniej regulacji miało dotyczyć odesłanie w art. 42 (ust. 1) pkt 3 do art. 19 ustawy o CIT w nowym brzmieniu.</p> <p>O takiej intencji projektodawcy świadczy przede wszystkim treść uzasadnienia do</p>

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (UD441)

		<p>którą obecnie stosują. Taka regulacja wydaje się wysoce wątpliwa z punktu widzenia standardów konstytucyjnych, a także zasad logiki. Jeśli projektodawca zamierzałaby faktycznie wprowadzić obniżoną stawkę CIT w życie z mocą wsteczną, powinien przewidzieć możliwość zachowania przez podatników korzystających ze stawki 15% na obecnych zasadach, praw nabytych.</p> <p>Co więcej obecne brzmienie przepisów sugeruje że w związku z wstecznym wejściem w życie regulacji dotyczącej 9% podatku CIT, prawo do stosowania 15% stawki CIT obowiązującej obecnie zachowają jedynie podatnicy dokonujący określonych działań restrukturyzacyjnych w określonym czasie (art. 21 i 22 Nowelizacji) a także podatnicy których rok podatkowy nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym (art. 38 Nowelizacji). A contrario, wszyscy inni podatnicy takiego prawa mieć nie będą. Projektodawca premiuje więc niejako pewne niewielkie kategorię podatników, choć wydaje się że jego zamierzeniem przynajmniej w części była raczej ich stygmatyzacja poprzez odmowę skorzystania z możliwości opodatkowania 9% podatkiem CIT w 2019 r. (art. 21 i 22 Nowelizacji). Umożliwia też stosowanie przepisów dotychczasowych podatnikom o roku innym niż kalendarzowy, zaś podatnikom o standardowym roku podatkowym będącym rokiem kalendarzowym i obrocie przekraczającym w 2018 r. obrót 1.200.000 EUR odbiera się wstecznie możliwość stosowania 15% stawki CIT.</p> <p>W konsekwencji niespójna pozostaje więc relacja pomiędzy przepisami art. 21 i 22 oraz 38 Nowelizacji. Trudno jednoznacznie stwierdzić, który z przepisów zdaniem projektodawcy był przepisem szczególnym, a który ogólnym, szczególnie wobec planowanego wstecznego wejścia w życie stawki 9%.</p> <p>Proponujemy, w razie faktycznej chęci wprowadzenia 9% stawki podatku CIT wstecznie, wprowadzenie jednoznacznej regulacji przewidującej, że w razie braku spełnienia warunków do stosowania 9% stawki CIT w 2018 r. na zasadach wynikających z Nowelizacji, podatnicy są uprawnieni do stosowania 15% stawki CIT na dotychczasowych zasadach, niezależnie od ich roku obrotowego/podatkowego. Alternatywnie, wydaje się że uwzględnienie uwag do art. 2 pkt. 19 lit. a Projektu - zmiana art. 19 ust. 1 ustawy CIT poprzez wykreślenie wymogu osiągnięcia określonego obrotu w danym roku z treści art. 19 ust. 1 Ustawy CIT, mogłoby także rozwiązać ów problem. Zmiana polegająca na wstecznym wprowadzeniu stawki 9% CIT nie byłaby bowiem już niekorzystna dla niektórych kategorii podatników.</p>	<p>omawianych przepisów, a także to, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 42 (ust. 1) pkt 3 wymienia po kolei przepisy odnoszące się do zasad opodatkowania walut wirtualnych, - nie wymienia innych przepisów odnoszących się do 9% stawki podatku CIT, - naruszałby zasady niedziałania prawa wstecz, o których mowa w uwadze - byłby niespójny z art. 21 i 22 projektu. <p>Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia należy uznać uwagi do niekonstytucyjności omawianej regulacji, jak i jest niespójności za bezprzedmiotowe.</p>
AIH	Art. 17	<p><i>Vacatio legis</i> projektu powinno wynosić co najmniej 1 rok. Ze względów organizacyjnych duże przedsiębiorstwa potrzebują więcej czasu na wdrożenie ważnych zmian</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Tak długi okres dostosowawczy nie wydaje się uzasadniony.</p>

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (UD441)

				Zmiany mają charakter uszczelniających system podatkowy i odraczenie ich o rok nie leży w interesie publicznym.
--	--	--	--	---

II. Z uwagi na zakres projektu ustawy nie był konsultowany i opiniowany z organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

III. W trybie art. 5 ustawy o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa, zainteresowanie pracami nad projektem ustawy zgłosiła Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego, PGE Polska Grupa Energetyczna S.A., Pan Krzysztof Pszeniczny.

IV. Projekt ustawy został skierowany do opinii Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Załącznik do raportu z konsultacji publicznych UD441

Nr	Nazwa podmiotu	Adres e-mail	ulica	nr domu	nr lokalu	kod pocztowy	miasto
1	Business Centre Club	biuro@bcc.org.pl	Plac Żelaznej Bramy	10		00-136	Warszawa
2	Konfederacja Lewiatan	repcja@konfederacjalewiatan.pl	ul. Zbyszka Cybulskiego	3		00-727	Warszawa
3	Krajowa Izba Gospodarcza	kig@kig.pl	ul. Trębacka	4		00-074	Warszawa
4	Krajowa Izba Radców Prawnych	kirp@kirp.pl	Aleje Ujazdowskie	41	lok. 2	00-540	Warszawa
5	Krajowa Izba Doradców Podatkowych	biuro@kidp.pl	ul. Bitwy Warszawskiej 1920 r.	3	310	02-362	Warszawa
6	Polska Izba Rzeczników Patentowych	info@pirp.org.pl	ul. Madalińskiego	20	2	02-513	Warszawa
7	Naczelna Rada Adwokacka	nra@nra.pl	ul. Świętojerska	16		00-202	Warszawa
8	Polska Rada Biznesu	rada@prb.pl	Aleje Ujazdowskie	13		00-001	Warszawa
9	Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej	sekretariat@pracodawcyrp.pl	ul. Brukselska	7		03-973	Warszawa
10	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców	biuro@zpp.net.pl	ul. Nowy Świat	33		00-029	Warszawa
11	Związek Rzemiosła Polskiego	zrp@zrp.pl	ul. Miodowa	14		00-246	Warszawa
12	Startup Poland	kontakt@startuppoland.org	ul. Mokotowska	1		00-640	Warszawa
13	Izba Pracodawców Polskich	JBzdok@ipp.org.pl	ul. Noakowskiego	10/8a		00-666	Warszawa
14	Izba Przemysłowo-Handlowa Inwestorów w Polsce	biuro@izbainwestorow.pl	ul. Pańska	73		00-834	Warszawa
15	Rada Młodych Naukowców	rmn@nauka.gov.pl	ul. Wspólna	1	3	00-529	Warszawa
16	Krajowa Rada Spółdzielcza	krs@krs.org.pl	ul. Jasna	1		00-013	Warszawa
17	Ogólnopolska Federacja Przedsiębiorców i Pracodawców Przedsiębiorcy.pl	sekretariat@przedsiębiorcy.pl	ul. Wilcza	72/8		00-670	Warszawa
18	Federacja Przedsiębiorców Polskich	biuro@federacjapredsiębiorcow.pl	ul. Śmiała	26		01-523	Warszawa
19	PACTT - Porozumienie Akademickich Centrów	kontakt@pactt.pl					

	Transferu Technologii						
20	PFR Ventures	kontakt@pfrventures.pl	ul. Krucza	50, piętro 5		00-025	Warszawa
21	Związek Pracodawców Klasy Polskie	poczta@klastrypolskie.pl	ul. Księcia Bolesława	1/3		01-452	Warszawa
22	Giełda Papierów Wartościowych	gpw@gpw.pl	ul. Książęca	4		00-498	Warszawa
23	Izba Domów Maklerskich	biuro@idm.com.pl	ul. Kopernika	17		00-359	Warszawa
24	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	poczta@izfa.pl	ul. Książęca	4		00-498	Warszawa
25	Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo- Kredytowa	kskok@skok.pl	ul. Władysława IV	22		81-743	Sopot
26	Konferencja Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce	info@kpf.pl	ul. Długie Pobrzeże	30		80-888	Gdańsk
27	Krajowa Izba Biegłych Rewidentów	biuro@kibr.org.pl	Al. Jana Pawła II	80		00-175	Warszawa
28	Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A.	kdpw@kdpw.pl	ul. Książęca	4		00-498	Warszawa
29	Stowarzyszenie Polskie Gry	stanjust@polskiegry.eu	ul. Jagiellońska	74		03-301	Warszawa
30	Krajowy Związek Banków Spółdzielczych	sekretariat@kzbs.org	ul. T. Boya-Żeleńskiego	6/22-23		00-621	Warszawa
31	Polska Izba Ubezpieczeń	office@piu.org.pl	ul. Twarda	18		00-105	Warszawa
32	Polskie Stowarzyszenie Inwestorów Kapitałowych	psik@psik.org.pl	ul. E. Plater	53	(31 piętro)	00-113	Warszawa
33	Stowarzyszenie Emitentów Giełdowych	biuro@seg.org.pl	ul. Nowy Świat	35	5A	00-029	Warszawa
34	Stowarzyszenie Inwestorów Indywidualnych	biuro@sii.org.pl	ul. Długopolska	22		50-560	Wrocław
35	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	sekretariat@skwp.pl	ul. Górnośląska	5		00-443	Warszawa
36	Związek Banków Polskich	pb@zbp.pl	ul. Kruczkowskiego	8		00-380	Warszawa
37	Związek Polskiego Leasingu	zpl@leasing.org.pl	ul. T. Rejtana	17		02-516	Warszawa
38	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Producentów Mebli	oigpm@oigpm.org.pl	Al. Stanów Zjednoczonych	51	614	04-028	Warszawa
39	Polska Izba Producentów na Rzecz Obronności Kraju	izba@przemysl-obronny.pl	ul. Fort Wola	22		00-961	Warszawa

40	Związek Pracodawców Przemysłu Odzieżowego i Tekstylnego	sekretariat.piot@textiles.pl	ul. Sterlinga	27/29	108	90-212	Łódź
41	Związek Pracodawców Innowacyjnych Firm Farmaceutycznych	biuro@infarma.pl	ul. Puławska	182	Budynek IO-1, 8 piętro	02-670	Warszawa
42	Stowarzyszenie Naukowo - Techniczne Inżynierów i Techników Przemysłu Spożywczego	biuro@sitspoz.pl	ul. Czackiego	3/5		00-043	Warszawa
43	Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji	pohid@pohid.pl	ul. Krzywickiego	34	205	02-078	Warszawa
44	Ogólnopolski Związek Pracodawców Transportu Drogowego	biuro@ozptd.pl	ul. Hoża	86		00-682	Warszawa
45	Polska Izba Gospodarcza Transportu Samochodowego i Spedycji	pigtsis@pigtsis.pl	Al. Jerozolimskie	144		02-305	Warszawa
46	Polska Izba Biomasy	biuro@biomasa.org.pl	ul. Chmielna	100		00-801	Warszawa
47	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	biuro@tgpe.pl	ul. Krucza	6/14	skr. poczt. 244	00-950	Warszawa
48	Związek Pracodawców Forum Energetyki Odnawialnej	zpfeo@zpfeo.org.pl	ul. Mokotowska	4/6		00-641	Warszawa
49	Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji	kigeit@kigeit.org.pl	ul. Stępińska	22/30		00-739	Warszawa
50	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	biuro@piit.org.pl	ul. Kruczkowskiego	8		00-380	Warszawa
51	Związek Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego Branży RTV i IT – ZIPSEE „Cyfrowa Polska”	biuro@zipsee.pl	ul. Ogrodowa	58		00-876	Warszawa
52	Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska	w.schmidt@iab.org.pl	ul. Puławska	39	77	02-508	Warszawa

53	Akademickie Inkubatory Przedsiębiorczości	aipwarszawa@inkubatory.pl	ul. Piękna	68		00-001	Warszawa
54	Koalicja na rzecz Polskich Innowacji	czesc@koalicyjadlainnowacji.pl	ul. Smolna	4		00-375	Warszawa
55	Polska Izba Gospodarcza Zaawansowanych Technologii	office@iztech.pl	ul. Taborowa	22		02-699	Warszawa
56	Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości	biuro@sooipp.org.pl	ul. Baśniowa	3	312	02-349	Warszawa
57	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	kontakt@top500innovators.org	ul. Koszykowa	80	3	02-008	Warszawa
58	Amerykańska Izba Handlowa	office@amcham.pl	ul. Twarda	18		00-105	Warszawa
59	Brytyjsko-Polska Izba Handlowa	info@bpcc.org.pl	ul. Zielna	37	(wejście C)	00-108	Warszawa
60	Francusko-Polska Izba Gospodarcza	ccifp@ccifp.pl	ul. Widok	8		00-023	Warszawa
61	Niderlandzko-Polska Izba Gospodarcza	office@nlchamber.com.pl	ul. Bielańska	12		00-085	Warszawa
62	Polsko - Hiszpańska Izba Gospodarcza	phig@phig.pl	ul. Arabska	9		03-977	Warszawa
63	Polsko-Niemiecka Izba Przemysłowo-Handlowa	info@ahk.pl	ul. Miodowa	14		00-246	Warszawa
64	Polsko-Szwedzka Izba Gospodarcza	psig@psig.com.pl	ul. Chmielna	101/102		80-748	Gdańsk
65	Polsko-Rosyjska Izba Handlowo-Przemysłowa.	prihp@prihp.pl	ul. Zimna	2	2	00-138	Warszawa
66	Polsko-Ukraińska Izba Gospodarcza	info@pol-ukr.com	ul. Legionowa	9	2	01-343	Warszawa
67	Skandynawsko-Polska Izba Gospodarcza	spcc@spcc.pl	ul. Wiśniowa	40B	9	02-520	Warszawa
68	Włoska Izba Handlowo-Przemysłowa w Polsce	sekretariat@cciip.pl	ul. Pańska	98	9, IV piętro	00-837	Warszawa
69	Górnośląska Agencja Przedsiębiorczości i Rozwoju sp. z o.o.	medsilesia@gapr.pl	Wincentego Pola	16		44-100	Gliwice

	(koordynator Krajowego Klastra Kluczowego MedSilesia)						
70	Fundacja Małych i Średnich Przedsiębiorstw	biuro@fund.org.pl	ul. Smocza	27		01-048	Warszawa
71	Polska Fundacja Przedsiębiorczości	pfp@pfp.com.pl	ul. Monte Cassino	32		70-466	Szczecin
72	Polskie Stowarzyszenie Bitcoin	biuro@bitcoin.org.pl	Al. Jana Pawła	24	1	70-454	Szczecin
73	Polskie Okna i Drzwi Związek Producentów, Dostawców i Dystrybutorów	kontakt@poid.eu	ul. Elektronowa	2	1.22	03-219	Warszawa
74	Rada Główna Instytutów Badawczych	rgib@ibdim.edu.pl	ul. Instytutowa	1		03-302	Warszawa
75	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	biuro@piib.org.pl	ul. Mazowiecka	6/8		00-048	Warszawa
76	Polska Izba Przemysłowo-Handlowa Budownictwa	piphb@piphb.org	ul. Grochowska	278	3.6	03-841	Warszawa
77	Polski Związek Pracodawców Budownictwa	sekretariat@pzipb.com.pl	ul. Żelazna	59A	0026	00-848	Warszawa
78	Stowarzyszenie na Rzecz Systemów Ociepleń	info@systemyocieplen.pl	ul. Zabraniecka	15		03-872	Warszawa
79	Stowarzyszenie Producentów Betonów	biuro@s-p-b.pl	ul. Mączyńskiego	2		02-829	Warszawa
80	Stowarzyszenie Producentów Cementu	biuro@polskicement.pl	ul. Lubelska	29	4/5	30-003	Kraków
81	Stowarzyszenie Wykonawców Dachów Płaskich i Fasad (DAFA)	biuro@dafa.com.pl	ul. J. Cygana	4		45-131	Opole

82	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Ochrony Środowiska	biuro@oigos.pl	ul. Wodna	4		30-556	Kraków
83	Polska Izba Ekologii	pie@pie.pl	ul. Warszawska	3		40-009	Katowice
84	Polska Izba Gospodarcza „Ekorozwój”	biuro@izbaekorozwoj.org.pl	ul. Krakowskie Przedmieście	6		00-325	Warszawa
85	Rada Rzeczników Patentowych Szkół Wyższych	biuro@patentmen.org.pl	pl. Uniwersytecki	1		50-137	Wrocław
86	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce Zarząd Główny	sekretariat@skwp.pl	ul. Górnośląska	5		00-443	Warszawa
87	Fundacja Panoptykon	fundacja@panoptykon.org	ul. Orzechowska	4	4	02-068	Warszawa
88	Izba Gospodarcza Pośredników Finansowych	biuro@igpf.pl	ul. Kopernika	42		42-217	Częstochowa
89	Związek Maklerów i Doradców	biuro@zmid.org.pl	ul. Sienna	93	2	00-815	Warszawa
90	Polska Izba Pośredników Ubezpieczeniowych i Finansowych	posrednicy@posrednicy.org.pl	ul. Jasna	1 (Dom pod orłami)		00-013	Warszawa

Lista zgłoszeń lobbingowych do projektu UD441

Zainteresowanie pracami nad projektem *ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw* (UD441):

1. Pan Krzysztof Pszeniczny – zgłoszenie z dnia 25.08.2018 r.,
2. Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego – zgłoszenie z dnia 7.09.2018 r.,
3. PGE Polska Grupa Energetyczna S.A. – zgłoszenie z dnia 7.09.2018 r.

Warszawa, dnia 24 września 2018 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.1239.2018. akr/10

dot.: RM-10-141-18 z 24.09.2018 r.

Pan
Jacek Sasin
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

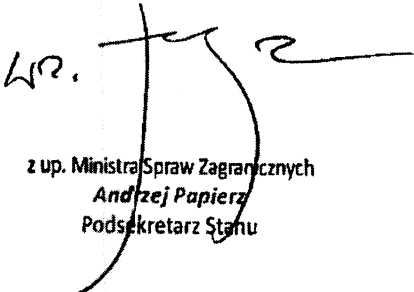
o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię:

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Wp.

z up. Ministra Spraw Zagranicznych
Andrzej Papier
Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:

Pani Teresa Czerwińska
Minister Finansów